

БЕИНСА ДУНО

СИЛНИ И СЛАБИ
СТЕПЕНИ

Алфа Дар

БЕИНСА ДУНО
(Учителя Петър Дънов)

СИЛНИ И СЛАБИ СТЕПЕНИ

Младежки окултен клас
Година 14 (1934 - 1935)
Том 1

© ALPHA-DAR, 2004

© Георги Куртев, „Аум“, корица

ISBN 954-8785-46-3

СИЛНИ И СЛАБИ СТЕПЕНИ

Има неща, които могат да се преустановят и такива, които не могат да се преустановят. Това показва, че има неща, които трябва да се плащат. В природата това се нарича смяна. При това някои неща могат да дойдат по-усилено, а някои по-слабо. Например за добрите, за разумните хора някои неща могат да дойдат в по-слаб размер, а за глупавите – в по-усилен размер. Същото нещо може да се каже и за доброто, и за злото. Ако си умен човек, доброто ще дойде при теб в по-силен начин, а злото в по-слаб. Ако си глупав, доброто ще дойде за теб в по-слаб начин, а злото в по-силен. Можете ли да схванете разликата? Глупавият, лошият човек страда повече, а добрият, разумният по-малко. Това не показва, че добрият, разумният няма да страда, но като разумен, той ще вземе в съображение много неща и по този начин ще избегне силата на злото. Значи за добрия, за разумния, доброто ще дойде в по-силна степен. Това показва, че във всички неща има една постепенност. Например зазоряването не става изведнъж, но постепенно. Годишните времена не се сменят изведнъж, но постепенно. Така и в живота се забелязва същата постепенност. Обаче хората искат изведнъж да станат съвършени, безпогрешни. Вие искате изведнъж да станете учени, да придобиете голямо богатство и т. н. Това е механическо схващане за живота. Вие искате да имате слуги, които да ви служат, а вие само да ядете и да пиете, да накривите шап-

ката си и за нищо да не мислите. Такава идея не съществува в света. Не, всичко се добива с усилие, една последователност има в нещата. Който работи по този начин, ще види, че това е Божествен закон. Нещата не стават изведнъж. Който мисли, че нещата стават изведнъж, той не разбира законите на живота и на природата. Например събират се десет или сто хиляди акционери, влагат капиталите си в една банка. Директорът на тази банка мисли, че има много капитали на разположение. Има той много капитали, но те не са негови. Един ден той изгубил всички тия капитали и нищо не му остава. Как ще изгуби тези капитали? – Когато акционерите си вземат кой каквото е внесъл в банката. Тези капитали са общи, те принадлежат на общия труд на много хора. Един ден тези хора си вземат капиталите и нищо няма да остане в ръцете ти. Казвам: И това е полезно, но трябва да знаете, че полезно е само вашето, а то е Божие. Същото е и с разположението и здравето ви. Някой път вие сте разположени, имате капитал в банката си. На другия ден сте неразположени духом. Капиталът ви е взет – значи той не е бил ваш. Тогава вие се сърдите, дразните се. Какъв е този капитал, който всеки може да ви вземе! Днес се мислите за светия, а утре това светийство изчезнало. Днес сте умни, а утре умът ви не стига, не можете да направите нищо. Вие трябва да проучвате тия неща. Тези неща се наричат външни условия, с които човек трябва да се справи.

Вие отивате в дома на един богат княз и сте се натоварили с багаж, носите неща за ядене и пиене, голяма раница сте надигнали на гърба си, пъшкате под нейната тежест. Това е безпредметно. Няма защо да се товарите

толкова. Когато отивате в дома на богатия, не носете нищо, той има с какво да ви нагости и напои. Друг път тръгваш за къщата на своя беден приятел и нищо не носиш със себе си. Това е неразбиране на законите. Онзи, който отива при богатия с раница, из пътя се измъчва, но после вижда, че нямало нужда да носи тези неща. Другият пък, който отива без раница при приятеля си, из пътя му е леко, но там му е тежко, няма какво да яде. Та, като тръгнете при Господа, и вие правите същата грешка. Надигате багаж с кervани и, като стигнете, уморите се вече. Не, тръгнете ли при Господа, вземете най-същественото – една дреха и едни обуца. И за пътя вземете си малко хляб. Като стигнете там, има вече какво да ядете и да пиете. Несгодите на живота седят в това, че хората още не разбират докъде се простират Божествените процеси и доде – човешките. Дълго време ще се мине още, докато те разберат това нещо. Вие не знаете кога отивате при някой богат човек и кога при някой беден. И при единия, като отивате, и при другия – все страдате. Като отивате при Господа, товарите се много и из пътя страдате. Има неща, които много мъчно могат да се направят. Например много мъчно може да превъзпиташ един вълк. Както и да му се проповядва да яде, той все ще яде по свой начин. Каквото и да проповядвате на свинята, тя ще се прояви по свой начин. Както и да възпитавате животните, като ги оставите на свобода, всяко от тях ще се прояви по свой начин, както си знае. Де е възпитанието тогава? И вие често се безпокоите, какво ще стане с вълците и мечките. Въпросът за вълците и мечките е неразбран и всякога ще си остане такъв. Човек засега трябва да се интересува от това, кое-

то е негово. Имаш дадена част – ти трябва да я обработваш; че другите не работели, че това-онова, ти не мисли за това. Ти обработи своята част и за другите не мисли. Да мислиш за другите, това е безполезно. Ама дали те са я обработили или не, безполезно е всяко смущение. Ти си паднал на пътя и сега питаш защо си паднал. Много просто. Ти си вървял по пътя, но си се отбил в кръчмата на Иван Пенджурски, пийнал си винце, опил си се и, като си излязъл на улицата, не си забелязал един камък на пътя ти, препънал си се в него. Паднал си, разбил си някъде главата си, а след това се питаш защо е станало това? „Ама защо паднах?“ – Ако не беше се спирал в кръчмата на Иван Пенджурски, нямаше да паднеш. „Защо си пукнах главата?“ – Защото си бил неразумен. Тази глава ти е дадена да мислиш с нея, а не да я пукаш по камъните. Ако искаше да не пукаш главата си, трябваше да пиеш вода, а не винце. Днес има много пукнати глави в света. Който иска да стане богат, все ще си пукне главата. Който иска да стане силен, все ще пукне главата си. Взел си един голям чувал, напълнил си го повече, отколкото трябва, и след това ще се оплакваш. Има един Божествен закон, според който човек никога не трябва да туря върху гърба си повече товар, отколкото му трябва и отколкото може да носи. Хората и богати, и сиромаси се осигуряват с цел да предотвратят страданията. Но и досега още не са намерили един метод, чрез който да предотвратят страданията. Затова и до днес и богати, и сиромаси все страдат. Богатият боледува и умира и сиромасят боледува и умира. Въпросът е само в това, че единият може да живее пет години повече от другия. Че някой платил дълговете си пет години по-рано или пет

години по-късно, де е ползата от това? Казвате: „Но като държи парите пет години повече в себе си, все ще спечели нещо.“ Въпрос е дали ще спечели. Може да спечели, може и да изгуби. Обаче закон има за това: не всякога капиталите допринасят нещо. При тази криза в Америка фалираха може би повече от две хиляди банки, в които изчезнаха 4 – 5 – 6 милиарда долара. Много бедни даже бяха вложили парите си в тия банки все за черни дни, но като отидоха парите, останаха им само черните дни. Като се минат няколко години, ще почнат да се образуват нови банки с повече капитали. Де са тези пари? Те не са изчезнали, но казват, че ги няма.

Та в света, в който живеете, и вие влагате някъде своите капитали, но гледате един ден, че вашите пари изчезнали. Защо? – Вашата банка фалирала. Аз разбирам страданията на хората в този смисъл: те са вложили капиталите си в някоя банка, която един ден фалира и те изгубват всичко. Един българин беше вложил парите си в Америка, в една банка, но в кризата тази банка фалира и отидоха 500 – 600 хиляди долара на този българин. Друг българин беше вложил 500-600 хиляди марки в една германска банка, но във време на кризата тия пари спаднаха толкова, че касиерът на банката пише на българин, че трябва да си извади парите, защото не могат да поддържат книжката. И той трябваше да отиде да си ги вземе. На смях даже той казва на касиера, че ако искат да държат сметка за неговите пари, той е готов да даде още един милион и половина марки за разноси по книжката. Толкова бяха спаднали германските пари. Значи, като прибавите към 600 хиляди марки още един и половина милиона марки, ще се равняват на десет стотинки.

Та страданията в живота не са нищо друго освен кризи, които настъпват. В един ден виждаш, че всичко си изгубил. Днес си радостен, весел, разположен, но на другия ден вече виждаш, че си изгубил разположението, пропаднал си. Фалирала е твоята банка. Тогава ти се намиращ в положението на последен бедняк. Неразположен си, скръбен си, тъжен си, казваш: „Отиде моето богатство!“ На другия ден получиш писмо от чичо си, който ти оставил една сума, и ти си вече радостен. Тази смяна в състоянията на човека става постоянно. Единствената причина за тази смяна е неразбирането на Божествения закон. Един от трудните закони е този за смените. Докато научи този закон, човек ще види и ще пати. Дълго време ще мине, докато научи този закон. Поне едно е утешителното, че човек не знае кога ще дойде този закон. Той влага парите си в банката, но не е господар на тях, а трябва да ги вложи. Ако ги носиш в себе си, апаши ще те оберат; ако ги оставиш у дома си, могат да те убият заради тях. И тогава, като ги занесеш в банката, казваш: „Каквото поне Господ даде.“ Сега има друга една опасност, че вие не знаете де сте вложили вашия капитал, дали е в банката или в домовете ви е още. Мнозина са ми казвали, че са вложили капитала си в Божията банка, а после казват, че са изгубили. Как е възможно да вложиш парите си в Божията банка и да изгубиш? Парите в Божията банка не се губят. Не, този човек е вложил парите си в някоя популярна банка, която минава за Божествена. Или другояче казано, има неща в света, които трябва да се сменят. Ти не можеш да разчиташ на временни положения: на дъжд, на вятър, на сняг. Това са временни положения. Ти си гемиджия, вятърът може да

духа, а може и да не духа. Обаче парите са нещо установено, на тях можеш да разчитааш. Има неща, които са по-уредени, на тях можеш да разчитааш. Там, дето е вложена човешката разумност, може да се разчита. Има неща преходни, на които временно само може да се разчита. Те могат да оставят човека насред пътя. И на коня може да се разчита временно, обаче човек най-много може да разчита на себе си. Единственият, на когото можеш да разчитааш, това си ти. На себе си човек трябва да разчита. Понякога вие разчитате на коня повече, отколкото на себе си. Качите се на коня отгоре и разчитате на него. Не, единственото нещо, на което можем да разчитаме, това е Божият Дух, Който работи във всинца ни. Казвате: „Да дойде Божият Дух!“ – Това са човешки схващания.

Има нещо постоянно в природата. Това постоянно ние наричаме Бог. Ние всякога можем да разчитаме на Неговия велик закон, който работи в света. Той е толкова малък, че никой не може да Го види, същевременно е толкова голям, че никой не може да го вземе, да го задигне. Та в Божественото има две качества: то е толкова малко, че никой не може да го види и намери, а същевременно е толкова голямо, че никой не може да го вземе, да го открадне. На Бога всякога можете да разчитате, а другите неща са преходни. Те всякога носят изненади и страдания, през които минават всички хора. По този начин хората се възпитават. За временните неща не съжбялявайте, но благодарете. Возил си се половин километър на каруцата – не съжбялявай! Слез от каруцата, хвани пътя си и благодари и за толкова. Няма защо да правиш нови усилия. В Писанието е казано: „Възложете

грижете си на Господа.“ Какво значи това? Не да започнеш да мислиш и работиш, както Бог мисли и работи, но да не чакаш наготово. Онова, което Бог изисква от човека, е да почне и той да работи, да не очаква от другите. Защо? – Защото някога щастието на човека зависи от много малки работи. Вземете, например, от какво зависи щастието на една певица. Понякога щастието на една певица зависи от една малка ципица на гърлото ѝ. За една вечер с тази малка ципица на гърлото тя може да вземе 50 – 100 хиляди лева. Но утре става една малка повреда на гърлото ѝ, каквото и да има, тя нищо не струва вече за тази публика. Ето защо, когато щастието на човека зависи от малките работи, той трябва да пази тия малки работи. Защото, ако малкото се повреди, повече работите не вървят напред. Питам: Вие знаете ли де се намира тази малка ципица у вас, от която зависи щастието ви? – Тя се намира на върха на езика. Колко пъти с върха на езика си човек разваля своето щастие. Като бутнете върха на езика си и щастието си отива. Та всеки от вас трябва да си тури под езика едно малко камъче, с което да изтрива езика си, да не е толкова остър. Не се изисва много търкане, малко търкане е нужно. Нали и вие имате ножове, вилици, лъжици, игли, шишове, които изтривате? Достатъчно е само отгоре да ги докоснете, за да се изтрият. Човек трябва да се научи на две неща: той не трябва да носи на гърба си голямата раница на греха, нито да изгасва своята запалена свещица, която носи вечер.

Голяма раница на гърба си не туряй и малката свещица, която имаш, не загасвай! Много хора са икономисти, изгасват вечер свещта си да не гори. В Божестве-

ния свят изгасване няма. Малката свещ поне не гаси! Защото, ако изгасваш свещите или ако намаляваш горенето, те ще димят. Нека си горят повече, нека има повече светлинка. Ето, от толкова години насам слънцето е запалено и не изгасва. Някой път светлината му се намалява, а някой път се увеличава. Там е пътят. Човек трябва да върви по Божиите пътища, да изпълнява Божиите закони. Защо? – Защото никой не може да избегне смените, които стават в природата. Страданията не може да се избегнат по никой начин и радостите не могат да се избегнат по никой начин. Всички тия неща ще дойдат, но от човека зависи как ще ги възприеме и как ще се справи с тях. Ако си умен, страданието ще дойде по-мекко; ако си глупав, страданието ще дойде по-силно. Същото е и за доброто: ако си умен, то ще дойде в пълнотата си, ако си глупав, то ще те засегне по-малко. Външният ежедневен живот зависи от вътрешното разположение на човека. Не само хората минават през тези състояния, но и животните, и растенията. Има нещо в живота, което обхваща всички живи същества едновременно. Аз наричам това нещо смени в природата. Щом дойде една смяна, вие вече не сте разположени, чудите се отде е дошла. Като дойде смяната, вие трябва да знаете какво да правите. Като дойде една смяна, вие ще вземете камъчето и ще разтъркате малко езика си, да не остане никак кир върху него, защото след време кирта ще излезе отгоре. Кога човек се разваля? – Когато започне да губи. Когато един търговец фалира, той отваря тефтерите си и започва да преглежда кой какво има да му дава. Като намери, че Иван, Драган имат да му дават, той казва: „Чакай, аз ще му кажа на този нехранимайко, какво мисли

да прави?“ Или ще каже: „Аз ще го претрепя него!“ Да, но този длъжник е по-сприхав от кредитора си. Той го даде под съд, но длъжникът се готви вече да го претрепе. Най-последно работата излиза съвсем другояче. Сега, като ме слушате, вие ще трябва да платите. Вие сте от скържавите. Гостилничарят дойде и казва: „Ще платите!“ – „Ама много скъпо взема!“ – Да, този гостилничар взема скъпо. Това е великата философия. Това е училището, което следвате, но трябва да знаете, че ще има големи смени. Няма същество в света, което да не е подложено на смени. Затова човек трябва да бъде умен, да знае, че Божиите работи са велики, да разбира Божиите пътища, без да ги критикува. Като ги разбира и върви напред, добре ще му бъде навсякъде. Това е философията на живота.

Песента „*Всичко в живота е постижимо*“.

1 лекция от Учителя,
държана на 28 септември 1934 г., Русе.

ОРЕХЪТ И ОРЕХЧЕТО. ВОДА И ПАРА. СЛИЗАНЕ, ХЛЪЗГАНЕ И ПАДАНЕ

„Отче наш“

Ще прочета само няколко стиха от 15 глава, Послание към римляните. От 12 стих. Може да имате една малка тема, да пишете върху: „Кои са били причините за написване на Евангелието на Матея? Какво е писано за Евангелието на Матея и какво съдържа Евангелието на Матея?“

Казват, че едно тяло е голямо или малко. По какво се отличават голямото и малкото тяло? (По пространството.) Добре! Каква е съществената разлика между един голям орех и едно малко орехче? Под думата „орех“ вие някой път означавате и самия плод орех и самото дърво орех. Право ли е това? Малкият плод може ли да бъде орех? И дървото може ли да бъде орех? От малкия орех все таки има нещо, което може да ядете, а от големия орех има ли нещо, което може да ядете. Значи малкият орех и големият орех приличат ли си по нещо? Сега по обикновената ваша стара мисъл вие ще се намерите в чудо. По форма не си приличат, но има нещо съществено, по което те си приличат. Големият орех може да създаде малкото орехче и малкото орехче може да създаде големия орех. Направете възражение, че не е така. Кажете сега едно възражение! Не може да се образува там възражение. При други условия може, но в дадения случай не може да има възражение.

Да допуснем, че падате от някоя височина. Какво възбращение ще дадете? Може ли да кажете, че не падате? Можеш да кажеш, но като паднеш, ще се понатъртиш и ще видиш, че си паднал. Тогава ще възприемеш истината, че си паднал. В какво седи падането? Кое пада? Там, дето човек пада, птицата може ли да падне? – Не може. Но при известни условия и птиците падат. Кога? – Когато се изгуби равновесието на техните крила, те веднага падат. Но сега тези въпроси за ореха са посторонни. По какво се отличават малките и големите неща? – Малкият орех и големият се различават по това, че големият орех може да произведе малкия орех, но и малкият орех може да произведе големия. Тогава как наричат първия процес? От малкото орехче израства големият орех. А от големия орех се ражда малкият орех. Големият орех отдолу, от малкото орехче израства. А от големия орех малкият, от горе слиза. Ти малкия орех трябва да го посееш долу, в земята, тогава ще израсне големият орех. А при големия орех? – Сега трябва една мисъл, за да теглите една аналогия, за да се ползвате от закона. Казвате: „Аз не искам да бъда дребен човек.“ Че какъв? Голям човек искаш да бъдеш. При известни условия дребният човек е намясто. Но при известни условия, ако се намериш на тясно в един затвор и имаш само една малка дупка, нямаш никакво сечиво, кое е похубаво: голям ли да бъдеш или малък, за да се освободиш. Сега защо някой път вие казвате, че човек трябва да бъде едър, голям, снажен? Каква е идеята? Тази идея ваша ли е или чужда. Едновременно човек трябва да бъде и малък, и голям. Голямото ражда нещата, а от малкото изникват нещата. От малките работи изникват

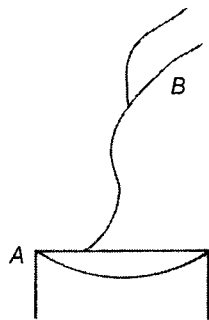
много бели, много противоречия изникват. От големите неща се раждат пак много страдания и много радости се раждат. Но и много страдания се раждат от големите работи. Дадат ви едно голямо предприятие, вие сте били почтен човек, но започвате една голяма търговия, опропастите няколко хиляди души и всички вие ги направите неприятели. Може да сте честен търговец, но външни условия дошли, хората не искат да ви вземат, казват: „Като сте били толкова глупав, защо предприехте тази работа?“ Много пъти и малките работи могат да предизвикат големи пакости. Нима една малка кибритена клечка не може да направи за милиони лева загуба? В Чикаго в миналия век, през 73 – 74 година, една крава ритна свещ и целият град изгоря. Градът пак се съгради. – Но ние се отвлечаме. Че изгорял Чикаго, какво ви интересува вас? Че кравата ритнала свещ, да не я е ритнала. Изгорял града, да не е изгорял. Тъй ще си кажете. Най-после го написали, вие нищо не знаете, но историята описала това събитие. Вие четете това, че в еди-коя година изгорял Чикаго. Питам: Тази история защо е описала изгарянето на Чикаго. Или че станала една война преди хиляди години, че някой си Александър Велики воювал. Вие четете в историята и след туй разправяте на майка си и на баща си как Александър Велики превземал със своите войски, това и онова направил. Какво се крие зад Александър Велики? (Вчера, 18 октомври, се извърши погребението на сръбския крал Александър в Белград.) Въобще на Александровците не им върви много. На Александър Велики не му провървя много. И на всички Александровци все не им върви. Това е един исторически факт сега. Че не им върви, какво

ви интересува? Че не им вървяло или че им вървяло, ако не му е тръгнало на Александър Велики или му е тръгнало, какво се ползвате вие в дадения случай? Но в дадения случай може да се ползвате. Какво ще се ползвате от един орех? – Може много да се ползвате.

Вие сте беден. Седите и не знаете какво да правите. Започнете една работа, не ви върви; започнете друга работа, не ви върви; нищо не ви върви, в нищо не ви върви. Иде ви наум да направите една пакост или на външните хора, или на себе си. Най-после аз ви срещна, нося една торба с орехи, 200 – 300 ореха в торбата, и кажа: Посей тия орехи, да ти тръгне. Заградете си едно пространство, посадете тия орехи по на 10 метра разстояние. След 5 – 6 години твоите работи ще се оправят от тия орехи. Те са от тия орехи, които бързо растат. След 5 години ще се оправят твоите работи. Ще почнат да раждат орехите. А окръжаващите хора имат нужда от орехи, те служат на неврастениците. Неразположените хора, които са анемични, като ядат малко от новите орехи, ще им помогнат в живота. От 200 ореха през първата година ти набираш около хиляда кила орехи. Продаваш ги, да кажем по 20 лева килото, за да върви сметката равно. Колко ще струват? – 20 хиляди лева. И тогава вие почвате да се интересувате от естеството на орехите. Първата година хиляда кила, втората година две хиляди кила, третата година три хиляди кила, четвъртата, петата, увеличава се до известно време, докато тия 200 ореха ще почнат да дават по 10 хиляди кила и там спрат. По-нататък не може. Да кажем, че вие набирате от тия орехи до 10 хиляди кила. Колко приход ще имате, като ги продавате по 20 лева килото? Крайната печалба ще бъде 200 хиляди лева, нали?

Добре. Сега туй е един пример както за Александър Велики, за да произведе един стимул във вас, че 200 ореха, съединени в едно, в 5 години могат да ви помогнат. Ако знаете как да се отнесете с орехите, ако знаете естеството на орехите, те могат да ви помогнат. Но ако не знаете, тия орехи ни най-малко няма да се интересуват от вас. Или какъв е законът? – Ако вие се интересувате от орехите и те ще се интересуват от вас. Законът е все същият. Ако вие се интересувате от науката, тя ще ви помогне, но ако вие не се интересувате от нея, и тя няма да ви помогне.

Допуснете, че имате една площ A и имате някаква течност B (фиг. 1). От горе тази течност всякога има желание да слезе към тази плоскост, която седи по-ниско. Жидките тела винаги имат желание от високо да слязат към по-ниско. Водата никога не се качва нагоре. В нея има винаги една голяма склонност да слиза надолу. От по-високо равнище, като намери един малък наклон, тя веднага ще слезе. Сега как ще обясните това научно? Ако нямаше този наклон, тази вода щеше ли да слезе надолу? Водата нагоре не може да се качи.

Фиг. 1

Но в нея всякога има една наклонност да слезе и тя всякога може да слезе надолу. Тази вода, като е слизала надолу, какво е направила? Ще видите, че всичките тия долини и пътища в планините се дължат само на водата. Най-хубавите долини, от които вие се възхищавате, ги е направила водата, като пътува-

ла. Отдето е пътувала водата, като слизала, е образувала тия долини.

Ние говорим сега за онова, което тя е направила, без да иска, защото тя ни най-малко не е искала да направи това. Но кой как застане на пътя ѝ, тя все иска да слезне. СреЩне водата някое препятствие на пътя си и каже: „Махай се!“ И си образува един път, по който върви. Малко по малко се образува този път. Но нагорещете тази вода, която всякога слиза, превърнете я в пара. В нея ще се роди точно обратното желание, тя вече надолу не слиза, нито стъпка не слиза надолу. Като я нагорещиш веднъж, тя пак нагоре се качва, отдето е слязла. Е, какво ще извадите сега? – Един закон: ако вие сте вода, всякога надолу ще слизате. Ако вие сте пара, всякога нагоре ще вървите. Парата когато ѝ препятствуват на пътя, тя забулва работите и пада надолу. Но щом премахне препятствията, веднага се превръща на облаци, възлиза на известна височина и после остава там. На мястото се явява една нова сила. Явява се огънят. Той е едно особено същество. Какво му трябва сега? Намерил водата, ще я сгореши. Единствен огънят е в състояние да накара водата да върви нагоре. Той като влезе, веднага даде един потик на водата да върви нагоре. Но водата, като изгуби огъня си, пак слиза надолу. Тя, докато има огън в себе си, отива нагоре; щом изгуби огъня си, слиза надолу. Добре. Аз изваждам едно заключение. Да кажем вие се обезсърчите в живота. – Изгубили сте вашия огън, но същевременно сте станали на вода. Следователно вече имате направление – да слизате надолу. Пък отдето минете, път ще си пробивате. Долините не се дължат само на една капка вода. Това са милиони капки

вода, които са тръгнали в същото направление. Това не се дължи само на една водна капка. Но водата защо е действувала? В нея има едно косвено желание; тя като сменя тази пръст от горе, тия частици имат желание да се направи една площ. Водата обича равните места. Като намери равни места, тя си почива. А като има такива кривини, тя ходи по тях и в нея има желание само да изравнява, да тегли хоризонтални линии навсякъде. Като намери криви работи, тя иска да ги изправи. – Който не разбира водата, ще каже, че тя пакости прави. Не! Тя пакости прави, докато изравни всичко в една площ, систематизира всичко, после седи спокойна. И пакости не прави. Но намери ли нещо криво, някъде по-високо, някъде по-ниско, тя иска да го изравни. Нагоре, надолу, не може така, всичко под един знаменател. Всичките еднакви права трябва да имат, да не е едното по-високо, другото по-ниско. Питам: С това свое желание водата постигнала ли е своя идеал? – Постигнала е нещо. Образува е моретата, езерата, образувала е океаните, големи пространства е образувала тя. Доста е завладяла тя и доста е постигнала. И тогава между ореха и между водата какво е сравнението? Какво общо има между малкия орех и големия орех и водата? – Навеждам ви на връзката. Казвате: Какво общо може да има между орехите и водата? – Водата е приготвила плоските места за орехите. Само при влага могат да растат тия орехи, без нея не може. Тя дава топлина на природата. Водата дава тон на живота. Но само ако водата присъствува в малко количество, само тогава може да израсне орехът. Ако водата присъства в голямо количество, никакъв орех не може да изникне. Какво правило можем

да извадим сега? Какво заключение бихте извадили от това?

Сега ще мина към друга една тема. Ще изведе още едно изяснение. „Пей – казва поетът – в пустинята на живота, де скръб и мъчение цари.“ И спира там. Тъй пее един поет. Друг поет пък пее тъй: „По зелените полета, де цветя цъфтят, де планински извори възбог се въздигат, де птички пеят, там моята душа се весели!“ Питам сега защо единият поет пее за пустинята на живота, а другият пее за зелените полета, де цветя цъфтят? Сега музикантите трябва да дадат израз. Как ще изпеее това? Изпейте първото: „В пустинята на живота“. Ще каже някой: „Тъжна музика е това“. Не! Музиката никога не може да бъде тъжна, в музиката няма тъга. Там има слаби и силни тонове. А силните тонове произвеждат в човека едно състояние – скръб. Кой тон за пример е скръбен. *До* какво е? *Какъв* тон е *ре*? Ако вземете сега *до* в понижение, скръбен ли е този тон? – Никаква скръб не е това. Ако вие понижите тоновете, полутонието показва известна мекота. Повишението показва усилване. При понижението тоновете добиват мекота, а при повишението придобиват сила. И силата е, която произвежда тъга. Някой казва: „Той пее меланхолично.“ В музиката ли е меланхолията? В самия човек е меланхолията. Когато вземем неверен тон. Има тонове, които са толкова силни. Аз мога да ви изпея един тон толкова силно, че мога да ви произведа известна болка. А болките ще ви произвеждат повече тъга. Защото раната е, която ще ви произведе тъга. След туй ще станете меланхоличен.

Сега при съчетанието на тоновете този поет или този музикант е съчетал така силните със слабите то-

нове, та е опасна музиката му. Някъде експлозия може да стане. Като пеете така, някъде някой тон като те перне в задната част на мозъка, главата ти се замайва. Вас нали ви е первал някой път някой тон. С тон може да се удари някой път човек така, че може да залитне. Но това не е за простите. Затова трябва ум, за да видите връзката. Някой казва: „Той има тъжна музика.“ Какво нещо е тъжната музика? – Това е резултатът.

Сега как ще изпеете „В пустинята на живота“? Това го декламирате. Как ще го декламирате поетически? Нали някой път, като излезете, вие декламирате: „В пустинята на живота.“ (Учителя прави движение с ръцете си нагоре.) В пустинята няма сербезлък. То е неестествено положение. Вие си представяте нещо, което го няма. Ти, като попаднеш в пустинята на живота, ще си кажеш: „Доста опасна е тази работа!“ И ще си поклатиш главата. Който така декламира, той няма понятие какво нещо е пустинята. „Де скръб и мъчение цари.“ А какво ще правиш там, дето има скръб и мъчение? Той сега има две понятия. Той представлява пустинята, а в него има желанието на пàрата. (Учителя вдига ръцете си нагоре.) То е пàрата. Така не се декламира (Учителя вдига ръцете си нагоре.) Няма никакъв смисъл. И тогава, които слушат, ще кажат „браво“ и ще му ръкопляскаат всички. Не, картината не е вярна. Какво трябва да направите сега? (Учителя разтваря ръцете си надолу и се навежда напред.) „В пустинята на живота.“ – Тази пустиня не е нагоре, тя е долу. По някой път и вие като малките деца декламирате „в пустинята“ и сочите ръцете нагоре. Аз искам да ви наведе на следното: трябва да проучвате качествата на нещата. Ти може да вземеш един орех и да

кажеш: „Малка работа е тази. С орехи ли ще се занимаваме?“ Право е. При известни условия големите неща и малките неща имат съвсем същите резултати.

Сега на предмета. Защо именно водата има туй желание да слиза надолу? Вие вървите по пътя. Да кажем вие сте един аристократ, вървите, като че искате да покажете, че сте нещо. Но във вас няма нищо определено. Вървите така. (Учителя върви бавно, важно, с достойнство, умерено.) За професора казвате: „Но този професор, който върви така, бавно, бавно, той мисли, че няма да има пари утре. А на пътя има паднало злато.“ Този професор, който се движи така, изведнъж се наведе и вземе парите. Питам: Защо този професор се навежда и защо на този професор главата му слиза надолу? Туй, което взема, разумно ли е? – Ценно е. Може да го срещне някое дете или някой детектив, да го спре и да му каже нещо. Професорът си отваря път, не иска да му говори. Навежда се, туря парите в джоба си и върви по пътя. Какви са съображенията на професора? Имаше ли професорът някаква възвишена идея, когато взе парите? Ако на този професор бяха му казали тъй: „Заради Господа, наведи си малко главата.“ – „Как ще си наведе главата заради Господа? Аз не се навеждам заради Господа. Това е заблуждение.“ Че когато искаш заради Господа, надолу ли трябва да се наведеш или нагоре трябва да се повдигнеш? Когато се молиш, надолу ли трябва да се наведеш или нагоре? Кое положени трябва да вземеш, когато се молиш? (Нагоре.) Сега да оставим молитвата. Когато ядеш, кое положение трябва да вземеш? Когато искаш да вземеш нещо, ти трябва да се наведеш. Професорът се навел надолу, за да вземе тези пари. Ако про-

фесорът мине покрай някое дърво, ни най-малко няма да си повдигне ръката сам да откъсне плода. Той ще погледне нагоре и ще си върви. Но ако мине някое дете, което е малко по-демократ, то ще си дигне ръката и ще откъсне от плода. Детето има положението на професора, отдолу взема и отгоре сема. А професорът ще каже: „Това не е за мене.“ А като види парите, той ги взема. Детето и парите ще вземе отдолу, а плода ще откъсне отгоре. Кой е на правия път – професорът или детето? – Детето, което и парите вдига и орехите сема, когато професорът вдига парите, а ореха не сема. И вие по някой път парите вдигате, а орехите не снемате. А детето без разлика парите ще вдигне и орехите ще семе. Кой е на правата страна? Сега от две страни може да коментирате. Трябва да се научите да разбирате. Водата, която слиза надолу, това са парите, които са долу. Това е професорът, който се навел. Това е едно състояние. Парата, която се вдига нагоре, това е детето, което сема орехите. Но ако тази пара не се вдига, тази вода няма да слиза надолу. Защото парата се превръща във вода и във водата има същото желание. А в нагорещената вода се заражда обратното желание. Вие имате желание да откъснете един орех. Какво сте в дадения случай? (Дете.) Дете, но не сте вода. Пара сте в дадения случай. Туй движение нагоре отива. И само едно дете може да семе орехите отгоре. Само детето може да си позволи това. В ума на стария това го няма. Той, като погледне ореха, казва: „Този орех принадлежи на друг.“ – И ще си наложи известно въздържание. Той няма да откъсне орехите, само ще ги погледне, но няма да си простре ръката да откъсне. Сега говорим за старите хора.

Защо детето вдига парите и простира ръцете нагоре за орехите? Но има деца, които няма да вдигнат парите, защото нямат понятие за пари. Има деца, които са възпитани така, че имат понятие от пари. Но едно дете, като го пуснете, по-лесно ще снесе орехите, отколкото да вдигне парите. Сега направете извод. От туй, което ви изнесох, какъв извод може да направите? Какъв закон извличате? Нали някой учен човек, след като изследва известни явления, втори, трети, четвърти, ще изведе един закон? Кои тела падат? – Падането в природата не е толкова научен въпрос. Телата не падат; телата в пространството не могат да падат. Падането е само едно изключително условие. Ние казваме така. Аз искам да знаеш ли, хлъзга ли се или пада ли? Слиза ли, слизането е надолу и хлъзгането е надолу, и падането е надолу. Ти казваш: „Падам“! Но то е изключително условие. Падането е последното в този процес. Най-първото е слизането. Ти слизаш по стъпала някъде, докдето искаш. Ти можеш да слезеш. Но като слезеш, по същия начин пак може нагоре да се качиш по стъпалата. Обаче, ако се хлъзнеш надолу, там вече има една опасност. Може да има шубрачки, все таки при някоя шубрачка можеш да се хванеш. Но ако паднеш, ти нямаш избор. При падането ти няма за какво да се заловиш. Само ако имаш знание, можеш да не паднеш. За да не паднеш, какво трябва да направиш? Кой пада? – Само малките тела падат, големите никога не падат. Ако в дадения случай вие увеличите обема на туй тяло, което пада, ако увеличите неговата площ 1, 2, 3, 4...20 пъти, веднага падането ще спре. Ако едно малко орехче е в една широка площ от няколко метра, няма да има падане. Значи,

за да не паднете, веднага трябва да турите в ума си една широка идея. Някой път вие казвате: „Падам!“ Защо? – Вие сте се свили в себе си, в едно малко пространство. Съвършен сте станали и като не знаете закона на място да се хлъзгате, като искате да слизате, вие сте избрали последния метод – падането. Защото там най-бързо се постига целта. При падането вие виждате онзи орел, когато слиза надолу, той е избрал третия метод. Като си свие крилата отгоре, той пада, спираловидно се спуска надолу, надолу, сграбчва онова, което има да взима. Той си свие крилата, устреми всичката си сила и с главата пада, надолу слиза. Ако един човек слиза така, той ще си блъсне главата, а орелът с главата надолу слиза и, като сграбчи предмета, който иска да вземе, пак се дига нагоре. Питам тогава: Как трябва да пада човек? – Като орела ще падате. Майсторско падане е това, както пада орелът. А такова, в което, като паднеш, си пръснеш главата и си натъртиш задницата, то е глупаво падане.

Значи вие може да използвате големите противоречия, които водата произвежда. Не може да нямате желание като водата да слизате и да образувате пара. Не може да нямате желание, като парата, да се повдигате нагоре. После може да имате желанието както професора. Те са важни. И може да имате желанието както децата. Но казвам: Правилният път, когато човек слиза надолу, е той да слиза по стъпала. Там е изключена всяка опасност. Слизате до известна дълбочина и после пак се качвате нагоре по същия път. Значи имате един определен път. Слизането не е падане. Дайте ми един пример. Кои се хлъзгат сега? Орелът е избрал падането, но същевременно е избрал и хлъзгането. Той едновременно

и пада, и се хлъзга. Пада, понеже не върви перпендикулярно по линията. Има едно малко завъртане, спираловидно падане. Вие виждали ли сте някой път орлите, когато слизат надолу? Някой път те слизат от голяма височина и образуват и падане, и хлъзгане. Нашата земя как върви – хлъзга ли се, пада ли или слиза? Земята към Слънцето астрологически пада ли, хлъзга ли се или слиза? (Тя и пада, и се хлъзга. Постепенно пада към Слънцето и се хлъзга.) Така, ако Земята е жива, тя има някаква цел. Падането на водата нали е слизание. Водата пада, докато може да пада. Щом слезе до морето, водата пада ли вече? Тя пада от високите планински върхове, но докъде? – До морето. И щом дойде до морето, падането престава. Тогава възлиза. Значи всички тела, които падат, имат една площ, до която като дойдат, оттам насетне в тях се заражда желание да се изкачат там, отдето са слезнали. Нали казваме слизание на човешкия дух. Какво подразбирате? Значи духът е слязал от високо място, но докъде? – До известна площ във Вселената. Като слезе по процеса на инволюцията, в него се заражда желание да се върне откъдето е слязъл; започва еволюцията. Инволюция и еволюция – слизание, сгъстяване и пак възкачване. Процесът трябва да става и обратен. След това човек пак се връща в това състояние, от което той е слязъл; той трябва да се изменя, да става обратен. Сега искам да ви наведе на закона психологически. Всички тия разсъждения водят към един извод. Всяко едно желание, всяка една мисъл имат три възможности. Една мисъл може да слиза, може да се хлъзга и може да пада. Едно желание у човека може да върви по три пътя. Може да върви по пътя на слизането, по пътя на хлъзгането и по пътя на пада-

нето, перпендикулярно. Вземете тогава едно тяло, то може постепенно да възлиза, може да се изхвърля. Какво подразбира думата „изхвърля“? Хвърлям някъде? Надолу. Изхвърлям накъде? – Нагоре. Военните като дойдат до своите пушки и като стрелят, все нагоре хвърлят. И то е падане по закона на падането. Защото, като се изхвърли нагоре снаряд, той прави нагоре една крива линия и после пак се връща надолу. Най-първо казва: „Зло не искам да направя.“ Напълнят пушкालото. Този снаряд, като върви нагоре към неприятеля, пука се и пада надолу. Уж отива нагоре и след туй слиза надолу и прави пакости. Често и на вас, младите, пушката са като на военните. Най-първо започвате към Бога и после – надолу. (Учителя показва това с движение на ръцете.) Можете ли да ми кажете едно ваше пушкало, един ваш снаряд как ги хвърляте. Вие може да имате такова калибрено оръжие, после имате по-слабо оръдие. Но има едно преповтаряне навсякъде. Казват: „Трябва да има една възвишена идея.“ Но трябва да знаеш колко е възвишена идеята.

Сега парата на колко километра може да се дигне? Тези облаци циркуси на каква височина се дигат? – На около 12, 13, 14 км. Най-високите облаци на колко километра са? (На 10 км.) Предполагам, че парата в най-разредено състояние, най-фината пара, се издига приблизително на около 20 км. Някоя може да отиде и по-далеч, но гъстата остава на по-малко разстояние, на 2 – 3 – 4 до 5 хиляди метра. Черните облаци на каква височина са? (На 2 – 3 км.) Така. Е, вие искате да знаете защо са тия, черните, облаци в живота? – Те носят дъжд. Ама защо са тия ужасни бури в живота? – Те пречистват въздуха. Казвате: „Не може ли без бури?“ – Не може. С бурите е ло-

шо, без бурите е два пъти по-лошо. – Същата аналогия: със страданията, с мъчнотиите е лошо, без тях е два пъти по-лошо. Няма какво. Можете да теглите същата аналогия. С парите е лошо, но без тях – два пъти по-лошо. Сега къде седи злото? Ама вие, като имате едно страдание, не мислите за туй страдание. Казвате: „Няма да престане.“ Там е всичката ви вина. Вас ви налети една тъмна мисъл. Вие мислите: „Тази мисъл дойде и завзе една голяма площ.“ Мислите, че навсякъде е тъмнина. В това седи вашето заблуждение. То е един малък район. Влизате в една тъмна изба, която е само 4 – 5 м², а навън е светло. Или завали, има облаци, но не на голямо пространство, може на 100, на 500 км далеч, но вън от това времето е хубаво. Или вие имате един малък неуспех. Той обхваща един малък район. Дето няма успех, значи има неблагоприятни условия, затова страдате. Но ако чакате, ще се изменят условията, пък ако не се изменят, вие трябва да измените мястото си.

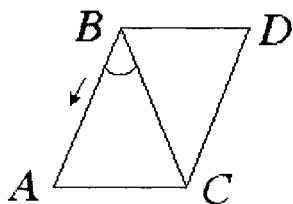
А сега да чуя как ще изпее „В пустинята на живота, де скръб цари“. Сега всички се срамувате, нали така? Срамувате се, страхувате се, че могат да ви се посмеят. Но казвам ви: Давам ви една премия да опитам докъде може да отиде туй стеснително състояние. Давам ви един английски стерлинг. Не пеете. Два, три. – Пак не пеете. – 4, 5, 6, 10, 15, 20, 100, 200, 300, 400, 500, но почва да ви тупти сърцето. Ще кажеш: „Наближава да пея.“ – Хиляда, 2 хиляди, 3 хиляди, 4 хиляди, 5 хиляди, веднага се въодушевявате, всеки страх изчезва. Значи всякога в живота там, дето има страх, трябва да се тури един стимул – златото. В един човек, дето има голям страх, златото, като дойде, може да махне страха и ти казваш: „Ще

пея?“ – Защо? – „Хиляда дават, ще пея!“ Е, хайде сега да видим за хиляда може ли да пеете? Ама вие искате да видите парите. Бихте пjali, но, понеже не ги виждате, не искате да пеете. Аз зная причината. Вие искате да кажете: „Не искаме да ни излъжат, да ни изпитат, че да пеем напразно.“ Не искате да пеете. Казвате: „Да видим хилядата, ще пеем, иначе не пеем.“ Сега трябва да пеете на пустинята, понеже, ако пеете, от нея може да стане нещо. На пустинята ако не пееш, тя си остава все същата, каквато си е била. Пък като мине един и изпее една песен, втори мине, трима-четирима души, всички пеят и погледнеш, тук ще започне тревица да израсне, там друга тревица и цялата пустиня ще стане на поле. Какъв тон ще дадете на песента „В пустинята на живота?“ Най-първо пустинята ще даде импулс, но същевременно ще ви стесни. Грандиозна е тя. Като погледне, тя произвежда страх, но същевременно ще се съберете в себе си и ще кажете: „Тази работа е сериозна.“ Пък може и да платите с живота си в тази пустиня. Пустинята сега слезе надолу. Пустинята на живота, всяка пустиня се предполага да е равна. А тия, пустите места, водата ги обича. Пуснете водата и тя ще превърне тази пустиня, ще ѝ предаде смисъл. Вие тълкувайте така. Пуснете тогава живот в пустинята и той ще я организира.

Тук имате триъгълник (фиг. 2). Най-първо се интересувате от вътрешните ъгли, на колко прави са равните? На два прави, нали? Добре. Двата прави ъгли показват, че триъгълникът е част от друга една фигура. Коя е тя? Влизам в друг един свят. (Учителя допълва фигурата триъгълник и става един ромбоид.) Ние говорим сега за ония естествени положения, които съществуват в света,

и минаваме към един свят, който седи вън, далече от този.

Това е умственият свят *ВСД*. Законите малко се различават. То е една площ и от двете страни има слизание. *АС* е един резултат, в дадения случай то е основа, така го наричат. А *АВ*,

Фиг. 2

това е страж. *АС* е основа, *АВ* е слизание, това е полето. Тук едно същество може да слезе по *АВ*. И по тая площ човек пак може да възлезе нагоре. Тъй е по *АВ* – това е път на слизание и *ВС* е път на слизание. И двата пътя са на слизание. Един триъгълник е прав, кога-

то показва, че едната страна е на слизание, а другата на възлизане. В един триъгълник имате праволинеен път, ако *АС* е вашата основа или представлява идеалът, към който сте слезли. Да кажем, вие сте слезли по пътя на *АВ*; тогава ще се качите по *СВ*. Единият път е на възлизане. Сега ще преведете: пътят на сърцето е пътят на слизание; пътят на ума е пътят на възлизане. Умствено човек възлиза, а по сърцето си винаги слиза. Със сърцето си винаги човек слиза надолу. Може ли човек със сърцето си да се качи нагоре? Виждаме, че ако вземете сърцето, то нагоре не се качва, но в него се образува една топлина, с която сърцето винаги изпраща кръвта по повърхността на тялото. Значи то изпраща всички неща нагоре, около себе си, по повърхността. Желанията, които има сърцето на човека, е център, откъдето силите могат да се изпратят по повърхността. Защото без сърцето вашият живот ще остане безсмислен. Ако в тялото не

циркулира кръв към повърхността, тогава то не може да живее.

Та казвам: Пътят на слизането са човешките желания. Пътят на възлизането, това са човешките мисли. Тогава къде препятствията са по-големи: в слизането или във възлизането? – Почти са едни. Сега да обясним това научно – когато един човек се качва на планината, ако го претеглим в полите на планината, докато се качи към върха, ще забележим, че той е изгубил сили. Като слезе от планината, долу законът е друг. Ако пак го претеглим, предполага се, че този човек при слизането, ще е наваксал силите, които е изразходвал. Теоретически е така. Нали, ако хвърлите едно тяло на известна площ, туй тяло ще достигне до известно място и ще спре. И ще се образува първият процес – тялото отгоре ще започне постепенно да слиза. Най-първо падането ще бъде по-слабо, а после ще се усили. Следователно туй ядро ще се върне отгоре и при последния момент ще бъде в бързината си толкова силно – с каквата бързина е слязло и излязло от началото. Следователно при връщането то ще се върне със същата бързина, с която е излязло. Сега какво може да извадите от туй знание? Това опитали ли сте го? Това е теория. Някой от вас опитал ли е с каквата бързина е излязъл, с такава бързина да се върне назад? В живота колкото повече се приближаваме към мястото, отдето сме излезли, толкова по-полека се движим, не бързаме. Да допуснем, че къщата ви гори, нали вие ще избягате някъде, но след като изгасне огънят, като се връщате, как ще се върнете? Бързо ли ще се върнете или полека?

Какъв ще бъде импулсът? Бързината винаги под-

разбира интензивността на едно желание. Колкото повече бързаш, това показва, че в тебе желанието е силно, интензивно. Следователно има нещо, което те поощрява. И когато някой върви бързо, подразбира желания и мисли, които са интензивни. Според интензивността на туй желание и тази мисъл и бързината на движението е голяма. Колкото повече отслабва интензивността и желанията отслабват, толкова повече се намалява и бързината, докато желанията и мислите съвсем спрат и човек се спре на едно място. Когато тази интензивна мисъл или желание дойде до своята основна точка, и човек се спре на едно място. Добре, след като се спре човек на едно място, какво трябва да прави? – Той не може да се спре, в него ще се зароди едно желание, една мисъл в движение. И пак ще дойде движението. После пак ще дойде прекъсване и пак движение. След всяко едно прекъсване на една мисъл и едно желание, се дава тоя подтик. Някой път вие сте инертни, казвате: „Няма какво да правя, нищо не ме интересува.“ Значи няма никакви желания и мисли, които да вървят в дадения случай по известна посока. Вие сте в едно пасивно състояние. Тогава трябва да се явят някои планети, някои звезди. Те са причина за стимула у вас. Те стимулират нещата у вас, служат като запалки. Някой се спре, някоя планета или звезда дойде, запали го, той тръгне и след туй пак се спре. Дойде друга някоя звезда, друга планета, пак го запали, пак тръгне. За пример, ако те запали Венера, какво ще стане? Ако те запали Меркурий, какво ще стане? Ако те запали Юпитер, Сатурн, какво ще стане? Месечината ако те запали, Слънцето? – Те палят, как не. Палят, само че се различават. Най-горещ е огънят на Венера, а на

месечината е много слаб, едва можеш да си стоплиш ръцете. А Венера гори, гори и там трябва да имаш да моделираш. Огънят разтопява всички работи. После огънят на Юпитер, като гори, изсушава и вследствие на туй предметите стават прави. Човек е вече прав. При Юпитер се нагорещил и изсъхнал. А този на Сатурн има доста влага, натрупва те отгоре, не изсушава; като вървиш, турил ти е една раница на гърба. Богат е Сатурн, много дава. Той дава повече, отколкото трябва. Той е щедър и, като те натовари, ти се прегърбиш. Сатурн казва: „Аз се чудя на тия хора, давам много изобилие, а той се изгърбва.“ После, онзи като не разбира, Сатурн му казва: „Можеш ли да носиш?“ – „Мога.“ – И Сатурн туря, туря. А онзи казва: „Беля имам на главата!“ Сега астролозите казват: „Лоши влияния на Сатурн.“ Много са несправедливи. Прави са в едно отношение. Но влиянията на Сатурн ни най-малко не са лоши. Понеже той е голям философ, като дойде, не си губи времето, казва: „Може ли да носиш?“ – „Мога.“ – Туря му един чувал и казва: „Да прави каквото иска!“ И онзи, като вземе чувала, почва да мърмори и казва: „Тури ми чувала, а не ми даде превозни средства.“ А Сатурн никакви превозни средства не дава.

Добре, кажете ми сега, какъв извод направихте? От всичко туй, което нахвърлихме, какво си избрахте? Какво разбрахте? – Много работи разбрахте, но вие сте като големите търговци. Сега аз ви изпитвам, уж че нищо не сте разбрали. За пример търговецът иска да купи жито, дохожда до една кола с жито; тика си ръката в житото, извади малко жито, прави движение с лицето, че житото не е хубаво. Казва: „Не е толкова хубаво, не струва.“

Дойде при друга кола, направи същото, пак каже, че не струва житото. Дразни, той не иска да каже истината. И най-после пита: „Колко искаш? Е, не ти струва житото, не е толкова хубаво.“ Той най-първо гледа да купи евтино, а след като го купи, той го туря за продан. Казва: „Хей, виждаш ли туй жито, то е такова нещо! Вие не сте виждали такова жито!“ Така и вие искате евтино да го купите от мене. И аз ви намирам за такива търговци, как да ви нарека, каква дума да употребя, не зная. Да ви кажа, че не оценявате, оценявате. Олге, кажи като поетеса, ако би писала за търговците, как ще кажеш, с каква дума ще ги наречеш? („Трябва да помисля, такава дума не мога да измисля изведнъж.“) Житото го оценява много евтино, като иска да го купи, и, след като го купи, иска скъпо да го продаде. Да искате евтино да купите е хубаво, но не искате евтино да продадете. Това е вашата цел. Всяка една идея е жива.

Има три неща, които трябва да знаете. Една идея веднаж придобита, вие трябва да я посадите. Вие може да я турите като известна книга в библиотеката си, може да я турите като едно украшение, може да посадите тази идея. И след време тя трябва да принесе някакъв плод, трябва да роди нещо. Какво ще роди вашата голяма идея? Сега искам да ви наведе на следното: не очаквайте от големите работи големи плодове. – Малко, малко. От големите работи не очаквайте. Един закон има в природата: от големите работи очаквайте малко. Този, големият орех, ще даде едно малко орехче. Вие имате една голяма идея, очаквате нещо грандиозно. Не, не! Тя ще ви даде един много малък плод. Ако знаете как да цените този плод, то е достатъчно. За пример вие проуч-

вате музиката и искате изведнъж да произведете във вас какво ли не. Не, много малко ще даде тя. Или изучавате поезията; и тя ще даде малко. Или каквото и да вършите в света, всичките хубави, велики работи в света раждат много малки плодове. Но вътре в тия малки плодове има семенца, които са в състояние да произведат голямото. Обновата в живота всякога седи в малките неща. Когато вие искате да се обновите, трябва да употребите малките неща. Когато искате да се подмладите, да се обновите, малки неща трябва да употребите. А когато искате да се проявите – големи неща. При проявлението големите работи, а при обновлението – малките работи. Трябва да знаете кога е време за обнова и кога е време за проявление. Сега въпросът остава, както онзи, който е донесъл една кибритена кутия и казва: „Тук седи всичкото щастие на човека. Да знаеш само как да запалиш една клечка.“ – Разправял какво ще се добие, та това, та онова. Някой казва: „Всичко ми каза, но не ме научи как да запаля клечката.“ Върти кутията, нищо не се добива. Казва: „Каза ми туй ще добия, онуй ще добия, но клечката не се запалва.“ Та и аз ви казах много работи, а не ви казах клечките как да се запалят. Та втори път ако дойда, тогава ще се постарая, ще направим един опит. Втори път ще покажем как се палят клечките. Ще направим един опит, дето ще видите как се палят клечките. Втори път ще направите един опит. Втори път ще запалите една жива клечка.

2 лекция от Учителя,
държана на 19 октомври 1934 г., София, Изгрев.

ПРАВИЯТ ЪГЪЛ ОТВЪТРЕ

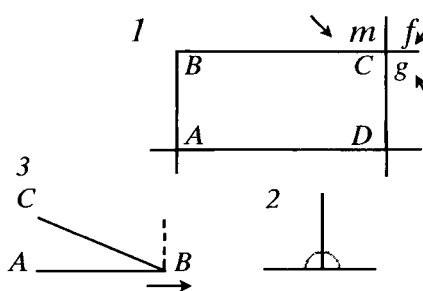
Обикновеният човек и геният

„Добрата молитва“

Каква тема имате? (Кои са причините за написването на Евангелието на Матей? И какво съдържа то? Няколко души четохме темите си.)

Сега ще се отклоним временно от Евангелието на Матей. (Учителя взема линията и чертае на дъската.)

Един вътрешен ъгъл на един квадрат (фиг. 1) на колко външни се равнява? Колко ъгли се образуват вън-

Фиг. 1

ка, ако се теглят линиите? (Още три прави се образуват.) Как си обяснявате явленияето на три прави срещу един прав ъгъл. Отвън три, а отвътре един? – Правите линии, това са насоки на известни енергии, които влизат в ъгъла. Това са насоки, течения. Един прав вътрешен ъгъл е равен на три

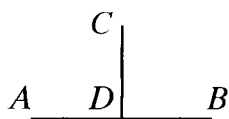
прави външни ъгли. Можете ли да го докажете това? – В квадрата един прав вътрешен ъгъл е равен на три прави външни.

Сега ако спуснете един перпендикуляр върху една права линия, колко прави ще се образуват (фиг. 1 – 2) (Само два.) Два прави ъгли. Добре. Но ако спуснете ед-

на права линия, която е полегата (фиг. 1 – 3), до колко ъгли може да се образуват? (Един.) И колко тъпи ъгли? (Един.) Най-малкият ъгъл от колко градуса е? – От един градус, нали? Правият ъгъл е от 90 градуса. Но какво означава тъпият ъгъл? Да кажем, в природата всичко е живо (фиг. 1 - 3). Можете ли да определите в такова едно положение накъде е движението, в каква посока? Имате един тъп ъгъл, имате и един остър ъгъл, съчетани са. В каква посока е движението? Към *A* ли е движението или към *B*? (От *A* към *B*.) Защо? (Защото върхът на ъгъла върви напред.) И двата ъгъла имат един връх. Линията *C* означава посоката, накъде се движи. Коя е била причината да изгуби своето перпендикулярно положение? Тя иска да се движи към *B* и към *A*. В даден случай туй изменение случайно ли е или е разумно, или е целесъобразно? Да допуснем, че тази теория може да се приложи. Да кажем, имате едно движение на енергията от една посока в друга и се образува една осморка на движение при очите. Но представете си сега, ако движението е в посока към дясната страна, какво ще стане? – Ще се изместят веждите на човека. В човешкото лице накъде е движението? – Има две движения едновременно. В човешкото лице движението не става в една и съща посока. Щом се продължава в една и съща посока по-дълго време, тогава се губи онзи ритъм в природата. В природата постоянно се сменя движението, то не върви в една и съща посока. Например Земята върви ли всякога в едно и също направление? Нали тя върви в кръг? Значи движението на Земята не е в една и съща посока.

Сега тук може да образувате една теория. Вземете във фиг. 1 – 2 този перпендикуляр *C*. В обикновената

геометрия законите са други. Други изводи може да направите. Допуснете, че AB означава движението на вашите очи (фиг 2). CD , този перпендикулар, показва висотата на вашето чело.

Фиг. 2

Какво положение взема спрямо основата на вашите очи. Ако в дадения случай този перпендикулар CD , се измени, тука имате едно равновесие от 90 градуса. Ако тия ъгли се изменят, ще стане цяла една пертурбация вътре във вашия организъм. Ако за пример една от вашите вежди се сниси надолу, а другата се повдигне нагоре, малко се наклони тази площ, ако да кажем, се намали само с една половина от градуса, знаете ли какви органически пертурбации ще настанат? Туй е потребно за един физиогномист, който изучава линиите и, ако вие знаехте какво може да се случи, вие ще се ползвате. Да знаеш от кого има да вземаш е полезно, но да знаеш на кого има да даваш, не е толкова приятно. Да знаеш, че си здрав, като погледнеш някои черти на лицето си, да знаеш, че си здрав, има какво да се ползуваш. Но ако всяка една линия показва някакъв кърпеж в природата, че организъмът не е тъй здраво създаден, какво ще те ползува физиогномията. При сегашното състояние благодарете, че не знаете много работи, защото ще се освободите от много страх.

Ако този перпендикулар се спусне надолу и се измени, той ще има отношение към човешкия нос. И ако човешкият нос изгуби, това няма да те ползува. Човешкият нос трябва да бъде перпендикулярен на една вътрешна площ. Но ако и той загуби своята перпендикулярност, може да иде в една или друга страна. Някой път

трябва да мислиш право, за да върви носът ти право. Щом не мислиш право, и носът ти губи своя перпендикуляр. Трябва да мислиш право, за да седят веждите ти хоризонтално. Ако не мислиш право, веждите ще се изменят, понеже те са антени; защото всеки един косъм това е антена за събиране на известна енергия в пространството. Щом се измени тази площ, туй равновесие, ти от външния свят няма да приемаш нещата навреме. Следователно ще се яви една аномалия. – Криво ще възприемаш нещата, криво ще ги тълкуваш.

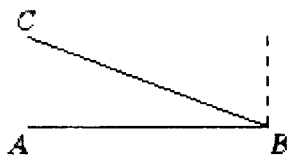
Често тълкувате чертите на лицето на човека и казвате: „Много е сериозен.“ Какво означава сериозен и намусен? Казвате: „Не е весел, не е приятен.“ И в какво седи туй невеселие? Казвате за някого: „Той не е весел.“ Как познавате човека, че не е весел? Не сте физиогномисти. „Строг е, казвате, не е весел той.“ На какво се основавате? Защо казвате, че не е весел? – Тъжно е лицето му. Е, можете ли да напишете едно тъжно лице? По какво се познава тъжното лице? Тъжно лице няма в света. Лицето има напрежение някой път. Таксуване има, тъжни лица, напрегнати с някаква енергия. Тъжният човек е напрегнат човек с отрицателна енергия. А пък тия, веселите лица, са напрегнати с положителна енергия.

Напрегнато е лицето, някой път отрицателна енергия има, свиване на някой от мускулите и вследствие на туй свиване на мускулите в едно или друго направление вие виждате една такава дисхармония. А при веселието някой път някои от мускулите се продължават. Например вие сте весел, веднага вашето лице се продължи и разшири. Като сте сериозен, като искате да се представите, че сте благороден човек, вие ще си свиете устата, няма да

се разширявате, скромни сте. Щом станете весел, устата няма да се свива, а ще се обтегне. Като се смее, човек не е толкова красив. Като се засмее, ти виждаш нещо неприятно. И вие казвате, че този човек е весел. Вземете един човек, който е начумерен, тъжен, той винаги си свива очите, очите му са под ъгъл. А онзи, който е весел, очите му са по-отворени. Питам сега: Защо свитите очи представляват скръб, а отворените очи – радост? Какъв превод ще имате? Ако очите на един човек са свити, той е тъжен, а пък ако са отворени, е радостен? – Който се свива, взема. Свитите очи вземат, а отворените дават. Но вие се лъжете някой път. Един човек, който иска да вземе, най-първо отваря очите си, а после ги свива. Та той започва с отварянето и свършва със свиването. А добрият човек започва със свиването, а свършва с отварянето. Вие може да правите наблюдение: и единият свива очите си, и другият ги свива; и единият ги отваря, и другият ги отваря. Вие се лъжете със своите наблюдения. Казвате: „Той е отворил очите си, ще даде. Той е весел.“ Ни най-малко – той ще вземе. А в друг случай ти казваш: „Той ще вземе.“ Казвам: Той ще даде. Очите му са свити. Важното е не как започва човекът, а как свършва. Туй наблюдавайте. Вие сега правите една погрешка. Вие гледате започването на нещата. Как свършва човек е важно. Човек трябва да изучава физиогномията. Срещне ви един човек, поухили се и след туй стане сериозен. Какво заключение ще извадите за него? А някой, като ви срещне, ви погледне сериозно и после ви се усмихне. Какво заключение ще извадите? Единият се усмихва и става сериозен, а другият ви погледне сериозно и после се усмихва. На кого ще разчитате? Сега вие

се плашите, казвате: „Аз какъв ли съм?“ Аз ви навеждам на този закон. Всяка мисъл има своя форма. И мислите са живи. Някой път като ви дойдат външни мисли, ще ги наблюдавате: усмихват ли се, сериозни ли са или тъжни, или радостни. Е, добре, как ви се явяват? Една мисъл може да ви се яви в разни форми. Например в една тъжна форма. Свиването на една ваша мисъл как ще се яви? – Може да ви сплаши външно. Вие казвате: „Плаши ме известна мисъл!“ Кой ви плаши? За пример идва една ваша мисъл, която ви плаши. – Един ваш приятел ви се е разсърдил и веднага в ума ви седи образа на приятеля ви, тъй като че иска да ви каже нещо, туй ви плаши. Каквото и да мислите, има известна реалност, има известен обект отвънка.

Питам сега каква мисъл седи в ума ви? Какво мислите? Както виждам, едни от вас така сте готови, като минете отнякъде, да задигнете нещо. Такова разположение имате. В мнозина е тъй. Изведнъж да вземе. Вие искате да разрешите един въпрос. Дава се, да кажем, известна тема или някой научен въпрос да се проучи. И всичките учени хора се заемат да проучат въпроса, но не вървят по правия път на разрешението. Всеки иска да разреши. Да кажем има 25 хиляди долара. Не се разрешава научния въпрос, а се разрешават 25 хилядите лева. И аз ви давам 25 хиляди лева да разрешите ABC (фиг. 3). Да докажете кои са били първоначалните причини, които са изместили този перпендикуляр? – Ще кажете: „Това е лесна работа.“ Ще го пренесете в органическия свят. Искаш да

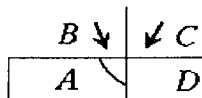

Фиг. 3

знаеш преди колко поколения тази линия там се е изместила. Ще кажеш: „Лесно е!“ Измести се известна площ. Едно рало следва този принцип. Ще прилагате туй рало органически. 25 хиляди има. Да ми кажете как в някоя фамилия е станало туй променение, кога и как е станало. Как ще го докажете? Аз ви давам 10 хиляди лева премия. Всеки от вас има големи несрети в живота. Да докажете кои са причините, че не ви върви. Някой казва: „Защо не съм даровит?“ Има си причини за това. Може ли да докажете, защо не сте даровит? Ами ако вие сте заровили своето богатство в земята и казвате: „Аз съм сиромас човек?“ Скрили сте вашето богатство в земята и казвате: „Аз съм сиромас човек!“ Скрили сте вашето богатство. Какво разбирате под думите „сиромас сте?“ Сиромасът разрешава с буквата *С*. Той има мъчнотии там. А буквата *С* е половината на кръга. Да намерим именно туй от какъв кръг е извадено. Сега туй *С* хубаво ли е написано, както аз съм го написал? Не е въпрос за красиво, правилно ли е написано? Много правилно е написано, но не е научно. *С*-то винаги означава промени. Като казваш: „Сссс“, дето има опасност, там има съскане. Като минаваш покрай някоя патка, тя казва „сссс!“ Змията също. Забелязал съм, като приближиш при нея (змията), тя съска. Казва: „Гледай да не ме настъпиш, че работата е лоша.“ Или учителите казват „ш-ш“. Вие учителите, с какъв знак означавате *СШЧ*, понеже съскането е такова, че сте превърнали *С*-то в *Ш*. Защо учителите в България са превърнали *С*-то в *Ш*? – 5 хиляди лева. Научен е въпросът. Кои са причините дето *С*-то се е превърнало в *Ш*? Защо *Ш*-то е записано с три линии. *Ш*-то е европейското *W* – дубълве. На еврейски

шина. А после 3-то (3) е произлязло от Е-то (Е). Тези букви имат един и същ произход. Ако вие запишете 3-то и Е-то по този начин, каква разлика има? И ако го запишете така (П) или (И). Това е все за разсъждение.

В дадения случай ние се връщаме към първата фигура. Тук имате един център в квадрата; около него може да опишете цял един кръг. Значи дейтелността, тия външни ъгли са в потенциално отношение, а вътрешният ъгъл е в кинетическо отношение. Следователно количеството на силите взема една материя, която може да мине през този център. Този ъгъл А е път, през който енергиите на тия три ъгъла минават във вътрешния прав ъгъл А (фиг. 4). Но сега тази материя трябва да я пренесете в органическия свят. Тогава тя може да стане ясна. В

Фиг. 4

съвременната геометрия може ли един прав ъгъл да бъде равен на три прави? (Не може.) Тогава ако кажем така, че А е равен на В, С и D какво се разбира? А е вътрешният ъгъл и е равен на трите външни ъгла. Искаме да изведем една формула. Тогава ъгълът В на какво ще бъде равен? Един външен ъгъл на какво ще бъде равен? (На една трета от вътрешния.) Това как ще го поставите като формула? Излезте да напишете на какво ще бъдат равни външните ъгли.

- 1) $\angle B = \angle A - (\angle C + \angle D)$
- $\angle C = \angle A - (\angle B + \angle D)$
- $\angle D = \angle A - (\angle B + \angle C)$

Сега представете си, че един художник ви рисува лицето. Той може да го нарисува в анфас, лице срещу лице, и може да го нарисува в профил. Значи светлината,

откъдето иде, да иде равномерно. Светлината, откъдето еднакво пада, лицето да е еднакво осветено. Ако вие се поставите прямо на туй осветление, че светлината еднакво да осветява лицето ви, то е анфас. Пък ако вие поставите лицето си настрани, че само едната част да е осветена повече, а другата по-малко, то е профил. Сега, за да изразите тази идея в профил, къде ще поставите сенките? Тогава някой път може да се турят по-тънки сенки, а някъде по-дебели сенки. Какви са причините, когато има по-дебели сенки? – Че осветлението от едната страна е било силно и е хвърляло повече сянка. Защото колкото светлината е по-силна и сянката ще бъде по-силна. Когато ние искаме да означим, че светлината е силна, трябва да хвърлим по-голяма сянка, за да изпъкне светлината. Гледаме перспективно да изпъкне светлината. Ако светлината е слаба, то и сянката ще бъде слаба. Допуснете сега, че се хвърли една сянка под очите и художникът напише тази сянка. Вие изучавате този образ. Само че много сенки са турени. Какво означава този образ? Когато под очите има сенки, какъв човек е този, когато има големи кръгове под очите? (Измъчено лице, изтощение, изразходване на повече енергия, отколкото трябва.) Но ако художникът е турил повече сенки, отколкото трябва, направил ли е той картината вярна? Да кажем, че вие сте един художник, нарисувате известна картина и турите повече сенки, да дадете ефект на картината. Рисувате някой тип и искате да го направите мъченик. Вие не можете да го направите мъченик. Този човек, когото вие рисувате, не е мъченик, вие го правите мъченик. Виждали ли сте Христос така нарисуван? Те са го рисували така, но аз не съм видял едно мъченическо

лице, не тъй мъченическо, както аз познавам. Как се рисуват мъченическите лица? Че още му тече кръв, какво мъченическо лице има в това? Значи толкова кръв има, че излиза навън. Ако от една чешма, в която има много вода че излиза навън, мъченичество ли е това? То не е за чешмата, то е за хората. Ако излиза пот от челото на човека, мъченичество ли е това? Значи мъченичество не е, че кръв излиза навънка или че пот излиза навън, съвсем друго трябва да се тури, да се изрази мъченичеството. Това е едно противоречие в дадения случай с окръжаващата среда. Мъченици са хората, които се намират в противоречие с окръжаващата среда. В туй седи мъченичеството. И колкото противоречието между средата, тази разумна среда, и него е по-голямо, толкова и мъченичеството е по-голямо. Колкото противоречието е по-малко, и мъченичеството е по-малко. Туй мъченичество има и своя физиологическа формула отвън.

Та казвам, от чисто научно гледище на скръбта трябва да ѝ търсите произхода. Всяка една скръб е едно противоречие. Ти скърбиш и казваш: „Аз много скърбя!“ Не, така не се разсъждава. Ти ще търсиш противоречие, което се намира между тебе и окръжаващата среда. Скръбен си, трябва да знаеш откъде произтича твоята скръб. Ти можеш да скърбиш, че нямаш парици. Но защо ще скърбиш, че нямаш пари? За скръбта пак хората са причина до известна степен или че ти искаш пари да се облечеш, да се наядеш някъде. Но скръбта има две условия.

Има външна среда – хората, и при това има друго общество вътре. И с него ти си в противоречие. То иска от тебе, пък ти няма какво да му дадеш. Две среди има, с които ти не можеш да се справиш. Една среда е

твоят организъм, който иска да да яде, и друга среда е обществото, което иска ти да бъдеш добре облечен. Ти си самият човек, който трябва да се справи с външната среда. Тебе ти е тъжно за парите. Към коя среда спадат парите? Сега тия пари се намират все в ръцете на живите хора. Всички банкери държат парите в своите ръце и ти трябва да идеш при банкера, да заемеш малко пари, да направиш един съюз с банкера. Тогава в тебе се явява едно противоречие – дали този банкер ще ти даде пари или не. После ще се яви друго чувство. – Ако не ти даде пари, усещаш се унижен, губиш нещо. Идеш при втори банкер и там не ти дават. Идеш при трети, 10 души банкери обиколиш и казваш: „Съвсем я загазих!“ Седнеш на един стол и се хванеш за главата. Какво трябва да решиш? – Ти имаш една хубава задача – числото 10, превърни го! Питаш как да се справиш с мъчнотиите. Ти имаш 10 души банкери, които не са ти дали пари. Ти виждаш числото 10 и се плашиш от него. Страшно е числото 10! Вземи нулата, дай ѝ почетно място, тури я пред единицата, намали единицата 10 пъти и веднага ще се издигнеш нагоре. Намали всичките тия банкери, тури им една нула отпред, тури една запетая или точка и тури единицата. Погледни тогава и какво ще мислиш? Като направиш този процес, всичките банкери почват да треперят вече. Ако аз ида при 10 души банкери и те не ми дадат пари, след като туря нулата отпред и единицата след нея, всички тия банкери ще бъдат болни, ще викат лекари. Тези лекари не може да помогнат на банкера. Аз ще напиша едно писмо на банкера, че мога да помогна на болестта му, ако той ми даде парите. Тогава аз ще кажа, че болестта е много сериозна и за нея болният трябва

ва да даде 5 хиляди лева! Другите ще вземат по-малко, но няма да ти мине. А аз ще те изцера, но 5 хиляди лева ще дадеш! Питам: Десетте болни банкери по 5 хиляди лева като им взема, колко правят те? – 50 хиляди лева! Само като преместя нулата, но да знаеш как да я преместиш – 10 0.1. Погрешката е там. Може и някаква запетая, точка да туря. (Туря се и запетая.)

Сега законът е: когато вие се намирате в едно голямо противоречие в живота, дойдете до отчаяние, пренесете нулата отзад напред! Това са условия вече. И турете единицата отзад, а нулата пред единицата. Тогава и тия условия се подобряват. Какво означава нулата? – Тя е човешката глава. Като туриш една точка, не се обезсърчавай, ами почни да мислиш. Защото всеки един човек се обича за две неща. Две неща има съществени, които в света работят. Те са три, но две има, които постоянно работят. Един човек се обича заради своята мисъл! И един човек се обича заради своето чувство! Ако мислиш право, ти ще бъдеш обичан. Туй е закон. Мислиш ли, ще те обичат. И ако право чувствуваш, пак ще те обичат. Има едно хубаво чувство, благородно чувство. Значи при най-лошите условия внеси едно право чувство. То е нулата отпред, а единицата отзад. Да туриш единицата отпред, ти си човек, който не разбира живота. То е егоизмът. Числото 10 е за мъдреца. Тъй написано числото 10 в света, е за който борави и регулира законите. А който не разбира тия закони, то е обратното 01. Тогава да ви приведа друго едно положение. Представете си, че числото 10, това са 10 килограма. Може да допуснем, че може да е един момък на 21 години и да носи 10 кила злато. На него може да разчитате, той ще ги занесе

вкъщи. Но на едно дете на 3 години може ли да разчитате? Може ли вие да му дадете 10 кила злато? Колко може да дадете на едно дете? До колко мислите? Да турим, че то е на 4 години. Колко да му дадем от 10 кила? С колко може да го натоварите това четиригодишно дете? Добре, ако е на 1 година, една златна монета като му дадеш, то ще си играе с нея. Ако е на 2 години, тогава? – Увеличава се теглото. На 4 години колко трябва да му дадем? (Най-много половин кило.) Много са! 500 грама не може да ги носи то. Тя е грамадна енергия, не се носи. Не само количеството, но и материята – това е напрежение вътре. Електричество има вътре, то е мощна сила. Ще го намалите още. (100 грама.) Много са. Много е тази енергия, дете не може да я носи. Законът има приложение. При нашите чувства и при нашите мисли трябва да знаете, че известни мисли и известни чувства се намират при разни възрасти на развитие.

Едно твое нежно чувство, дето имаш, то е едно твое малко детенце. Ти ако не разбираш закона, можеш да осакатиш това благородно чувство или благородна мисъл от неразбиране. Ти можеш на тази мисъл да дадеш работа, за която тя не е готова още. И на едно чувство може да дадеш работа, за която не е готово. Дълбока работа е това. Вие мислите, че вашите мисли са силни или че чувствата ви са силни. Не мислете така. Не са силни. Възмъжалата мисъл, постъпка, то е друг въпрос. Те са силни. Когато във вас се внесе известна идея, не мислете. Казвате: „Идеята е мощна!“ И Христос като дух беше мощен! Но като се роди, беше ли мощен в тази малка форма?

Та вие сега имате едно понятие, което не съответ-

ствува на Истината. Казвате: „Една идея, мощна идея!“ Но която е реална вече, а не една идея, която се намира още в зачатък на своето развитие, една малка тревичка. Това е мисълта. Туй е дълбока мисъл, която трябва да имате. Вие искате някой път да имате постижение на вашите чувства, на някоя ваша мисъл или желание. Най-малко се изискват 21 години едно ваше желание да се постигне. А вие искате още след 3 – 4 години и казвате: „Много съм чакал.“ Неразбиране е това и вследствие на това неразбиране идат много големи нещастия, които ние преживяваме. И казвате: „Защо ни е това, да го нямаме.“ Защото твоята мисъл и твоето чувство не са в състояние да пренесат туй, което може да им се даде.

Туй е едно научно обяснение. И ако вие вървите по този път на разбиране, ще се избавите от много страдания. Най-първо гледайте тази мисъл възмъжала ли е?

Сега ще ви попитам: Коя е във вас най-силната мисъл? И сега може да ми кажете „коя е най-силната мисъл у човека?“ Може да пишете като тема. И след туй и най-силното чувство? Вие не се лъжете с думата „Любов“. Тя е обща, колективна. Любовта не е идея. Ще кажете: „Любовта е най-силна.“ Често вие изгубвате интерес в живота. Когато в живота се яви едно противоречие, което човек не може да разреши, той заспива, не се интересува вече. Не поставяйте в ума си една мисъл, която не може да разрешите. И не поставяйте едно желание в сърцето си, което не може да постигнете. Пазете си тези две неща. Никога не си поставяй една мисъл, която не можеш да разрешиш! И никога не си поставяй едно желание, което не можеш да постигнеш. Не да го искаш, остави го. Тази мисъл остави отвънка. Туй, което не можеш да разбереш, остави го отвънка. И после иди, наб-

людавай го. Понаблюдавай, наблюдавай го, не го туряй отвътре! Понеже, щом туриш вътре нерешено чувство, ти ще носиш един излишен товар. Да допуснем, че в теб влезе мисълта да станеш гений, но не си уважаван. Казваш: „Искам да стана гениален.“ Но не можеш да решиш как да станеш гениален. Остави тази мисъл отвънка. Ти ако искаш да постигнеш гениалността, по кой път ще я постигнеш? – Трябва мисъл. И не всеки човек, който мисли, става гениален. По какво се отличават гениите от обикновените хора? Един гений, като го поставят в най-мъчните положения, той всякога ще си разреши задачата. Казват, че Паганини е разрешил една трудна задача. В Италия най-видните музиканти са писали нещо много трудно, най-мъчните музикални комбинации с по четири ноти, та с четирите пръста да ги вземат? Нещо, което не може да се вземе на цигулка. Та след като го угощавали, казали: „Ще ни е много приятно да изсвирите едно парченце.“ Той го видял, усмихнал се, взел си цигулката и веднага го изсвирил. И го признали, че е гениален. Е, колко души като Паганини можете да изсвирите толкова трудно нещо? Вие може да се объркате, а той като че е бил и пребил. Значи геният е запознат с нещата, а обикновените още не са запознати.

Сега всички вие сте от спящите гении. И вие сте гении, но спите, под юргана сте още и вследствие на това не можете да се проявите. Ако има някой, който да ви събуди, веднага ще проявите вашата гениалност. Нищо повече. Ще ви дам и още нещо. Какво е мисълта? Един човек, който не е гений, се намира като в мъгла, не знае накъде е наляво, надясно. Седи и се върти. Това е обикновен човек, а на гения небето му е ясно. Той като погледне, вижда си пътя, всичко знае. Обикновеният човек

е в мъгла. А геният е в ясното небе, няма никакъв облак. Той като погледне, навсякъде пътят му е ясен, мъчнотии няма. Има, но той ги разрешава, докато обикновеният човек е обвит в мъгла. Тази мъгла аз наричам юрган, в който ти спиш. Трябва да се освободиш от него. Ти искаш да постигнеш нещо. Ти си под юргана. Казваш: „Непостижимо е!“ В мъгла си, какво можеш да постигнеш? Ти си в зимно време, в буря, сняг има, вейвица. Ти си в условията, непостижими са нещата там. Лятно време, когато слънцето грее, топло е, влага има, дъжд, тогава нещата са постижими.

Та казвам: Не се обезсърчавайте! Щом се обезсърчиш, кажи: „Под юргана съм.“ Щом се насърчиш, юрганът е вдигнат. Всички хора, които са насърчени, без юргана са, а които са обезсърчени, са с юргана. Вие казвате: „С юргана е добре!“ – Само когато отиваш да спиш, юрганът е намясто. Ако туриш юргана и кревата в колата и отиваш да ореш, това не е намясто. Юрганите са потребни за вечерно време. Тогава по-хубаво нещо няма. Като си в стаята си, че си и в юргана, намясто е тогава юрганът, като искаш да спиш! Но след като се събудиш и да си в юргана, това не е намясто.

Сега главната мисъл каква остана? Иване, кажи ти. (Човек трябва да мисли право и да чувствава право. Да бъде добър проводник.) Не пресилияйте вашите мисли! Не пресилияйте вашите чувства! Туй пазете! Мисълта си не пресилияйте! Никога не пресилияйте сърцето си и мисълта си!

„Отче наш“

3 лекция от Учителя,
държана на 26 октомври 1934 г., София, Изгрев.

ЗАКОНЪТ НА ЛЮБОВТА

„Добрата молитва“

(Прочетоха се останалите теми. Прочете се темата върху Евангелието на Матея.)

Тема за следния път: „Най-силната мисъл и най-силното чувство“.

Ще прочета част от 9 глава на Притчи.

Ако вие бяхте във времето на Матея, какво щяхте да пишете? След 2000 години искате да разгадате защо Матей е написал Евангелието. Вие как бихте го написали?

За да може човек да разбере нещата, четири неща са му необходими. Всички хора имат едно верую. За да може човек да разбере нещата, четири елемента са му необходими. Всички хора имат едно верую. Трябва да имате светлина за очите си, трябва да имате въздух за дробовете си, трябва да имате вода за погасяване на пожара, който става във вас, за всичките ви недоразумения и после, за да не би да умрете, трябва ви хляб. Светлината, въздухът, храната, водата – това са 4 елемента или 4 принципа, на които се основава всяко едно верую. Човек, който не вярва в тях, нищо не може да постигне. Било е време, когато човешкото съзнание е било лишено от тази външна светлина на физическия свят. Сега има един обратен процес. Има много хора, които имат външна светлина, а нямат вътрешна светлина, вътрешно зрение. Много хора има, които са духовно слепи, нямат

орган за приемане на вътрешната светлина и вследствие на това се раждат вътрешни противоречия. Противоречията от какво произлизат? Ако ви повредят краката и ви оставят, нали ще се спънете и ще паднете. Ако дойде някой философ и иска да обясните защо сте се спънали, как ще обясните това?

Защо хората крадат сега? Коя е причината да крадат? Яденето е причина за краденето. Ако хората не ядяха, нямаше да крадат. Щом ядеш, имаш възможност да крадеш. И няма някой от вас, който да не е пооткраднал малко. Като деца сте крали и даже, като сте станали възрастни, пак сте пипали. За пример кой от вас, като мине по пътя и види посипани златни монети, френски или английски, няма да си вземе, да си тури в джоба? Ще каже: „Късмет е това.“ Защо? За ядене. Ще каже: „Трябва ми един хубав обяд.“ Най-първото нещо е яденето. Кражбата няма физически произход. Има чисто астрален произход. Тя е издънка на човешкото сърце. Френологически тези два центъра, за яденето и за имането на богатство, са съседни. За да си дават съвети. Когато човек няма какво да яде, съседът му казва: „Не може ли да пооткраднеш?“ Сега вие седите и казвате: „Какво ни интересува нас това? Ние сме минали тази епоха, когато сме крали. Това е за онези, падналите хора. Да стане човек господар на своите недостатъци.“ Но човек става господар не на онези сили, които функционират вътре в човешкия организъм. Това е, за което мнозина питат – за образуването на човешкия характер. Защото всички недъзи и пороци в човека произтичат от това състояние, когато той не може да владее себе си. Например ти си гладен. Хванеш една кокошка за краката, откъснеш ѝ

главата и я опечеш. Трябва да живееш. Кой ти е разрешил да хванеш една кокошка? Кокошките Господ ги е създал. Защото когато мечката изяде човека казвате, че това не е в реда на нещата, а когато човек изяде кокошката, казвате, че това е в реда на нещата. Някоя акула погълнала човека, когато той се къпе. Човек става жертва на акулите. В човешкия живот няма ли акули? – Когато някоя акула глътне твоята съвест? Една акула може да ти прехапе краката, да ги отреже с нож.

Сега да дойдем до въпроса; да не се спираме на някои неща, които се считат за болезнени. В природата няма болезнени състояния. Човек не е господар на себе си. Когато един човек пада отнякъде, той не е господар на себе си. Отдето мине, все ще бутне този, онзи. Ако го попитате: „Защо не минаваш като човек?“ Той ще каже: „Падам.“ Отдето мине, той ще бутне. Онзи, който пада, какъв морал ще му дадете? Той, отдето мине, все ще иска да се хване някъде, за да може да си помогне. Сега на вас, ако ви дадат една задача... Вие сте учител, имате едно дете, което обича да пооткрадва. Как ще го изпитате? Оттук-оттам то взема някой орех, някоя ябълка. Как ще отучите това дете? С добро, а не с тояга. Какъв метод бихте приложили? Да допуснем, че обичаш да се сърдиш. Сърдиш се за нищо и никакво, кипнеш. Всеки един кипва. Старите кипват и младите кипват. Детето кипва в коритото, кряска. Майката се учи да го укротява, търкаля го в коритото наляво, надясно, за да мълчи. Защо не го търкаля напред, а го търкаля наляво и надясно? Може ли да се досетите за произхода на това? Как се нарича това люлеене на децата? Нали сте се качвали на люлката: хванете се за въжетата, клекнете и се изправите. Да

дойда до причината сега защо се сърди човек. Да кажем, че в театъра или в операта, на някое събрание или вървиш по пътя и някой те бутне – ти кипнеш. Това може да стане и в класа, навсякъде може да стане. Неволно иде едно чувство и ти кипнеш. Всички лоши неща са излезли от хубавите работи. От хубавото е излязло лошото. Или да допуснем, че вие слушате някой автор. Някои негови идеи не ви харесват, не говори той, както трябва, казвате вие. Или говори някой за морал, а вие казвате, че моралът му не струва. Или говори за някой социален въпрос. От вашето гледище нали моралът е една мяра? В един обикновен смисъл. Вие, които сте свършили университет, какво разбирате под думата морал? (Отношенията между хората.) Какви отношения: (Положителни.) Какви трябва да бъдат отношенията. Добре, допуснете, че вие имате два крака. Какви трябва да бъдат нормалните отношения на вашия десен крак спрямо вашия ляв крак. Сега всички говорят за един морал. Трябва да се започне с една основа, за да се обясни. Основа трябва на морала. Ще кажете: Понеже има друг свят, има Господ, има това, онова. Тогава, ако всички хора мислят така, онези, които мислят, че има Господ, не трябва да вършат никакви престъпления. Въпреки че вярват в Господа, хората пак вършат престъпления. Въпреки морала, който имат, все прескачат тези правила.

Представете си, че една градина е заградена и тя е посадена със стотина дървета. Ти като прескочиш оградата, считат те за престъпник. Нарушил си едно право или минал си от една държава в друга. Преминал си границата, хванат те и те държат отговорен. Или когато някой влезе в един магазин за дрехи и бутне една

кърпа. Как се наричат тези, които имат този навик? – Този навик се казва „клептомания“. Онзи, който има клептомания, той има навик да взема нещата. Да кажем, че човек е живял хиляда години в гората като една маймуна. Навсякъде е вземал. Той е придобил навик. Родил се едно дете, има навик, и му казват да не пипа нещата. Най-първо са го учили да къса ябълки. Майката и бащата му казват: „Откъсни си.“ Никой не му е забранявал. А пък сега има един морал и му казват: „Няма да буташ ябълките, крушите, сливите.“ Това няма да буташ, онава няма да буташ. Той си задава въпрос защо не е позволено? Той се чуди. Едно време е било позволено, а пък сега не е позволено. Материалистите казват: „Условията са се изменили. Едно време условията са били други, имало е по-малко хора, имало е повече маймуни. Маймуните били свободни. Маймуните, като станали хора, са се оградили.“ Тогава питам: Де е свободата? Когато маймуната е била свободна, нямало никакъв закон. А пък за човека заграждат градината и казват: „Не е свободно.“ Казват: „Това е престъпление, да си откъснеш.“ Маймуната казва: „Свободно е.“ Сега в какво седи престъплението? В това, което може да изядеш, няма никакво престъпление. Това, което туриш в джоба си, без да го изядеш, там е престъплението. Това, което може да изядеш, в него няма никакво престъпление. Откъснеш една, две ябълки, няма нищо. Но щом напълниш джобовете си, след като си ял, и мислиш за утре, престъплението е там, че мислиш за утрешния ден. Ти събираш пари за децата си, за внучетата си. Престъплението оттам започва. И когато дойде идеалният свят, всяка градина ще бъде свободна, ще ядеш свободно, свободен ще бъдеш.

Но щом те хванат, че имаш една ябълка в джоба си, ще бъдеш отговорен. Само ще туриш в благоутробия си, то е морално. Кое то е извън благоутробия, то не е морално.

Всяка една мисъл, която влиза в човешкия ум, е морална. Някой път казвате: „Не пожелай.“ Какво да не пожелаеш? Как разбирате закона на желанието. Мойсей казва: „Не пожелай.“ (Непостижими неща да не пожелаваме.) Престъплението на желанията в какво седи? Аз ще обърна вниманието ви на един факт. Не че излязла Ева плода, но тя взе и го занесе на мъжа си. Не само, че тя изяде, но това, което взе и не изяде, там е престъплението. Вие ще наберете круши, ябълки и ще ги раздавате на хората. Престъплението е там. Няма никой от вас, който да не е престъпил. Трябваше да му каже така: „Има едно дърво с плодове. Ако искаш, иди да си похапнеш.“ Така трябваше да каже тя на Адама. Но тя отиде и му даде. Другата страна на въпроса. Ако ти ядеш един плод, който не ти е приятен, имаш ли право да дадеш на друг? Да поставим въпроса малко другояче. Вие казвате: „Господ е създал света. Той е наш баща.“ Той ви е баща и на вас не ви е позволено да ядете от плода. Градинарят казва: „Това не е на баща ти. Това е мое.“ Ти казваш: „Нали земята е Господня, всичко е на Господа.“ Градинарят казва: „Това не е на Господа. Ако имаш пари, аз мога да ти дам.“

Сега кои неща са на природата и кои не са. Дрехите, които носите те не са човешки. Природата не ги е изтъкала. Тя даде материала. Питам сега: Какво право има човек да натисне овцата, да я остриже и да ѝ вземе дрехата. Не е ли кражба това? Казваш: „Пак ще израсне.

Ще ѝ острижа вълната и ще я взема. От нейната дреха ще направя дреха за себе си.“

Аз не искам да ви туря в едно противоречие, искам да ви накарам да разсъждавате, да имате една ясна представа. Човек, за да уякне, трябва да има ясна представа за онова, което става в света и да знае не само причините, но да знае и силите, които произтичат, да знае и резултата, какви последствия може да има.

Ще мина към друг един въпрос. Мнозина от вас имате слаба памет и не помните. Кажат ти нещо и ти кажеш: „Забравих го.“ Пък други помнят. Има разни видове памет. Може да помниш физически събития. Някой чува някой глас и го запомня, а пък на друг 10 пъти изпяват една песен и не може да я запомни. Някои хора помнят имена, а други помнят друго. Трети помнят музикални тонове, четвърти запомнят цветове. Сега ще кажете: „Дали помни човек или не, това не е важно.“ Лошо ли ще бъде сега да издекламираш нещо от Илиадата, например първия стих: „Възпей гнева на Ахила“; обръща се към музиката. Или от тези, римските поети, от Вергилий, от Хораций. Как се произнася Хораций? Защо българинът казва Дръндаут. Дреднаут? – Това, което не се страхува.

Разбира се, всеки един език си има свои свойства. Когато се превежда една дума, англичаните имат една слабост – не могат да произнесат една дума, казват: „Извинете ме.“ Те имат звук Ж, но буква Ж нямат. Пишат го само с „о“ и с „ю“.

От Вергилий може ли да цитирате нещо? Само един куплет. (Сестра Олга цитира един куплет.) Преведи го сега. В какво седи хубостта му? Каква е идеята? (Предс-

тавя сътворението на света.) В бъдещето възпитание трябва да ви интересува едно нещо – трябва да ви интересува човешкият мозък. Ако знаете къде колко кръв да пратите в мозъка, вие щяхте да бъдете гениални. Много пъти човек праща кръв там, където не трябва. Злото е там, че човек праща кръв там, където не трябва, и вследствие на това се явяват много анормални състояния. Не че са анормални, но няма нужда от тях. За пример, може да пратиш в първия етаж на мозъка само енергия. След това се образува такава енергия, която не ти е потребна и вследствие на това стават известни експлозии – гняв се проявява. Трябва да излееш тази енергия, защото природата не я търпи. И като излееш всичката си енергия, казваш: „Защо говорих толкова.“ По някой път човек прилича на грамофонна плоча. Като турят плочата и се завърти, казва каквото е написано.

Та казвам, сега трябва да изучавате причините на всичките ви страдания. Те се дължат на мозъка, че не знаете къде да пратите кръвата си. Щом пратиш кръвта си в мозъка, където не трябва, той има обратна реакция в стомаха, в дихателната система и в другите органи. Затова в окултната наука казват, че всичкото е в човешката мисъл, която се проектира на физическото поле. В човешкия мозък, на всички хора мъчнотията е в мозъка. Някъде има повече кръв, а някъде по-малко. За пример искаш да възпитаеш себе си, имаш едно чувство, обичаш много да ядеш, да преяждаш, какво трябва да направиш сега? Ако много ядеш, значи в този център изпращаш повече кръв, отколкото трябва. Ти ядеш повече, отколкото може стомахът ти да смели. Стомахът ти не може да свърши тази работа, но заповедта иде от-

горе. Това желание иде от мозъка ти. Тогава в ума си ще си представиш, че ти трябва много малко храна. Няма да си представиш, че ти трябва едно печено агне или кокошка, но ще си представиш малко храна. Така ще си представиш, за да дойде малко кръв. Ти ще си представиш, че искаш да станеш богат, да станеш милионер. Тогава ти пращаш в тази област на мозъка толкова кръв. Защо ти са толкова пари? Те няма да продължат живота ти, но ще станат причина да те убият, ще скъсиш живота си. Искаш да станеш фабрикант, ще ограбиш този-онзи, най-после ще те убият, ще те пратят в Орландовци и ще кажат: „Той е виден фабрикант.“ За Александър Велики много данни са лъжи. Всичките тези исторически данни са все лъжи, няма нищо вярно. Не че няма нищо вярно, но, като го пресееш, едва ли ще намериш някое зрънце, а пък то е писано другояче. Даже животът на Наполеона, както го описват, не е бил така. Казват: „Исторически данни.“ Че еди-кой си историк така писал. Че този историк там ли беше? Казват: „Математически данни.“ За пример светлината с каква бързина пътува? За колко минути слънчевата светлина идва на Земята? – За 8 минути и 13 секунди.

Казвам: Право е. За 8 минути и 13 секунди, но някой път Земята е по-близо до Слънцето, а някой път е далече. Някой път светлината идва по-рано от 8 минути, някой път по-късно. Следователно числата се вземат приблизително. Не е определено точно. Колко е далече Земята от Слънцето не е точно определено. Математически с милиметри не е определено. Има едно малко различие от 1 милион мили в изчисленията. Хайде, казвам, аз намалявам, няма да са 10 хиляди мили, нека да са 1000

мили, нека да са 500 мили, нека да са 100 мили разлика. Даже ако е 100 метра, малко пространство ли е това за едно математическо изчисление? Има един начин, дето нещата са точни, аз не искам само приблизително. Математиците казват: „Приблизително.“ С каква бързина пътува светлината не се знае. С 300 хиляди километра в секунда пътува светлината. Онези данни, които има науката, почиват на тези математически изчисления. Има нещо вярно, но има много работи, които трябва да се коригират. Колко е далече Земята от Слънцето, не е толкова важно. Аз имам един начин за изчисление. Поставам гърба си на слънцето и гледам как падат слънчевите лъчи върху гърба ми. Изчислявам колко далече е слънцето от земята. Като ме удари един слънчев лъч, имам една таблица, имам една стрелка, която по отклонението показва колко далече е земята от слънцето. Слънчевите лъчи не пътуват с еднаква бързина, понеже средата, през която минават, не е еднаква. Светлината минава през едно пространство, където материята е по-тънка. Щом дойде до земята, сгъстяването на въздуха до известна степен препятства слънчевите лъчи. Светлината среща известно съпротивление. Всички тези неща трябва да се вземат предвид. Значи онзи удар, с който те удря слънчевия лъч, показва колко отвисоко пада, от колко далече иде. Сега във вас се зароди мисълта, ще къжете: „Кога ще го изчислим?“ Аз не го изчислявам. Вие нали имате една таблица за ефимериди, в тригонометрията нали имате таблица (логаритмични таблици)? Трябва ти едно число, обърнеш листа и там е изчислено. Ти няма какво да го изчисляваш. В природата има такава една таблица. Нещата са изчислени. Един ден няма какво да

изчисляваме колко далече е Слънцето, но понеже ние не знаем, измерваме едно място. Например вие измервали ли сте от София до нашия Изгрев колко километра е? (От двореца дотук са три и половина километра.) Значи измерено е. Но онези, които не знаят тези изчисления, те ще си правят изчисления. Но може да има разлика, понеже може да излязат от друго място и е възможно да намерят една разлика от 10 хиляди, 15 хиляди, 100 хиляди метра. Най-първо имаше една система, по която се създаде светът. По тази система беше определено на какво разстояние ще бъде поставена Земята. Сега нашите учени, които нямат тези данни, изчисляват по този начин колко далече е Слънцето от Земята. Едно време Земята по-близо ли беше до Слънцето или сега е по-близо? Сега ли е по-далече, по кой път Земята се приближава до Слънцето, а по кой път се отдалечава? Какво сте чули вие? Най-новото кое е? Отдалечава ли се земята, или се приближава. В началото на 19 век Земята е дошла до крайния предел на своето отдалечаване, това е материализмът. И понеже настъпва друга епоха, Земята се приближава малко към Слънцето. Не се приближава много, но има един обрат. Сега да ви изясня идеята: Какво значи да се приближаваш? Вие правите една разходка, не мислите, отдалечавате се от дома си и дойдете до крайния предел на някой планински връх. И след като дойдете до мястото, веднага във вас се зароди едно желание, казвате: „Стига, трябва да се върна у дома.“ Тогаз се прави едно движение, спирате се на едно място, във вас идва идеята да се върнете. Почва тази мисъл да функционира и домашните ви знаят, че вие имате намерение да се върнете назад.

Сега ние се отплеснахме. Какво значение има, дали Земята се отдалечава от Слънцето или се приближава? Колко се е отдалечила тя? Нека се отдалечи на 1 – 2 километра, ние няма да отидем толкова далеч, колкото е Марс. Марс е по-далеч. Юпитер и Сатурн са по-далече. Какво влияние може да има, ако Земята почне да се отдалечава от Слънцето, необходимо ли е за вас да знаете, дали Земята се приближава или се отдалечава? Георги, какво мислиш? Необходимо ли е за нас да знаем? (Сигурно ще намалее жизнената дейност.) Понеже нашият организъм е създаден според отношението, според разстоянието, което седи между Земята и Слънцето, това се отразява върху нашия организъм и, ако Земята почне да се отдалечава, трябва да стане цяло преустройство в организма ни или, ако започне да се приближава, веднага стават съответни промени в тялото. Всяка промяна, която става между телата, между Земята и Слънцето, се отразява върху вашия организъм. От разстоянието, което съществува между частите, се изменя и организъмът. Та социалните пертурбации на Земята се дължат на пертурбациите, които стават на Слънцето. Има статистика, която показва, че много социални въпроси зависят от слънчевите петна. Сега това почва наново. Преди 25 – 30 години бе забелязано едно съвпадение с известни събития на Земята – урагани, епидемии, болести, войни – във време на петната, които се появяват. В края на петната има повече плодородие, но същевременно има повече убийства, повече урагани. Колкото по-малко петна има, хората са по-трезви, но има сухота, безпаричие, кризи се явяват, социални кризи. За пример сега има ли петна на Слънцето? (Сега е период на минимум.) Предсказват бъдещата

война, която ще съвпадне със слънчевите петна, които ще почнат да се увеличават.

Да се върнем към въпроса за човешкия мозък. Вашият мозък, който имате, се организира сега. Всички мъчнотии, които имате, които хората имат, седят в недобре организирания човешки мозък. Човешкият мозък се организира. Това трябва да го знаете. И всички тези страдания, които ние претърпяваме, се дължат на онези промени, които постоянно стават в мозъка. В миналото са станали още по-големи промени, сега са по-малко. И още дълги години, векове, хиляди години ще минат, за да се организира човешкия мозък. И там се крие всичко. Всеки от вас трябва да изучава законите на организирането на човешкия мозък. Да знае до каква степен е достигнал и някой път трябва да си наложи известни правила, по които трябва да живее, за да намали страданията си.

Да допуснем, че някои от вас казват: „Нямаме условия, искаме да дойдем в София.“ Хубаво, какви са условията в София? Казват: „Не се живее в село.“ Някой казва: „Не се живее в София. Къщите са претрупани, въздухът не е чист.“ Някой казва: „Не мога с него аз да живея.“ Защо не може да живее? Защото мозъците им не са еднакво организирани. Имате един приятел, който постоянно ви използва и ви казва: „Я ми дай днес 60 хиляди лева.“ Утре: „Я ми дай 100 хиляди лева.“ Взема, взема, взема. И след това няма да се мине много време, вашето приятелство ще се разклати и ти ще кажеш: „Ние се скарахме, не можем да се спогодим.“ Това е, защото неговият мозък не е организиран. В астрологията как се установява, когато мозъкът не е организиран, кои планети въздействат? За пример яденето, когато човек оби-

ча много да яде, кой планети въздействуват? Ами парите? Когато човек обича парите, кои планети въздействуват при любовта към парите? А за любовта към жените? (Венера.) После други някои планети как въздействуват? Месечината какво прави? Въздействува ли нещо? Венера се занимава с жените. Месечината се занимава с религиите. Тя разрешава въпроса кой каква вяра трябва да има. Всички трябва да знаете малко астрологията, всяка една планета как функционално ще въздействува на мозъка ви. За пример Венера как ще въздейства при известни условия? Също Марс, Юпитер, Сатурн, Уран, Нептун и т. н. Най-после Слънцето как ще въздействува. Това са елементарни работи. После трябва да знаете светлината как ще ви въздействува. Светлината най-много действува върху човека. И въздухът въздействува много върху човека. Водата също ни въздействува. Ако знаете как да употребите водата, ще знаете да си помогнете. Храната също въздействува. Ако знаете как да се храните, в много отношения може да си помогнете, защото някои храни са свързани с Венера, някои храни са свързани с Меркурий, а други с Марс, Юпитер, Сатурн. Някой път, по някакво стечение на обстоятелствата, вие употребявате храна на Сатурн. Ако употребиш марсианска храна, какъв ще станеш? – Марсианец. А пък щом станеш марсианец, ще бъдеш вече кавалер. Казвам: Трябва да има едно възпитание. В бъдещата наука това ще се възпитава. Ние говорим за естествените науки. На разните животни кои планети влияят? Например на лъва? Какъв е лъвът? Защо е марсианец той? А тигърът? На заека коя му е планетата? Аз засягам новото възпитание. Има едно естествено възпитание. Човек, за да се възпита,

трябва да има знание. Възпитанието е много приятно, ако човек знае как да се възпитава.

Да знаеш как да поливаш мозъка си, да знаеш коя част как да обработваш, да знаеш какво да сееш: жито ли, царевица ли, круши ли, ябълки ли или сливи. Тази идея – да сееш, трябва да я приложиш. Една цяла градина е човешкият мозък и хората сеят това, което не им трябва. Ще отидеш на концерт, ще отидеш да слушаш, музикант няма да станеш, но 400 лева даваш. Казваш: „Много хубаво свири.“ Виртуоз няма да станеш. Или ще идете на някое представление и там ще платите. Актьори няма да станете. След като сте ходили на някое представление, какво придобивате? Казвате отлична била играта.

Как ще посееш врачуването в човешкия мозък. (За врачуването кое помага – въображението или простото чувство човек да предсказва?) Представете си сега, че вие имате един барометър, по който може да предскажете кога ще се развали времето или какво ще бъде утре времето, утре ще има ли дъжд. Как го предсказваш? Казваш: „Моя работа.“ Някой път ти чувстваш, че ще се развали времето. Усещаш някоя болка в крака или на пръстите някъде. Има едно съчетание. Кога ще се развали времето? Усещаме подобни болки, казваме: „Пък всеки си има по един уред.“ Гадателите си имат свой уред. А пък онези, които не могат да предсказват, те нямат този уред, не са си направили уред. Имат способност, но нямат още уред. Аз гледам гадателки, наредят си боб, наредят го на купчини и тогава го местят насам-натам, и започне да говори. Някой поглежда на кафето и почне да говори, аз не виждам нищо, а той гледа там,

имало кон, пари. Казва, че щяло да има пари след няколко години, това щяло да има, онова щяло да има. Досетливи хора са гадателите. Една гадателка ми разправи куриоз: „Дойде един селянин, аз чета, моля се, но нищо не се разкрива. И тъкмо искам да му кажа, че нищо не се разкрива, та да си върви, и като искам да му кажа това, по едно време виждам, че ръката на Христос върху иконата маха, виждам, че тя се движи. И гадателката се досетила, че той обича да бие жена си. Казва му това и оттам започва да му гадае. Казва: „Христос казва, че обичаш да потупваш жена си.“ Христос си маха ръката и тя веднага се досеща, че селянинът обича да бие жена си. На иконата не си маха ръката, но в светлината, която влиза в нейните очи, в трептенията стават изменения, стават малки пертурбации и на нея се показва, че тази ръка се движи.

Сега ще ви дам една задача за една седмица. Мислете колко трябва да ядете. Една седмица като мислите, ще видим каква мисъл ще ви дойде. Определяйте в ума си колко ядене трябва да изядете на ден. Например 100, 200, 300 грама или едно кило, или половинка, или две кила. Определете го. Турете си една мярка. Следующия път да видим какви данни ще имате. Ако научно определите някои данни, добре. Ако не, пак добре. Ако хванете нещо, добре, а ако не хванете нещо, пак добре. Колко трябва да ядете и какво? (Каквото има.) Не каквото има, но някой път ще ядете това, което няма. Аз, ако съм на ваше място, ето какво ще направя. Някой път съм гладен и няма хляб. Има мухлясъл хляб. Аз ще седна и ще си помисля, че съм направил една топла погача, печена, може да няма никаква погача, но ще взема

един хубав духовен хляб. Но работата е, ако вие може да сформирате една правилна мисъл, да повярвате! Седиш, нямаш хляб. Сформираш мисълта, че нямаш хляб и тази мисъл ще я изпратиш в пространството. Хората, които са тонирани правилно с вибрациите, с тебе, и които те обичат, у тях ще дойде мисълта и ще си кажат: „Чакай да опечем хляб.“ И като минеш през селото, ще ти кажат: „Я ела тука.“ И ще те поканят с хляб. Но вие трябва да сформирате мисълта, за да ги подбудите да опекаат хляб. Затова трябва да бъдем в това отношение в своите мисли много точни. Ти искаш нещо от Бога. Най-първо трябва да сформираш една мисъл и да я изпратиш към Бога за това, от което имаш нужда. Не някое перце от камилска птица. То е последното нещо. Казвам ви един опит за хляба – може да си направите една хубава погача, мислено може да направите един опит. Някой път се намираш някъде, настрой ума си и после, като минавате през селото, ще те повикат. Ако те повикат, това показва, че опитът е сполучлив. Ако не те повикат, значи опитът ти не е сполучлив.

Та законът е: Това, което човек мисли, става. Има един закон на мисълта. Ако вашата мисъл върви по закона на Живата Природа, всичко това, което мислите, става. А пък, ако не вървите в съгласие с този закон, нещата не стават. Има съотношение.

„Само светлият път на мъдростта води към истината. В истината е скрит животът.“

4 лекция от Учителя,
държана на 2 ноември 1934 г., София, Изгрев.

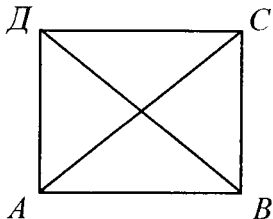
ЖИВИЯТ КВАДРАТ НА ЧОВЕШКИТЕ ОТНОШЕНИЯ

„Отче наш“

Прочете се резюмето на темата: „Защо е написано Евангелието на Матей и какво съдържа“

(Учителя каза за братята и сестрите, които бяха вън: Кажете им да влязат.)

Възможно ли е ъгълът D и ъгълът B (Фиг. 1) да се съберат на едно място? При такова положение е невъзможно. Но възможно е да изменят своето положение при дадени условия. D Възможно е при едно положение. Ако дадете свобода на движението на ъгъл A и на ъгъл C , те да се движат навън, да се смаляват. Ако ъглите A и C започнат да се смаляват, непременно ъглите D и B ще започнат да се приближават. Следователно, когато двата ъгъла – A и C – дойдат в крайния предел и станат един градус, тогава какво ще бъде разстоянието между ъглите D и B ? Те ще бъдат близо един до друг. Излезте четирима души, хайде четири сестри да излязат и направете един квадрат. (Излязоха сестрите: Олга Славчева, Еленка Григорова, Мария Тодорова и Мария Савова.) При дадените условия, когато двама души се приближават, други двама ще се отдалечават. Имате телата D и

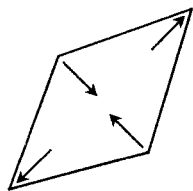
Фиг. 1

В. Вие сте *В*. Законът е: Можем да кажем, когато две тела се приближават, ако двете тела се приближават едно към друго, то и другите две тела ще станат положителни, ще се отблъскват и обратното. Ако тези две тела започнат да се приближават, то последните две ще почнат да се отблъскват.

Питам сега: Защо две тела, като почнат да се приближават, другите две започват да се отблъскват. Ако почнем да сменяме ъглите *А* и *С*, то квадратът става ромбоид, ще стане разтегляне. Ако ъглите *Д* и *В* станат по 180° , колко градуса ще имат ъглите *А* и *С*? По 10° . Някой път вие в живота усещате, че някой човек се отдалечава от вас. Имате един психологически закон. Имате един приятел, когото вие усещате че е близо. Той държи същата дистанция, но вие по едно време казвате: „Той се отдалечава от мене.“ Щом този ваш приятел се отдалечава, той се приближава към други. Неговото приближаване към другия ще съответствува на отдалечаването от тебе. Ще има едно съотношение. А именно следното: той се приближава към другия толкова, колкото се отдалечава от вас. Ъгълът *В* в дадения случай ще се приближи към ъгъла *Д* дотолкова, доколкото ъгъла *А* и ъгъла *С* са се отдалечили. В дадения случай в природата съществува един закон: Омразата на две души е толкова голяма, колкото Любовта на други. Противоположното: Когато двама се мразят, други двама се обичат. Любовта на двамата, които се обичат, е толкова голяма, колкото омразата на онези, които се мразят. Следователно всякога, когато вие искате двама души да се обичат, вие ще смразите други двама, непременно ще стане това. Щом вие искате двама души да се обичат, то непременно

други двама на друго място ще се мразят. И причината за тяхната омраза е, че вие се обичате. Ако вие не се обичате, то другите двама не може да се мразят. Как ще го представите това? Хайде, Георги Радев, излез на дъската. (Да означим любовта с положителна величина, а омразата с отрицателна.) Когато тези точки, А и С, се отдалечават, то В и Д се приближават, но не по права линия, а по една крива линия (фиг. 2).

Сега кои са причините и защо две тела като се отдалечават, други две се приближават? Както е представено сега, то е цяла една система. Ако ъглите В и Д се приближават, ъглите А и С се смаляват. Тези, които се приближават, се привличат. А пък тези, които се отдалечават, се отблъскват. Силата на привличане-

Фиг. 2

то в дадения случай е равна на силата на отблъскването. Вие искате едно обяснение, защо две тела се отблъскват и защо две тела се привличат. Ако турим друга една теория – че всички ъгли се привличат към центъра – Любовта разширява ли хората? Вие искате да имате голямо пространство. За да имате голямо пространство... голямото пространство го дава само омразата. Защото, колкото ти мразиш един човек, толкова по-голямо пространство му даваш, а колкото повече го обичаш, по-малко пространство му даваш. Защо се ограничава един човек? Защото го обичаш. Обективно разсъждавайте сега. В дадения случай ако му дадеш много пространство, непременно няма да го обичаш. Колкото по-малко пространство му даваш, повече го обичаш. Да допуснем, че

това е куб, който е пълен с някакво съдържание. Ако разтегляме тези ъгли *A* и *C*, тогава отде ще изтекат нещата. Ако при *B* и *D* има две отвърстия, оттам ще стане изтичането. Това, което изтича, как ще го обясним в природата? Само неща, които се обичат, изтичат, а пък неща, които не се обичат не може да изтичат. Там, дето има изтичане, има привличане. Там, дето няма изтичане, няма привличане.

Това може да се обясни с друг закон. От *B* и *D* налягането е по-голямо, следователно това силно налягане в ъглите *B* и *D* разтяга ъглите *A* и *C* и там, дето е налягането, се образува привличането. А пък там, дето налягането е слабо, дето се разтягат телата изгубват тази вътрешна връзка, която съществува между тях. Следователно, ако сега *B* и *D* се доближат, то отде ще дойде изтичането? Щом две тела – *A* и *C* – се разтягат, тогава налягането иде отвътре. Това вътрешно налягане е произлязло от вътрешното налягане върху *D* и *B*. Сега как ще обясните вие едно чувство? За пример искате да обясните любовта. Как ще я обясните – чрез външното налягане или чрез вътрешното налягане? (Според вашето обяснение при Любовта трябва да има налягане отвън, трябва да има една обективна причина отвън, за да се прояви движението.) Ако причината е отвътре, което разтяга *A* и *C*, тогава изтичането ще стане от *D* и *B*. Ако причината е външна, тогава изтичането ще стане от *A* и *C*. Ако *B* и *D* се наляга, тогава изтичането ще стане от *A* и *C*. Сега ние се натъкваме на причината. Когато двама души се обичат, двама души се мразят; и когато двама души се мразят, двама се обичат. Тогава как ще представите отношението: *D* към *B* се отнася така, както *A* към *C*?

(А и С като се отдалечават до известно място, то *Д* и *В* се срещат, ще се слеят и тогава тези слети точки ще бъдат център на А и С). Любовта е център, а омразата е крайните точки. Значи, когато две същества се обичат, те се срещат в центъра, а когато две същества се мразят, те ще бъдат в крайните точки. И тогава те ще се отдалечат. Щом *Д* и *В* се съберат в центъра, тогава отдалечаването на А и С ще престане. Щом се съберат *В* и *Д* в центъра на Любовта, тогава ще имаме крайния предел на омразата. По-далеч не може да се отиде. Когато двама души се срещнат в центъра на Любовта, тогава ще имаме крайния предел на омразата. Следователно вие не може да мразите един човек повече, отколкото другият го обича. Закон е: Един мрази някого, а пък друг го обича. Значи любовта на този ще бъде толкова голяма, колкото омразата на другия. Омразата не може да бъде по-голяма от любовта и любовта в дадения случай не може да бъде по-голяма от омразата. Има едно равновесие. И тогава вие ще кажете: Защо трябва да мразя едн-кого си? Искате да знаете защо някой мрази. Ако онзи не го мрази, друг не може да го обича. Ако единият не го обича, другият не може да го мрази. Значи Любовта всякога образува омразата. Това е една енергия, една сила. Ако се постави едно противодействие, ако се спре едно тяло в своето движение, тогава ще се образува омразата. Нали двама души, като се отделят, ще отхвъркнат. Ако се спре любовта, ще се спре непременно омразата. Не че любовта се спира. Тогава може да определим така: „Аз го мразя, за да обича друг.“ Вие по някой път искате да уредите вашите работи. Като не разбирате закона, вие искате някой да ви обича и го мразите. Когато мразите

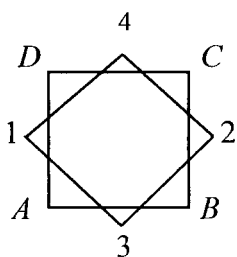
някого, непременно той ще се отдалечи от вас, и вие ще накарате друг да се привлече при него, а пък имате желание той да се привлече при вас.

Тогава как ще примирите двама? Според тази теория как ще примирите двама, които не се обичат? (Тогава трябва да отдалечим двама, които се обичат.) Щом се оттеглят други двама, то тези ще се привлекат. Това е една относителна реалност в света, която сега функционира вътре в природата. (Това е светът на квадрата.) Да, да, във физическия свят. Така е построен физическият свят. Защо е така? Резултатът е такъв. Ако някой много го боли, болката съответствува на удара на камъка. Болката ще съответства на силата, с която е ударил камъкът. Ако ударът е голям, и болката ще бъде голяма. Ако ударът е по-малък, и болката ще бъде по-малка. Сега аз ви навеждам да мислите. Има неща в дадения случай, които вие не може да примирите в една система. Четирима души вие не може да примирите, да ги направите едно. Може, но друг закон съществува. – Всичко е възможно. В даден случай двама души се приближават, други двама се отдалечават. Тогава ще имате обратен процес. Ако искате двама, които се мразят, да ги приближите, ще смразите двама, които се обичат. Те ще се изтеглят и тогава онези, които не се обичат, ще се обичат.

Да допуснем, че имате такова едно явление в света. Един човек е скъперник и има друг скъперник като него. Тези двама скъперници привличат ли се или се отдалечават, как мислите? Имате двама добри хора; щом има един добър човек, има и друг добър човек. Нещата съществуват като двойки. Щом ти си учен човек, като теб

ще има друг, противоположно учен човек. Двамата учени хора или ще се привличат, или ще се отдалечават. Каква е разликата? Тези, които се отдалечават, те печелят по-голямо пространство. Но същевременно близостта изчезва. Тези, които изгубват своето пространство, те се привличат. Щом се привличат, каква ще бъде печалбата? При отдалечаването има придобиване на външни блага. А се загубва вътрешната връзка. Щом две тела се отдалечават, те губят връзката си, те не са така тясно свързани. По някой път вие искате да си обясните законите – защо баща ви не ви обича? Защото обича брат ви, нищо повече. Любовта между трима души едновременно не може да бъде, не може да стане. Помнете това. Любовта може да стане само между два противоположни полюса, между живи същества, които се обичат в даден момент; между трима не може да бъде. Как мислите вие? Трима души могат ли да се обичат едновременно? (Нали Писанието казва, че трябва да обичаме всички хора.) При дадената система на квадрата трима души могат да се обичат, но ако турим повече измерения в друга система, тогава ще стане обикновена на трима души и повече.

Това е от същото естество. Когато ъглите *В* и *Д* се приближават един към друг, тогава *А* и *С* се отдалечават. Какво ще стане с ъглите 1, 2, 3 и 4? (фиг. 3). Да кажем, че те са в същата система. Кои ъгли от тях ще се привличат и кои ще се отдалечават? Ако *Д* и *В* се привличат, кои ъгли от другия квадрат се привличат и кои се отдалечават? (Трябва да се направят от тел, за да се види.) Имате линията 1 и 4 и линията 3 и 2. Тези два ъгла *В* и *Д* така са свързани, че като се привличат, уп-

Фиг. 3

ражняват налягане върху тези линии 1 и 4, 3 и 2. Тогава щом се приближават *Д* и *В*, 4 и 3 се отдаляват, 1 и 2 какво правят? Може дори да направим квадрата; може да направим 10 – 15 и 100 квадрата, цяла една система, но когато в единия квадрат става промяна, и във всичките други квадрати от съ-

щата система ще стане известна промяна.

Каквото загубват *Д* и *В*, *А* и *С* ще придобият. Увеличението на *А* и *С* ще бъде, каквото *Д* и *В* са изгубили. Когато двама търговци изгубят, други двама ще спечелят. Печалбата на последните двама ще бъде равна на загубата на първите двама. Има ред други разсъждения. Някой път срещате противоположности. Защо двама души те обичат, защо двама души те мразят? Двама души, които те обичат, и други двама, които те мразят, съставят една система. Щом двама души се мразят, то те са вече с други в една система, с които се обичат. И ако двама се разболеят, двама ще оздравеят. Ако двама помнеят, двама ще оглупеят. Ако двама се подобряват, то други двама се влошават. И тогава вие искате да знаете защо половината от хората на земята са добри, а другата половина са лоши. Същият закон е. Вие някой път мислите, че всичките хора на земята са лоши. Каква е идеята във вас, дето е казано, че „целият свят в лукаваго лежи“. Кой цял свят в лукаваго лежи? Какво подразбирате под думите „цял свят“? Кой свят? Че светът на ангелите в лукаваго ли лежи? Светът на боговете в лукаваго ли лежи? Под думите „цял свят“ се подразбира земята. Ка-

то се каже: „всички хора“, се подразбира 100 души, 200 души, 1 милион, 10 милиона, има едно определено число. Има една определена система.

Но този квадрат не съставя всичката реалност. Вие някой път мислите как ще се поправи света. Защо двама души са забогатели, а други двама са осиромашели? Тогава какво трябва да стане? Тези, които са били сиромаси, трябва да забогатеят, а тези, които са били богати, да станат сиромаси – да си разменят ролите.

Как ще примирите двама души? Да допуснем, че двама души се мразят, какъв метод ще употребите, за да ги примирите? (В тази система на квадрата ли?) В квадрата. (Ако двама души се мразят, за да ги накараме да се привличат, би трябвало други двама да се скарат.) В природата съществува един закон. Омразата не може да отиде по-далеч от 180° . Любовта и тя не може да отиде подалеч от 180° . Ако две тела се приближават и се слеят в едно, то други две тела се отдалечават до краен предел.

Ако тези тела, които са вътре в центъра ги извадите от центъра и почнем да ги разтягаме, тогава другите два противоположни ъгла ще започнат да се приближават. Разместваме тези ъгли и ще докараме положението на *В* в *Д* и положението на *Д* в *В*. Тогава се приближават *А* и *С*. Разместете местата на двама души, които се обичат. Щом ги разместите в противоположини посоки, то другите двама души, които се мразят, ще се обичат. За да преместите *Д* в *В* и *В* в *Д*, непременно трябва да ги турите в центъра, после ще стане движение по-нататък в обратна посока. Тогава *А* и *С* се приближават. Допуснете, че от двама приятели, които се обичат, единият е богат, а другият беден – те се обичат. Други двама, които

се отдалечават, им завиждат, те са бедняци, в тях има една омраза. Защо единият сиромаш от приятелите се привлича към богатия? Защо те да нямат тази привилегия да се ползват от богатството на богатия приятел? Тогава, за да премахнете тази омраза, то тези двама, които мразят, ще направят едного богат, а другия сиромаш. Представете си две гумени топки, които са събрани на едно място. Да кажем, че имат по 10 см в диаметър вместимост. Ако едната е напълнена с една тежка течност, която тежи, а пък другата е напълнена с газ, тогава какво ще стане с тези две топки? – Едната ще отива към центъра на земята, а другата към центъра на слънцето, ще се отдалечават, нали така. Представете си, че обърнем процеса: онази топка, която отива към слънцето, напълним с течност, а пък другата, която беше пълна с течност, напълним с газ, тогава процесът ще се обърне. Та двама души, които се мразят, нямат едно и също естество.

Сега да остане идеята. *Д* и *В* се приближават, *А* и *С* се отдалечават. А когато *В* и *Д* се отдалечават, то *А* и *С* се приближават. Когато двама души се обичат или забогатяват, то други двама ще осиромашеят. Съществува едно равновесие вътре в природата. Да кажем, че някой човек се е разболял. При болестта човек печели ли или губи? Щом един човек е болен, той е на полюса на любовта. Той външно губи, а вътрешно има едно съзнание, има по-хубаво разбиране. Той е по-слаб външно, но вътрешно е богат. Когато човек отвън е здрав, вътре може да е загубил нещо. Богатият отвън всичко има отвън, но вътре му липсва нещо. А пък беднякът в душата си има нещо ценно. Аз ви навеждам на този закон, който важи

дотогава, докато тялото е в квадрата. Щом *В* и *Д* се приближат до центъра *О*, след това тяхното движение продължава. Те ще дойдат в обратна посока, ще започнат да се разтягат и тогава *А* и *С* ще се привличат. Омразата не е вечно нещо. Тя е само едно временно състояние у човека. Ти си недоволен от някого, понеже не е направил нещо. Счупил е нещо, откраднал е нещо, казал е някоя дума, казал е нещо, което те отблъсква, но все има някоя материална причина, има нещо материално в това. Да знаете, че когато вие сте неразположени, в противовес има друг, който е разположен. Казвате си: „Аз станах причина той да бъде неразположен.“ Но някога трябва да бъдете неразположени, защото, ако вие не сте неразположени, той не може да бъде разположен. А пък в какво седи доброто в света? Как го определят? За да направиш едно добро, нали трябва да се учиш от някакво благо? Носиш плодове за себе си, срещаш един човек, дадеш му ги, лишаваш се от едно благо, а пък същевременно туряш в сърцето си онова хубаво чувство. Значи, ако не направиш една малка жертва, не се лишиш от нещо, ти не може да привлечеш любовта на другите. По някой път вие искате да ви обичат другите, но за да ви обичат, какво трябва да направите? За какво трябва да обичате някого според вас? Не могат да ви обичат, докато вие не дадете нещо от себе си. Вие искате да бъдете обичани, а не може да бъдете обичани, докато не дадете нещо от себе си – положителната любов. Ако вие в себе си не може да направите жертва, не можете да имате любовта на другите. Всякога има съотношение. Не може да храниш сития, не може да правиш добро на богатия, не може да учиш учения. Значи, когато ученият се изпраз-

ни, е придобил любовта. За пример вземете един учител по музика. Ако е научил няколко души да свирят, те ще го обичат, ще им е предал едно изкуство. Ако богатият е раздал своето богатство на десет души бедни и е подобрил техния живот, те ще си спомнят за него, ще мислят за него. Не можеш да не мислиш. Той ти е дал богатство. Не можеш да не мислиш за онзи, който дава. Повидимому, онзи, който ти е дал, го няма, но вътре в теб е вложено доброто. Този, който ти е направил добро, няма го отвън, заминал е за другия свят, но постоянно за него мислиш. Казваш: „Отличен човек беше, толкова пари ми даде.“ Доброто, което заминава отвън, а пък остава отвътре, е добро; доброто, което заминава отвътре, а пък остава отвън, това не е добро.

Вие си начертайте този квадрат и помислете върху него, направете една малка проверка, дали във вашия живот има тази квадратна система, има ли я някъде. Всички вие сте поставени все върху квадрата. Квадратурата съществува навсякъде. И всяко изменение, което става в квадрата, се отразява в двете противоположни посоки. В квадрата имате двете линии *ДС* и *АВ*, които са успоредни. Те се пресичат и образуват ъгли. *АД* и *ВС* и са успоредни в едно направление. А пък *ДС* и *АВ* са успоредни в друго направление. Успоредността е разумно отношение, обаче посоките са противоположни. И вследствие на това се получава това разногласие. Там има друг един закон, който ще примири противоречията, но човек трябва да бъде много умен. Ако ти си успореден с един светски човек, другояче ще постъпиш. Да вземем за пример една госпожа, една дама от висшето общество. Тя е запозната с някой княз или цар, с някой светски човек,

тя ще се облече хубаво, ще си тури пръстен, капела, ще бъде изящна отвън. Всичко иде отвън. Допуснете, че тази дама е запозната с някой благочестив владика, светия, тогава ще се облече скромно. Ще отиде ли там с пръстен? Тя ще се облече много скромно, като светица. Значи ще се нагоди на онези състояния точно, които той има. Като отидеш при един музикант, ще му говориш за музика, като отидеш при един проповедник, ще му говориш за Бога, като отидеш при философа, ще му говориш за философия, при търговеца – за търговия, за вземане, даване, при земеделеца – за земята и, ако му говорим за тези работи, той ще каже: „Разбирам този човек, влиза в положението ми.“ При болния ще му говориш за болестта, на здравия ще говориш за здравето. Защо това е така? Причината сте вие. Защо двама души си приличат? Аз съм причината. Ако двама души се скарат, какво трябва да направя аз? (Набийте ги и двамата.) Много са далече от мене. Бие се онзи, който е близо, а пък, който е далече, как ще го биеш? Може ли да биеш един човек, когото мразиш? Вие имате грешка. Всякога онзи, когото мразите, е далече от вас. Онзи, когото обичате е близо и вие го биете, искате да биете онзи, който ви обича. Аз не съм видял още някой да е бил грешник. Всякога бият праведника. Ти биеш някого, който е близо до тебе, но той е онзи, който те обича. Защото онзи, който те мрази, е далече от теб; невъзможно е да биеш човек, когото мразиш, не може. Той е далече от вас. Помнете сега: Опасността е там, когато биете някого, а след това казвате: „Аз му дадох да разбере.“ Ни най-малко не си му дал да разбере, но този, когото си бил, той се чуди защо го биеш. То е едно погрешно схващане. Човекът е праведен, нищо

не е направил, но прилича на някого и го бият. Обвиняват бащата, че убил сина си. Хващат го, бият го в участъка, съдят го и му налагат смъртно наказание. Но тогава синът идва отнякъде и бащата го освобождават. Той казва: „Аз казах, че го убих, само за да се освободя от боя.“ Бият се само, които се обичат, защото са много наблизно. Това е нещо театрално в живота. Биеш онзи, който те обича и, след като си намериш погрешката, казваш: „Не трябваше.“ И досега вие все мислите, че биете онзи, когото мразите, а вие никога не сте били някого, когото мразите. Като мразиш един човек, може да го набиеш само по един начин. Аз ще ви кажа сега по кой начин може да набиете онзи, когото мразите. Не знаете нали? Много проста работа е. Онзи, когото мразите, може да го набиете само по един начин – като го обичате. Ще го привлечете при себе си и тогава ще го биете. По-неже той е надалече, като го обикнете, той ще дойде при вас и тогава ще го биете, но докато го мразите, по никой начин не може да го биете.

Тогава другото правило: Когото се мразите, никакво зло не може да му направите. Той сам е в злото. Какво зло ще му направите. Ако го обикнете, вие с това ще го накажете. Той ще почувства едно страдание в себе си. Затова любете враговете си, за да почувстват страдание. Не ги бийте, за биене и въпрос не става. В който момент речеш да биеш, него вече го няма. Но като го обикнеш, ти го наказваш. Следователно любовта не е нищо друго, освен едно наказание. (А майката като бие детето?) Тя си представя, че го бие. Това е една истина. Не да се обезсърчавате, но онзи, когото мразите, той е нещо недосегаемо. Това същество седи далече, то се пази, то е много

хитро, взело е всичко предвид, то е надалече. Сега ако искате да си отмъстите, трябва да обичате; затова трябва да обичате. Който обича, е силен човек, който мрази, е слаб човек. Има известно противоречие в живота. Казва: Защо тези хора се мразят? – Защото са далече. А защо се обичат? – Защото са близо. Защо се бият? – Защото са близо. Защо не се бият? – Защото са далече. И Писанието казва: „Когото Господ обича, наказва го, а когото не обича, оставя го.“ Онзи стои далече, не го наказва, а когото обича наблизко е. Когото бият, очаква нещо. „Биенето“ лошо нещо ли е в дадения случай? Какво нещо е боят?

Нека разгледаме думата бие. „Б“ означава посадено в земята, „И“ означава, че са му турили повече водича, да израсне. Буквата „Е“ – това са пуснати клончета, разклонило се е. Посятото е израснало, пуснало е корени, изникнали са му листа. Значи много хубаво е станало. – По-хубаво нещо от биенето няма. А пък нещо, което не е бито, от него не излиза нищо, само от нещо, което е бито, от него излиза нещо. Такава е философията. Другояче всичко е безсмислено. Животът не е без смисъл, всичко е строго определено. Във всички страдания, ако няма някакъв смисъл, тогава няма философия, но всичко си има смисъл. Един ден ще разберем всички дълбокия смисъл на противоречията, които ни измъчват, и тогава ще кажем: „Добре ми стана, че пострадах, че бях неразположен.“

Това не го давам за утеха, но това е истина, която тепърва трябва да учите. Казано е: „Истината ще ви направи свободни.“ Вие досега мислите, че може да биете този, когото мразите. Ти не може да го видиш и да му кажеш нещо. Той не те и чува даже.

Изпейте една песен. Коя песен съответствува на тази тема? („Всичко в живота е постижимо.“) Всичко е постижимо, в този живот е постижимо, когато сме разумни. Когато биеш един човек, значи свириш му, мислиш да му направиш едно добро. Ако Бог е допуснал страданията в света, мислил е да направи добро на хората. Сега по някой път вие твърдите, че вашите животи не са оправени. В погрешка сте. Всички хора куцат в едно. Всеки седи и е недоволен от положението, в което се намира. Младият е недоволен от младостта си, иска да стане цар. Старият е недоволен от старостта си, всички са недоволни. Вземете тона *си*. (Всички пеем *си*.) Вземете тона *сол*. (Всички пеем *сол*.) Вземете тона *фа*. (Всички пеем *фа*.) Вземете тона *ла*. (Всички пеем *ла*.) Вземете горно *ре*, после вземете горно *ми*. (Всички пеем тия тонове.) (После изпяхме горно *ре*, горно *до* и *си*. Учителя изсвири една нова песен.) Всички трябва да се радват на онова, което Бог твори. Знанието иде от Бога. Всички същества трябва да се учат, това е закон. Всеки от вас трябва да придобие онова знание, което му е определено. Философията на живота седи в това и никога не вземайте онова, което не ви е определено, от него никаква полза няма да придобиете. То само ще увеличи вашите страдания. Когато един човек се приближи при Бога и не Го разбира, той ще страда. Щом се приближите при Бога, разбирайте Го, за да се радвате. Щом се приближите при Бога и не Го разбирате, тогава ще дойде страданието. Щом страдате, това значи, че сте близо. Страданието показва, че сте близо, а пък радостите показват, че сте Го разбрали. Така че страданието показва, че не сте разбрали, а пък радостите показват, че сте разбрали

това, към което се стремите. Когато човек се приближи при Любовта, той страда, а пък когато разбира Любовта, той се радва. Когато човек се приближава при живота, той страда, а пък когато го разбира, се радва. Същият закон е, когато имате противоречия. Противоречията, които имате във вас, не ги считайте като големи противоречия, които ви спъват в живота. Това е привидно.

Станете.

„Добрата молитва.“

Когато обичаш един човек повече от друг, ти смразяваш други двама. Когато бащата дава на един син всичко, той смразява другите. Той трябва да разпреди равномерно богатството на всички синове. В света само Любовта разрешава въпросите, а не омразата. Омразата е само резултат. В живота търсят един човек, който да примири други двама души, но не всеки може да примири. Някой има желание да примири, но няма сила. Търсят човек, който да примири. Той трябва да знае как да каже, да е авторитетен.

За да се прояви вътрешната любов, трябва да имате една външна подбудителна причина; а пък за да се прояви омразата отвън, вие трябва да имате вътрешна подбудителна причина. Омразата е отдалечаване. Но щом дойдете до едно статическо положение, този, когото мразите, изпитва недоволство и тогава усеща, че не обича никого, но усеща самота. Чувства се нещастен и казва: „В това направление не искам да вървя, аз го опитах.“ Самотата е страшно нещо. Човекът на омразата остава сам. В Любовта хората се обединяват и се опознават, а пък като мразиш, оставаш сам. Самотата изправя човека, а пък при колективността се развива любовта. Ако

двама не се съберат, не може да се роди любовта. Затова светията трябва да обикне грешника, да образува една система сега и грешникът да обикне светията. Грешникът не може да обича.

Ако синовете и дъщерите се доближат до майката, то бащата изхвърква навън. Ако синовете и дъщерите се доближат до бащата, то непременно майката ще изхвъркне навън, затова трябва да се разпределят енергиите. Трябва да се изучава закона на успоредните линии. Ще се обнадеждиш с това, че двама души, които се мразят, като дойдат до известен предел, повече не могат да отидат. Пределът на Любовта е центърът, а пределът на омразата са крайните граници, двата крайни полюса; подалече от тях не може да се отиде и той трябва да се върне. Едно същество, което се отдалечева чрез омразата, то ще образува с друго същество нова система, ще се привлече при него. Тези фигури стават по-ясни, понеже с тях се обясняват психическите състояния. Щом едно същество се спре на едно място, то е недоволено от себе си, докато се движи в една посока, то върши нещо. Щом се спре движението на Любовта, човек пак е недоволен. И като се спре движението на омразата, човек е недоволен. Като се спре движението на Любовта, превръща се на омраза. Като се спре движението на омразата, превръща се на Любав.

Всеки един център е нов път към безграничното. Всяко положение в живота е път към Бога. Като влезеш в центъра, ти разбираш безграничното. Ти обичаш някого. Щом го обичаш, ти от твоя свят отиваш към неговия свят, а щом отидеш в неговия свят, ще се обърнат понятията. Като влезеш в неговия свят, ще имаш обратни

понятия, ще се приспособяваш към неговите условия. И той ще каже: „Не мога ли да дойда в твоя свят?“ – Това е вечна Любов.

5 лекция от Учителя,
държана на 9 ноември 1934 г., София, Изгрев.

ПРОМЕНЧИВИ ВЕЛИЧИНИ

„Добрата молитва“

Пишете върху темата: „Ползата от богатството и сиромашията“.

Ще прочета една част от 2 глава към Римляните, от 1 до 15 стих включително. Това е една правова глава на изпълнението на закона.

Коя беше основната мисъл на миналата лекция? (Живият квадрат на човешките отношения.)

Допуснете, че имате една българска гайда. Тя е направена по закона на квадрата. Някои от вас, които се интересуват, могат да проследят историята на българската гайда. Как е станала, няма да ви описвам. Все таки, виждали сте гайди, направени от един мех. Има едно вречало, турено настрани, и един пискун, дето свирят, една малка флейта. Когато гайдарджията надуе гайдата, изпуска отгоре въздуха, а отдолу има една клапа, която запущва дупката, и въздухът пълни гайдата. Той я държи под мишницата и започва да свири. Сега има и едно равновесие. Гайдата е пълна. Той ще приложи закона, че когато двама се обичат, други двама се отдалечават. Когато удължават двата ъгла на гайдата, оттам излиза въздух и се свири. Където двама се отдалечават, свиренето все там става. Където ъглите се удължават, все там става свиренето.

В света добрите хора не са известни толкова, колко-

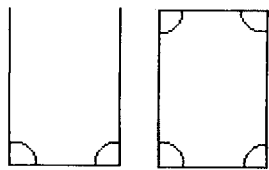
то лошите. Лошите имат всякога написани табели: това са направили, онова са направили. Някой направил голямо злоупотребление, дал два милиона лева, това ще се пише навсякъде. Казват за някого, че е добър; той отделил сто хиляди лева, направил едно добро и всички говорят за него. Питам: Де е доброто сега? Въпросът седи в следното: Вие всички искате да бъдете това, което не сте. Пукнатата стомна богата може ли да стане? Е, какво може да стане? Сега това е преносно. Пукната стомна богата може ли да стане? Пукнатата стомна пълна може ли да остане? – Не може. Защо? – Защото е пукната. Сега се изискват две съждения. Защо е пукната. Сама ли се е пукнала или някой я пукнал. Допуснете, че вие не можете да разберете известен предмет и казвате: „Не мога да го разбера.“ Коя е причината, дето не можете да го разберете? Сега вземете един предмет астрологически, казвате, че Венера влияе на чувствата. На какво основание отгоре тя влияе на чувствата, а не влияе на нещо друго. Това е едно твърдение. Или пък, че Меркурий влияе на човешката мисъл, или че Луната влияе на човешкото въображение. Отивате близо до една печка и я нагорещавате. При същата печка, на същото разстояние има едно цвете, има восък, има златни монети. Напалите печката. Най-първо какво влияние ще окаже топлината върху восъка – той ще почне да се топи. Какво ще стане с цветето? Какво ще стане с парите? – Восъкът ще се стопи, а пък другите неща малко ще се постопят. Защо? Материята е по-твърда. Значи, в по-твърдата материя сцеплението е по-голямо. На какво се дължи сцеплението? – Учените как поясняват, как обясняват сцеплението. Това, което е по-ценно в живота, в морално отно-

шение, ти го държиш по-силно. Например, ако носиш скъпоценен камък, ти го стискаш добре в ръката си да не го изгубиш. Това, което не е ценно, го държиш хлабаво. Питам: От самият предмет ли произтича сцеплението, или има някоя друга причина, някои други съображения. Причината е външна. Сега ние правим аналогия, че двата ъгла, които се приближават, показва, че двама души се обичат. Това е аналогия. Става едно сравнение. А пък двата ъгла, които се отдалечават, показва че тези хора се намират в противоположни полюси. Някой може да извади едно лъжливо заключение, че всякога хората, които са надалеч, не се обичат. Много хора, които са наблизко не се обичат. Например имате две братчета в една и съща къща, заедно, но те не се обичат. Братче и сестриче, но си теглят косите. А пък се случва, че двама, които са далече, се обичат. В дадения случай обичта не е нещо от физически характер. Близостта подразбира други отношения. Два предмета може да са близки, но няма сцепление, нямат обща връзка, нямат нищо общо, нямат вътрешна връзка. Близостта подразбира вътрешно отношение. Във физическо отношение казваме, че един предмет е близо, когато можем да го разглеждаме, да го опознаваме добре. Казваме, че този предмет е близо. А пък всеки предмет, който не можем да го разглеждаме добре, казваме, че е далече. Следователно правим една аналогия. Колкото един предмет е по-добре опознат от нас, той е по-близо. А пък този, който не е опознат добре от нас, той е по-далече. В астрологията причината трябва да седи съвсем другаде, например че Венера има влияние върху чувствата. Тази планета трябва да има съвсем други отношения, които астроло-

зите не разкриват, не искат да разкриват. И Луната няма ли да влияе върху чувствата на човека? Това са философски работи и да се разрешават, какво ще ви ползват сега. Да кажем, че вие имате таблицата на умножението, че две по две е равно на четири. Какво разбирате под тези думи: две по две равно на четири? Че две, умножено два пъти на себе си, се удвоява, нали така? Но има един закон, който гласи, че две е едно отрицателно число и умножено два пъти на себе си образува едно положително число.

Да направим сега един извод. Имаш два лева да даваш, нали така? Вземаш още два лева, имаш четири лева да даваш. Питам: Двата лева, които имаш да даваш, и четирите лева, които имаш да даваш, положителни числа ли са? Какви числа са? Кои числа ние наричаме отрицателни и кои положителни според нашите схващания. Едно отрицателно число държат хлабаво, а пък едно положително държат силно. За два лева ли го държат по-яко или за четири лева. Иване, ти как мислиш?

Това е числото две (фиг. 1). Имате една чаша. То е едно отрицателно число, понеже онова, което турите в тази чаша, при едно малко прекатурване, всичката тази течност може да се изсипе навън. Вие в числото 2 нямате тази сигурност да удържите онова, което имате. Имате друго число, затворено. Това, което е вътре, както и да го обръщате, течността не се излива. Това е положително число, гдето нещата може да останат по-дълго време. Следователно изводът сега е: ние правим своите заключения, че всяко едно устойчиво

Фиг. 1

число е с положителен характер, а пък едно неустойчиво число е от отрицателен характер. Една положителна мисъл е устойчива, една отрицателна мисъл е неустойчива. Значи отрицателните мисли нямат тези качества както положителните мисли. Ако вземете да изучавате съвременното електричество, там, дето се проявява светлината, е отрицателен полюс, полюсът на проявлението. А пък мястото, отдето иде енергията, е положителният полюс. Той е почти неизвестен. В положителния полюс никаква светлина не може да се прояви. Следователно тази част, отдето иде енергията, е положителна, а пък там, дето се проявява, е отрицателна. Така е и в общото проявление. Мога да ви кажа следното: Всяка една погрешка е печалба; не сте всички уверени в това. Печелиш в това, че имаш една опитност. Изгубил си два лева, но си спечелил в това – разбрал си, че джобът ти е съдран. Ти ще закърпиш този джоб, за да не изгубиш повече. Няма какво да съжаляваш. Ще намериш, че джобът ти е съдран, ще познаеш, че джобът ти има един дефект, а пък всяка печалба е една двойна заплаता. Значи, ако направиш една погрешка, имаш една печалба.

Вземете съвременната физика. Ако нагорещявате едно въздухообразно тяло, то се разширява. Да кажем, че имате една помпа, имате едно въздухообразно тяло; имате и едно течно тяло. Като усиливате дейността на въздухообразното тяло, то по силата на един закон, въздухът изхвърля водата, течността навън. Питам сега: Ако някой с такава помпа ви наръси, кой е виноват? Виновата е водата, а пък въздухът седи скрит. Кой е виновен? Водата ли е виновна? Водата ще каже: „Въздухът ме прати.“ Но зад въздуха кой седи? Зад въздуха седи едно

твърдо тяло. Някой ще каже: „Защо въздухообразното тяло изхвърля течността?“ Въздухът разнася безцеремонно, не иска да знае. Въздухообразното тяло изхвърля всичката вода навън, тя да си намери друго място. След като са се карали водата и въздухът, то въздухът най-после надделява и изхвърля водата навън. Друго същество взема водата, прави от нея вадички, вкара я в градината, даде ѝ широко пространство и си полива зеленчука. И казва: „Аз ѝ давам да извърши почетна работа.“ Значи водата най-после взема почетно място, става слугиня, да ходи да работи из градините. Тогава законът е: Щом изгубваш своето първо положение (в света е така), щом си богат, ще те изхвърлят вън от богатството. Какво положение ще вземеш, след като въздухът те изхвърли както водата навън? Кое е средното положение, което ще вземеш? – Ще станеш слуга. Всеки слуга, който слугува, той е минал от едно състояние в друго. И трябва да слугуваме, за да научим една опитност. Сега главната задача в слугуването каква е? Защо слугува един слуга? – За пари. Той слугува за това, което е изгубил. Най-първо той не е оценявал богатството, а сега това богатство го е придобил в малък размер. И след като слугува 10 – 15 години, той ще знае как да оценява онова, което е спечелил. В живота има такава опитност на господари и сиромаси. Богатият не е сигурен. Той може да загуби богатството си и сиромасят може да намери богатството. Хората не се раждат богати, не се раждат сиромаси. Какви се раждат? Има други отношения. Може един човек да се роди при много благоприятни условия, с един отличен организъм, а може да се роди и с един хилав организъм.

Та казвам: Извежда се другият закон. Да допуснем, че един човек е роден при много неблагоприятни условия. Значи организмът му не е така добре съграден, както би трябвало. Той съзнава това. Какво би трябвало да направи? Какво трябва да направи бедният? (Трябва да слугува.) Да. Какво трябва да прави невежият? – Трябва да учи. Ами какво трябва да прави болният? – Да търси цяр за болката си. Какво трябва да прави нещастният? Всички вие говорите за нещастие, но досега виждали ли сте нещастieto? Може ли да го опишете? Виждали ли сте го? Каква фигура има нещастieto? Ще вземете един човек, който е нещастен, някой художник може ли да нарисува чертите на един човек, който е нещастен? С какво се отличава нещастният? По какво се отличава? (По израза на лицето, по походката, по положението на тялото, по някои черти на лицето.) Как ходи нещастният? Например една нещастна майка, която си е изгубила детето, един нещастен търговец, който си е изгубил парите, един нещастен професор, който си е изгубил мястото, или някой човек, който си е изгубил окото? Можем да ги наредим. Как ще ходи професорът, който си е изгубил катедрата и не може вече да я придобие, как ще ходи? (Както параход без компас.) Как ходи без компас? (Клатушка се.) Хубаво. Тогава аз правя едно сравнение. Представете си една гайда, която е пълна с въздух, и тази гайда свири. Допуснете, че това свирене на гайдата е едно нейно щастливо положение. Гайдата е щастлива, понеже наоколо я слушат. По едно време гайдарджията изпразни гайдата, не свири гайдата. Гайдата е нещастна, нали така? В какво седи нещастieto на гайдата? Изгубила е въздуха, нали така? Може ли да се направи едно

такова сравнение? Но психологически по-тънко сравнение. Допуснете, че имате една приятелка, която ви е написала едно отлично писмо, едно писмо на щастие. Показва известни правила и закони и вие държите писмото и се радвате. Но иде един ваш приятел, той не разбира тези работи, но той има едно друго изкуство, само една течност прекара по редовете и затрие всичко, което е написано в писмото. Вие сте нещастен. Изгубили сте нещо. Какво изгубихте? Много пъти вие казвате: „Без пари не може.“ Съгласен съм с вас. Това е съдържанието на писмото. И след като изгубите съдържанието на писмото, на вас ви е неприятно. Питам: Съвременните хора разбират ли съдържанието на писмото на богатството? Най-първо богатият човек трябва да бъде щастлив с богатството си. Той трябва да бъде здрав. Трябва да бъде щастлив, трябва да бъде умен и трябва да бъде добър. Трябва да носи богатството на здравето, на щастieto, на ума и на добротата. Вашата опитност каква е? Богатството носи ли щастие? Право ли е създението, че богатите хора са щастливи? Ако богатството е органическо, ако произтича от неговия ум, ако богатството произтича от неговото сърце, тогава добре. Но ако произтича от физическите условия отвън, тогава е друго. След като станеш богат, в тебе се роди един вътрешен страх. Представете си, че вие ще станете богати. Американските милионери си намериха бела на главата. Една страна, която минаваше за образец – там са най-нещастните хора. Детето му, син му, дъщеря му, жена му задигнали ги по бял ден и ги откарали някъде. Една милионерка има, която е наследила голямо богатство, и 20 души детективи я вардят, да не би да я откраднат. Има културни аме-

рикански апаши, гангстери, които задигат не само пари, но и живи хора. Тази мома 20 души я пазят, тя е наследила едно богатство отвън. Случва се, че вие обичате да си похапвате, нали така? Съжалявате за условията и казвате: „Дотегна ми да ям сухия хляб. Само със сух хляб не става“, казвате. Но след като ядеш тази пищна храна, и тя не е добра. Почват да се трупат известни утайки в тебе, образува се болезнена кръв. Малки същества влизат във вас, загнездват се и почват да се хранят. Ти си приготвил храната и тези апаши почват да се хранят. Ревматизмът, това са апаши, имаш неврастения, това са апаши в нервната система. Имаш главоболие – това са апаши. Боли те сърцето. Това са апаши. Навсякъде така е. Как допускате тези апаши? Нали държавата си има стражари и след това, за да изпъдите един апаш, трябва да плащате. Онези, които ги изпъждат, наричат ги професори, почетни хора. Ще ти даде една течност, веднъж, дважд, някой път апашите не излизат навън. Едно време набожните хора не са се лекували. Ще му дадат на болния един пост – 1, 2, 10 дена да не яде нищо, да стане като кука. Апашите, като няма какво да ядет, почват един след друг да си отиват. А пък сегашните лекари казват: „Ти ще ядеш, за да се поправиш.“ Казват на болния: „Ще ядеш хубаво, няма да постиш, защото ако постиш, може да умреш.“

Сега ви показвам научната страна. Всяка наука трябва да има едно приложение вътре в органическия свят. Научно е да знаете какво влияние оказва една гениална мисъл. Аз наричам гениална мисъл онази, която влиза и може да гради вашия организъм. Това е една гениална мисъл. Това е една положителна мисъл. Всяка

мисъл, която не може да ви служи, тя не е потребна за вас. Тя седи като един гостенин и може да седи ден, два, но никаква полза не допринася. Аз наричам положително чувство онова, което може да ви помага. За пример искаш да бъдеш красив. Положително чувство ли е това? Красотата е резултат. От какво зависи красотата на човека? То е едно съчетание. За да бъдеш красив, това е едно правилно съчетание на мислите ти, на чувствата ти, на постъпките ти. Те ще дадат красота. Без една правилна мисъл, без едно правилно чувство и без една правилна постъпка не може да бъдеш красив. Може да се опита. Да допуснем, че 10 души от вас искате да се самовъзпитате. Да допуснем, че ще направите такъв опит. Някой ваш приятел иска да ви изненада. Вие имате само 100 лева. Тъкмо когато се захласнете, този приятел да ви обере и тогава да види какво влияние ще окаже той върху вас. Вие ще погледнете ли хладнокръвно на това. Ще му кажеш: „Искам да станеш апаш, да ме обереши, без да зная, та да видя какво ще почувствам.“ Сто души ще направят така. Побарнеш, потърсиш стоте лева, няма ги, но не може да си спомниш за опита. Какво ще бъде твоето положение? Стоте лева както и да е. Но имате един скъпоценен пръстен, скъпоценен камък; този приятел задигне камъка, вие го търсите, но няма го. Какво ще бъде вашето състояние? Ще изпитате доколко може да се самовладеете. Ако вас могат да ви смутят стоте лева или един скъпоценен камък, тогава всеки може да ви смути. В природата живота, в който влизате, не е нищо друго, освен ред изненади. И вие винаги ще бъдете изненадани от това, което не очаквате. Искате да ви докажа това. Откакто се роди човек, докато умре, постоянно

животът е все изненади. Ти си млад, растеш до известно време, и дойдеш до 30, 40, 50, 60 години, зъбите ти почват един след друг да падат, виждал си отдалеч хубаво, а пък сега с очила почваш да гледаш. Ял си хубаво, сега стомахът ти не работи. Бил си изправен, а сега ставаш прегърбен. Жена ти и децата ти умрели, заминали за другия свят. Ти казваш: Какво мислих, пък какво стана с мене? Този човек има едно погрешно схващане. Когато ви позволят да влезете в един музей, това ни най-малко не показва, че тези неща са ваши. Дават ви право да бутнете този скъпоценен камък, онзи, но ни най-малко не мислете, че ви го дават за ваше притежание. Вие ще ги погледнете и пак ще ги турите на място. И след като свършите, ще ви покажат пак пътя. Най-първо ще ви позволят да видите предметите в музея и после ще ви покажат пътя. Животът е това. Животът е един музей, в който влизате да видите работите, а пък вие мислите, че тези работи, които сте пипали са ваши. Които от вас са били в този музей, остават там. Когато човек напуща земята, обискират го по всички правила, да не би в джоба си да е скрил нещо от този музей. А пък вие го оплаквате. Казвате: „Горкият човек. Стопил се, какво става с него?“ Нямате доверие в хората вече. Англичаните, които минават за толкова честни, преди да пуснат директора на Английската банка да влезе в подземията на банката, го претеглят колко тежи, и като излезе, пак го теглят. Всякога, и като влиза, и като излиза, го теглят. В Писанието се казва: „Претеглен си.“ Сега вие искате да влезете без тегло. Ще те теглят, как не. Всички се оплакват, че теглите. Ще отидеш в банката и, за да не задигнеш нещо ще те теглят и като влизаш, и като излизаш.

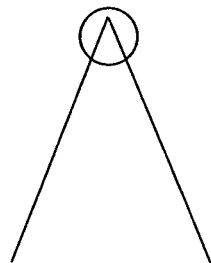
Сега другата страна. Ти влизаш в един музей, отношенията там са други. Музеят – това е място на безлюбие. Това е обществено заведение. Парите не са за ядене, но това, което е същественото в света, най-съществени неща в света, природата ги пази. Има неща, които не ги пази, има неща, които са в човека и човек е свободен. Вие имате един приятел, който ви обича. Отивате му на гости, заведе ви в градината си, откъсвате си един плод, похапвате си. Кое е по-хубаво: да влезеш в един музей на скъпоценни камъни или в една градина с плодове? Да влезете в един магазин, дето само ви турят дрехите да ги премерят и пак да си ги вземат, или пък да отидете в един обикновен магазин, дето да ви турят дрехи и с тях на гърба си да излезете? Кое е за предпочитане? Онова, което ви се дава, е за предпочитане пред онова, което само опитват на вас. Има неща в света, които не са реални. Например вземете едно чувство, което се мени, то не е реално. Една мисъл, която се мени, не е реална. Една любов, която се мени, не е реална. Някой казва: „Изгубих любовта си.“ Любовта може ли да се изгуби и да се намери?

Единственото нещо в света, което не се губи, това е любовта. Вие се оплаквате за изгубеното. Аз да ви кажа какво нещо е изгубеното. Ти седиш в един замък, дето има само един прозорец, едно малко прозорче. Сутринта, като станеш, погледнеш слънцето, но един ден дойде един човек и тури кепенци на прозореца. Ти не може да гледаш през прозореца и ставаш нещастен. Какъв е церът от това нещастие? Отвън има всички възможности, но ти не можеш да видиш нищо. Ти ходиш и се разхождаш. Това, което е в замъка, не носи щастието, което е отвън, в света. Сегашният свят е един затворен замък

и неговото щастие иде отвън. А има и следното положение – това, което в науката се нарича човек да намери своя учител. Човек, след като е изгубил прозореца и се счита нещастен, прекъсва се връзката му с външния свят, идва при него в замъка един учител и му казва: „Защо си нещастен?“ Онзи казва: „Затвори се прозорецът, изгубих смисъла на живота.“ Учителят го потупва по рамото и му казва: „Не един прозорец, но мога да отворя 20 прозореца на този замък.“ Вие казвате: „Имаме само една любов.“ Един прозорец е това. Този учител взема ключа и отваря вратата, извежда затворника из замъка. Показва му всичката красота и му казва: „Когато затворят твоя прозорец, излез вън.“ Нещастieto на хората произтича от това, че те са изгубили онази първична идея, която са имали. Изгубили са първата връзка. Аз наричам връзките с Бога изгубени. Под думата Бог разбирам онази безгранична възможност, която съществува вътре в природата. Това аз наричам Бог – това, безграничното. И когато изгубиш тази връзка, ти всякога може да станеш нещастен. Под думата благо аз разбирам онази първична причина, която урежда всичките неслоди в живота, урежда всичките противоречия. Та понятието Бог да не го считате като нещо органическо извън вас. Не го търсете вън от вас. Но Бог е онова, което хвърля светлина върху човешкия ум, върху човешкото сърце, върху човешкия дух, върху човешката душа. Бог е, който въвежда човека и го завежда в правия път. Това Начало аз го наричам Бог вътре в живота. И тогава, ако вие сте нещастни, потърсете го. Ако сте невежа, потърсете го. Ако сте слаб, потърсете го. По всяко време, където и да е, човек трябва да го търси, понеже

всеки човек в света, когото вие срещате, когото намерите и обичате, той е един малък лъч, който е излязъл от Бога. Този малък лъч ви прави толкова приятно впечатление, толкова повече, че е от онова място, отдето всички лъчи излизат. Ако малкото богатство, което имате го изгубите, вие се смущавате. Ако малкото богатство което имате ви смущава да не го изгубите, трябва да знаете, че има по-голямо богатство, има нещо в света, което не се губи.

В живота вие нали имате едно противоречие. Тази е теорията, по която светът е създаден. Това е един планински връх (фиг. 2), твърда вода може да стои на него. Твърдата вода може да стои, а пък течната не. Какво прави течната вода? Вие сте млад момък, нали така? Планински връх сте. Младият момък е планински връх. При вас е дошла една млада мома със своята млада дреха. Това е снегът. Покрива ви тя. Тя ви е утеха. Но един ден дойде слънцето, разтопи се тази вода, отиде надолу, пет пари не дава за вас. Питам

Фиг. 2

сега: Къде е погрешката? В кого седи погрешката? Във върха ли, или във водата? (В слънцето.) Слънцето прави добро. Ти искаш да ги напече, да се радват и върха, и водата. Слънцето иска да направи добро и на единия, и на другия. Има известни противоречия в ума ви. Вие имате известни противоречия. Казвате: „Не разбирам това, не разбирам кое е добро и кое е зло.“ Та казвам: Може ли водата да седи на един планински връх? Може ли момъкът да се влюби в една мома? Не може. Туй предпо-

лага, че само тя се е влюбила. Какво подразбирате под думата влюбване? Влюбването всякога иска да му даде. Онзи, когото люби, иска да му даде нещо. Нищо повече. Единият е слуга, а другият е господар. Влюбва се сиромасът в богат и сърцето му трепери. Защо го люби? Защото там парите си влага, да му даде нещо. Питам сега сиромасът, който се е влюбил в богатия, докога го люби? Докато има парички. Той има 2 милиона. С колко нули се пишат 2 милиона? (С 6 нули.) 2 000 000 – всичко 7 цифри. Представете си, че един ден двата милиона изчезнат. Той вече няма да има любов към него. Сега законът се обръща. Представете си, че този, който нищо е нямал, той има два милиона. А онзи, осиромашалият търговец, той ще се влюби. Та някой път слугата се влюбва, а някой път господарят се влюбва. Когато слугата се влюби, той е сиромас, а когато господарят се влюби, той е сиромас. Когато слугата престане да люби, той е забогатял. Аз обяснявам нещата, които се променят. В природата има известни работи. Това са променчиви величини в природата. Аз говоря за променчивите величини. Влюбването е една променлива величина, а любовта е една постоянна величина. Думата променлива величина значи в процеса на развитието. Аз обяснявам по друг начин. Вие сте ученик в първо отделение, най-първо обичате вашия учител, във второ отделение обичате учителя си от второ отделение и т. н. После в гимназията, в университета. Вие сте в процеса на променчивите величини, докато дойдете до една величина, която не се мени. Следователно при всичките несгоди в живота, ние се намираме в променчиви величини. Ученикът трябва да напусне първо отделение, второ, трето,

четвърто и т. н. Известни неща трябва да се случат, понеже са в процеса на променчивите величини. Защо е така? – Така е. Защо остарява човек? Това е една променчива величина. Защо се ражда? Това е сега научната страна. Казваш: „Защо не се случи това?“ Ще кажеш: „Това е една променчива величина, другояче не може. Защото, ако вие влезете в един свят, дето величините не са променливи, ще имате десет пъти повече нещастия, отколкото при променчивите величини. Вие сега се чудите на това, нали така? Да допуснем, че вие носите на гърба си сто килограма сняг. Това е една променчива величина, която може да се измени. Ако тази величина не се измени, знаете ли какъв товар щеше да ви бъде. Дойде слънцето и пекне, ще се стопи снегът, нали? На вас ще ви бъде приятно, че се е стопил. Да кажем, че сте неразположен да носите 100 килограма сняг. Дойде ви слънцето на помощ и, ако стопи вашия сняг, де е нещастиято, кажете ми? Този ред е по-добър. Защото при известен товар, при известни несгоди в живота, така трябва да бъде. По-добре е снегът да се стопи и да се освободите, това е сега само за обяснение.

Та в променливия свят вие ще придобиете опитност. Тогава всеки един човек, който е дошъл, представя за вас или една азбука, или една буква, или един слог, или една дума, или едно предложение, или цяла една лекция, или цяла една книга, или цяла една библиотека от книги, или цял един свят заради вас. Един човек може да представя буква за вас в природата. Може да представя един слог, дайте му цена, понеже е една променчива величина. Може да съставите една дума, едно предложение, един цял пасаж или том от едно съчинение, или биб-

лиотека, или цял един свят. Това е истинският начин да разглеждате нещата. Както и да обясняваме нещата, след като е счупена ръката, имаш подута ръка и казваш: „Боли ме.“ Казват: „Ще оздравее.“ Компрес ще туриш, това-онова и болката ще мине.

Та сега заключението. Какво разбираме под думата заключение, или да се извади едно заключение? Променчиви величини, които съществуват в природата, които имат друго предназначение, а пък в живота на човека те произвеждат и щастие, и нещастие. Какво лошо има от това. Ти си син, баща ти те изхвърля от къщи и казва: „Марш оттук, да не седиш в къщи.“ Ти напуцаш бащиния дом, отиваш в странство, свършваш училище. Забогатееш и се връщаш у дома. Не е ли по-добре така, отколкото ако беше те държал баща ти в дома. Много пъти едно страдание е както страданието, когато баща ти те изпъди вън, за да станеш човек. Ако четеш историята на великите хора, всеки един е бил изпъден. Кой не е бил изпъждан? Великите хора са минали по този път. Един от знаменитите писатели на Англия, на който съчиненията се ценят, пише, че баща му като го хванал, казвал: „Дай ми пари!“ Бащата се ползувал от неговите блага, а той, горкият, се притеснявал от кредиторите. Те го карали да пише. Ако те не го притесняваха, не щеше да пише толкова книги. Та казвам: Един кредитор, това е една променлива величина. Всичките променчиви величини, като се съберат на едно място, те ще притиснат човека, те го карат да работи и колелото се движи. Величините го движат. Вие пак си оставате във вашата философия и казвате: „Да не беше се случило.“ Какво трябва да се случи? Допуснете, че аз имам две служби.

Едната за един богаташ, а другата за един сиромаш, и двете са почетни служби, коя ще изберете? Иване, ти коя ще избереш? (Сиромашията.) Олге, ти коя ще избереш? (Богатата.) Ти нямаш избор, той имаше избор, а ти нямаш, не си свободна. (Когато човек има избор, тогава е свободен.) Ако дойда при тебе и ти каже по-рано и ти избереш богатата служба, тогава си свободна. Та някои от вас сте сиромаси и богати, без да имате избор. Сега правете заключението: Богатството и сиромашията да са по избор, а не по необходимост. То е правилният ход на нещата. Красиво е човек да носи едно страдание. Какво има от това, страданието е много красиво. Вие не сте разглеждали лицето на тази Изида, забулената Изида. Страданието в света е забулената Изида. Всичките тайни се крият в страданието и всеки, който иска да се повдигне в света, той трябва да изучава страданието. Хубавите неща в света се намират в страданието. Сега не искам да ви карам да вярвате, но трябва да учите това. Тя е забулената Изида. Докато не вдигнете това було и не видите защо е така, вие всякога ще страдате. Трябва да вдигнете булото навреме. Та даже и българите знаят тези тайни. Нали на онази невеста, която венчават, турят ѝ було и тя изпод булото целува ръка. И след венчавката ѝ снемат булото. Има една процедура как да се снемат булото от главата. Това са дребни мистерии. Турят ѝ було и го снемат и тя не знае защо носят знаме на колата, на която возят булката. Носят знаме, един пешкир, деверът носи знамето отпред. Отиват тези хора на война и после като се върнат, тази дръжка на която носят знамето, нарязват на 4 парчета и ги хвърлят на запад, на север, на изток и на юг, та да им дойде

всичкото благословение от четирите страни на света. А някой път, след като ги хвърлят, от никъде не им идва благословието.

Казвам: Вие, младите, сте кандидати за щастие и нещастие. Защото в природата има две служби. Всеки един е кандидат или за едната, или за другата служба. Или за живота, или за смъртта. Или от друго гледище казано, вие не разбирате личния живот. Човек не трябва да се плащи. Личният живот, това са фази, това са форми, през които всяко едно живо същество трябва да мине. Безброй са тези фази, през които човек трябва да мине. Радвайте се. И като скърбите, пак се радвайте. Може ли да се радва човек, като скърби? – Може. Ако знае как. Вие се намирате в следното положение: В древността имало един изпит на окултните ученици. Един ученик, след като учил 20 години, го карали да го изяде една мечка. Всичките ученици като идвало до въпроса за мечката, като я виждали, офейквали. Дотогава учили, но като виждали мечката, офейквали и казвали: „Тази работа не е за мене.“ Та училището всякога е било пълно с ученици, но никой не е завършвал. Като идва до мечката, ученикът казва: „Преди да ме е изяла мечката, аз трябва да си замина. Каквото научих, научих. Няма да чакам да ме изяде мечката.“ Само един ученик се решил и казал: „Ако тази мечка може да ме изяде, добре. А пък аз ще се боря с нея, доколкото зная.“ Та като дошла мечката, тя се нахвърлила отгоре му и той казал: „Така не се яде.“ И почнал да се брани. И като я удрял по главата, оттук-оттам като я удрял, разбрал, че мечката носи голямо богатство. Той бил единственият ученик, който забелязал, че мечката държи тайните на живота, но тя не го пустила

да излезе от своята победа, преди да му каже: „Ще държиш в тайна това, което си видял.“ Защото така другите лесно ще отидат при нея. Хубаво е по някой път да се поборите с мечката. По главата един юмрук, по гърба друг и всеки, който се е борил със своите мъчнотии, все е добил нещо. Всеки, който е офейкал, ще бъде без придобивки. Та все таки на вас ви препоръчвам да се борите с вашата мечка, тя ще ви даде нещо.

„Отче наш“

6 лекция от Учителя,
държана на 16 ноември 1934 г., София, Изгрев.

ПРИЧИНИ И УСЛОВИЯ

„Отче наш“

Прочетоха се темите: „Ползата от богатството и сиромашията.“

За идния петък пишете върху темата: „Най-малката и най-голямата спънка в живота.“

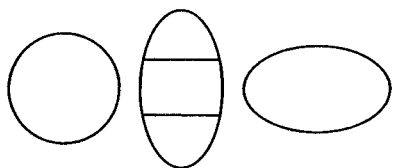
Пишете и върху втора тема: „Съществените качества на свободата.“ Човешкият организъм е създаден от ред числа, произхожда от ред числа. Имате в света две величини: малка величина и голяма величина. Какво се подразбира под думите малка величина? Коя е най-малката величина? (Която завзема най-малкото пространство.) Коя е най-голямата величина? (Която завзема най-голямото пространство.) Най-малката величина е тази, която не може да бъде по-малка. И най-голямата величина е тази, която не може да бъде по-голяма, защото, щом кажем, че завзема най-малкото пространство, с това не се определя.

Имате известни дробни числа, части от едно цяло: $1/10$, $2/9$, $3/8$, $4/7$, $5/6$ и т. н. Колко цели числа имаме и колко дробни числа? $2/10$ е взето от едно число. Еднакви ли са тия числа? Щом се събират, подразбира се, че са еднакви според правилата на аритметиката. Ние минаваме от математичните правила към органичните правила на математиката. Да кажем, че имате $1/10$ част от една ябълка или $2/9$ части от една круша и т. н. Не може

да ги съберете тези части. В дадения случай имате една парична сметка. Как ще ги приведете към еднакъв знаменател тези дроби? Какви са правилата на аритметиката? Аз наричам тези дроби прогресивни. Дробите прогресират, а знаменателите регресират. Имате първо $1/10$ после $2/9$. Числата в знаменателите вървят в низходяща степен – 10, 9, 8, 7, 6 и т. н., а горе в числителите вървят така: 1, 2, 3, 4, 5. Сега коя категория от тези дроби, които съставят системите, предпочитате? Всяка дроб е една система. В коя система бихте желали да бъдете? $1/10$ е една система, нали? Математиката е наредена по известни закони. Ако знаете, ще разрешите една задача. Аритметически това не е много трудна задача, тя е проста, но щом додете до органическите задачи, те не са прости. Тези дроби имат ли някои цифри, които да не са влезли в числителите? Няма. И в знаменателите има ли някои цифри които да не са влезли? И там няма. Там са влезли 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10. Както и да смятаме, нови цифри не могат да влязат. Всичките цифри са тук.

Природата работи с известни числа. Например посяваш една ябълчна семка, костилка от слива. Да допуснем, че най-първо израсне едно стъбло. Стъблото се разклонява и някой път израстват две клончета, някой път три клончета. Може да се изчисли в следния момент колко други клончета ще се явят. Може да знаете колко клончета ще се явят на едно дърво и колко листа и след това да изчислите, според вида на растението, в коя година ще цъфти, колко цвят ще даде и колко ще окапят, колко ще бъдат първостепенни, второстепенни, третостепенни. Например вие правите наблюдение по какво се различават хората. Вие правите наблюдения на човеш-

ките лица. Например някои лица са валчести, някои елипсовидни, а някои продълговати (фиг. 1). Допуснете, че горната линия представя полето на зрението. Коя е причината, че някой път очите са по-близо до носа, а пък

Фиг. 1

друг път са по-отдалечени. Коя е причината, че носната част е по-дълга, а другите части са по-къси? Коя е причината, че някой път устата е по-близо до носа, а пък друг път е по-далече? Това са научни работи. Това е философия. Някой ще каже: „Хуба-

во, устата може да бъде голяма, може да бъде и малка.“ Коя е причината? Какво означава голямата уста. Голямата уста означава, че яде много, нищо повече. Означава лакомия. Първоначално голямата уста означава това. Малката уста означават, че този човек яде малко, но пак се определя. Важно е какви са горните бърни, обемистили са неговите бърни или не. Ако са обемисти, има апетит, обича да хапва и, като яде, плющят му ушите. Ако устните му са много тънки и са големи, той е възискателен. Той яде опържени картофи, пиленце печено или пържено, яйца пържени. Ако устата му са много тънки, много е възискателен в яденето; ако устата му са дебели, апетит има, но не е възискателен. Те са второстепенни работи. Коя е причината на това? Причината е следната: Ако горната и долната устна са по-дебели, значи двете устни са хранени, по-богати са. Този, който има дебели устни, майка му и баща му сто поколения са били богати хора и вследствие на това са дебели тези бърни, а пък тези

хора с тънките бърни, те са били в голяма сиромашия и затова са изтънели устните им, та имат тънки устни.

Но в природата нещата се менят. Богатството се превръща в сиромашия, а сиромашията се превръща в богатство. Как ще обясните вие, че богатството може да се превърне в сиромашия и сиромашията в богатство? Например в музиката да допуснем, че имате една нота и тази нота е *С*. Имате *до* мажор. Да допуснем голямото *до* мажор. Искате да пеете. От *до* мажор в терца, коя е следната нота? *Ми*. Ще имате два цели тона. Интервалът от *до* до *ре* има един тон. От *ре* до *ми* още един. Всичко два тона. Добре. Ако вземете терца надолу от *до*, ще имате тоновете *до*, *ла*. Имате *до*, *ла*, в обратна посока. В музиката това е един метод. Когато един музикант работи, за да направи една смяна в музикалните тонове, той трябва да мине от една гама в друга. Например от мажорната в миньорната и обратно. Миньорната дава по-голяма мекота, а мажорната дава по-голяма интензивност. Но в миньорната гама, *ми* е в органическо отнoшение; подразбираме, че има един недоимък, една липса, музикална липса. Искаш да пееш, но нещо ти липсва. Пееш, но от немай къде, с последни сили. Усилия правиш. *До* миньор е това. А при *до* мажор певицата пее свободно. При *до* миньор прави усилия, казва: „Изпотих се.“ За да пеете *до* миньор, в коя гама трябва да минете? Кой тон трябва да повишите? Защото с понижение не работите. Ако понижите още с един бемол, на музиканта ще му се скъсат струните. От това състояние той трябва да мине в едно мажорно състояние. В *до* мажор той не може да мине вече. (Той ще мине в *ми* бемол мажор.) Вземете *до*, *ми*, *ре*. Между тях ще взе-

мете като да има пауза. В този случай *ре* има отзвук. *Ре* пее вътре, а *до* и *ми* вземат участие отвън. *Ре* е вътре, то пее и е активно. Трите тона вземат участие. Двата се чуват, а единия не се чува. Тогава трябва ли да повишите? Вземете *ре* мажор. От *до* мажор ще минете в *ре* мажор. Коя нота ще вземете тогава? Ще повишите *фа*, за да направите *до* мажор, защото *до* мажор, това е живот, подтик. Вие сте се родили, излезли сте от това състояние, но на вас ви трябва подтик за движение. Това ще ви се даде от *ре*. Но за да ви даде *ре* това, трябва да повишите *фа* с половин тон. А пък *фа* диез показва, че материалните условия трябва да се подобрят. Майка ви и баща ви трябва да са здрави, за да може вашият ум и вашето сърце да вървят в мажорната система.

От музиката ние преминаваме в други области. Това е една музикална теория в органическия свят. Да кажем, че вие имате едно болезнено състояние. С този музикален метод вие може да се излекувате. Имате понижение на тона. Всичко ви е криво, не искате да пеете на сцената. Искате да отложите концерта си или не искате да пеете даден номер. Казвате: „Не съм разположен.“ Това е *ре* мажор. Ще повишите *фа*, значи ще подобрите материалните условия. С един диез е *сол* мажор, а с два диеза *ре* мажор. Понеже вие искате да дадете подтик на живота, то ще повишите два пъти *фа* и *до*. Казваме, че *фа* е на материалните условия, а *до* на какво е? Вие по стремление вече имате усилена дейност на живота. В дадения случай с повишението на *фа*, условията се подобряват, но имате повишение и на самия живот вътре. Повишението на *фа* е външно повишение, а с повишението на *до* имате вътрешно повишение.

Две повишения. Едното е вътрешно, другото е външно повишение. В първия случай казвам: Вземете в терца *до*, *ми*. Това са външни условия. Вие минавате от *до* до *ми*, но прескачате *ре*. А пък в органическата музика вие не можете да прескачате един тон. Всички тонове едновременно вибрират, но понеже са в разни полета, то когато два тона вибрират в едно поле, и другите тонове вибрират, но в друго поле. В природата не може един тон да бъде мълчалив. Вие казвате в този случай, че *ре* му дава звук. Това не е вярно. Всички музикални тонове в този случай се проявяват. Но в органическата музика е един напън за разширение, както пиленето в яйцето, за да счупи черупката. И когато след излюпването, пилето иска да тръгне в известна посока, това е *ре*. *Ми* – това пиле се спира, мисли да намери храна. *Ми* е вземане на първата семка. Това е пак един музикален акт – вземане на семката. Вие влизате в една отвлечена област. Толкова отвлечена, толкова отвлечена от сегашната видима музика, която е свойствена на вас. Ние говорим за една музика, която не чувате. Вие чувствувате, вие мислите за нея, но звук не чувате. Ако развиете своя тънък слух, може да започнете да слушате. Ако хората биха били толкова музикални, че да развият слуха си, щяха да избегнат много неприятности в живота. Защото там, където престава музиката, започват нещастията. Значи става обезформяване. Там, дето става нещастие, няма никакъв закон. Няма нищо, върху което човек може да се обоснове. Щом изчезне последната надежда, щом човек стане пессимист и се отчае, то той взема последния тон на музиката и замълчава. Тогава в него този живот трябва да се излее в нова форма и да започне пак музикално. Да

допуснем, че един човек се е развил в *до* миньор. Родил се е така и го постигнало нещастие. Следният път в коя гама трябва да се развие? (В *до* мажор.) Но за да имате *до* мажор, как и с кое ще го поправите? Със сол мажор? С едно повишение. Това са пътища, по които може да направите една пиеса приятна за публиката. Да я задоволите. Добре, да допуснем, че един музикант пише едно музикално съчинение, което не излиза сполучливо, няма успех. Какво трябва да направи?

Кои са най-щастливите, най-хармоничните гами? В сегашната музика кои са те? (Не се занимават с този въпрос.) Сегашните музиканти вървят по правилен път. Добре се развиват. Там, додето са постигнали, доста добре върви музиката. Но казвам: Имаме известни философски разсъждения, които не вземат музиката като една специалност. Специалното развитие на музиката, това е за хора, които са родени за музиканти, но трябва да разбирате приложението. И музиката си има свое приложение. Човек може да знае теоретически много работи, но да няма специалност. Няма подходящи качества или друго нещо го занимава. Мнозина от вас сте музиканти, но ако ви накарат да пеете някъде, не можете да дадете израз на пеенето. Ще пеете. Може да изпеете една българска песен „Заплакала е гората, гората и планината“. Но как ще изпеете думите „заплакала е гората“? Най-първо гората не може да плаче. И планината не може да плаче. И на човека по някой път не му е свойствено да плаче. Една ученичка от софийските гимназии ми разправяше: Искала да омилюсти учителката си и уж плаче, с плюнка си намазала отдолу очите, не може да плаче и с плюнка маже очите си. По някой път

на човека не му е свойствено да плаче. Сълзите какво са? В очите се намират известни жлези. При някаква тъга в човека се намира известен психологически прах, при който ще се пукне човек и сълзите са една мярка в природата, за да се измие този прах. И като се измие, пооплекне на човека. Нали знаете, някоя рана, като се запали трябва да я измиете, ако не я измиете, ще ви боли. Сълзите са една мярка, за да се измие този психологически прах. А второто предназначение на плача е: сълзите означават голяма тъга. От голяма скръб плаче човек.

Носът у човека е с различна дължина. Човек с дълъг нос е взискателен, човек с валчесто лице скоро решава работите. Един човек с продълговато лице обмисля работите; човек може да погледне повърхностно, но да има далечни причини, които са чисто логически. Да кажем, че един човек с валчесто лице, който и да е от вас, дойде в съприкосновение с човек с продълговато лице, какво ще бъде неговото положение? Той трябва да бъде много съобразителен. Върху хората с валчесто лице влияе въображението, месечината. Той мисли, че като се кажат две думи, всичко е свършено. Например ти отиваш при един търговец с продълговато лице. Ти казваш една дума, а пък той започва да му мисли. Минава се една минута, пет минути, ти говориш, а не върви. Какво трябва да правиш в дадения случай. Да кажем, че ти си студент, имаш професор с продълговато лице и дълги пръсти. Човек, който обръща внимание на фактите. Ти искаш да го позалъжеш. Ако той е професор по история, той ще те бутне в някоя област. Например ще те пита за някоя забутана дата, ще те пита за това, което не си сънувал. Трябва да знаеш всичко в подробности, той иска така.

Разбира се, има известни съотношения в природата. Щом лицето е дълго и пръстите са дълги, щом лицето е късо и пръстите са къси. Каквото е лицето, такива са пръстите. Каквито са пръстите, такива са разсъжденията на човека. Не само това, но каквито му са пръстите в основата и краищата, такъв е и човек. Има съответствие. Ако този човек има пръсти, дебели в основата, а тънки в краищата, и пръстите са къси, този човек се задоволява с малки работи. И като му опечеш една кокошка, винце, доволен е, ако е някой пътник. А ако е жена, една пъстра шапка с няколко панделки, едни изпъстрени обувци и веднага се задоволява. От какво се задоволява? Стига предметът да има хубав външен изглед.

Какво съотношение има между формите? Зад всяка форма се крият известни сили. Зад всяко едно лице седят ред поколения, седят динамически сили и, щом ги бутнеш, те ще се проявят. Някой човек казва, че е господар на своята съдба. Ни най-малко той не е господар на своята съдба. Той е прав, ако е разумен и ако разбира законите. Но щом не разбира законите, той може да си въобрази, че е господар. Само умният човек е господар. Кой е господар на цигулката? Кой разбира цигулката? Петнадесет години е учил и е майстор на лъка. Основно разбира това музикално изкуство, а не само отгоре. При всичките положения, каквато и пиеса да му дадете, ще я изсвири добре.

Вие сега всички искате да бъдете щастливи в живота, но щастието е обосновано на един разумен закон. Искате да добрувате. Щастието е една мярка, с която се определя как ще бъдете щастливи. Щастлив е онзи музикант, който знае да свири хубаво, за да задоволи пуб-

ликата. А пък онзи, който свири донякъде, но не може да свири добре, какво ще бъде неговото щастие? Имате един обикновен музикант, талантлив и гениален. Кой ще бъде щастлив? – Гениалният. Допуснете, че вие искате да бъдете щастливи в живота си, вие трябва да разбирате хората. Ако на един музикант му дадете разни парчета, по един и същи начин ли ще ги изсвири? Онзи, който разбира музиката, няма какво да му разправяте по кой начин. Той веднага ще ги изсвири по всички правила на музиката. Той знае времето, което е определено за свирене. После знае силите; че ако не знае какво време да употреби, дали полека или бързо, той ще сбърка.

Срещате един човек и ако не знаете основния тон на неговия живот, няма да имате трайни отношения с него. Например срещате един човек математик, прецизен, който иска отривисто да му се говори и вие започвате да му разправяте надълго откъде сте, той ще ви каже: „Направо на въпроса.“ Какво искате вие? Къде сте свършили, той не иска да знае. Той казва: „Това не ме интересува.“ Той ще ви даде известна задача. Казва: „Трябва да държите изпит и след като издържите изпита, тогава ще си покажете свидетелството. Тогава свидетелството ви ще има валидност. Манталитетът на този човек е такъв.

Вие сте ученици, седите на скамейката и ви скъсат. Кой е крив? Провидението ли е криво или вие? Вие сте криви. Не сте учили в миналото, но казвате: „Аз искам да бъда щастлив.“ Може да бъдеш, но как? След две прераждания може да бъдеш щастлив, но трябва една добра среда. Де ще я намерите тази среда? Или трябва да си създадете тази среда. Ще кажете: „Средата не може да се създаде, тя съществува.“ Тази среда вие може да я

намерите. Най-първо във вас се заражда едно желание. Ти казваш: „Аз не мога да отстъпя от моето верую.“ Прави сте. Човек от своето верую да не отстъпва, но трябва да знаете кое е вашето верую. Кое е веруюто на човека? Аз имам известни принципи, от които се водя. Не мога да отстъпя от тях. Казваш: „Кои са вашите принципи?“ Аз си представям един пример. Представете си, че вие носите една печена кокошка. Вие мислите сами да я изядете. Вие сте слаб човек, не сте силен. Идва един човек, който не носи никаква кокошка, той е здравеняк. Главата му е развита, той ще ви каже: „Ще обичате ли да ми услужите с вашата кокошка, няма стражари наоколо?“ Вие ако кажете „заповядайте, давам половината от кокошката“, така ще спасите положението. Ако не знаете как да кажете, цялата кокошка ще отиде. Защо е така? Така е. Ти като погледнеш и си кажеш „чакай да му услужа“, тогава здравенякът веднага ще бъде на твоите услуги. Ти си барнал един основен тон на неговия живот, на неговото разбиране. Той е признателен за услугата, че си го разбрал. Той не иска да му се противопоставяте. Той се смята за силен, казва: „Пред моята сила всеки трябва да отстъпи. Кое е за ядене?“ И ще отстъпиш половината от кокошката. Ти си слаб. Половината кокошка ти стига. Ако ти сега си скържав и за утре искаш да оставиш половината кокошка, то цялата кокошка ще отиде. По-добре е да отстъпиш половината на този здравеняк. Веднъж Хитър Петър и Настрадаин Ходжа пътували. Наклали огън, а един змей се разхождал там и останал при тях. Убили една сърна. Отишли за вода. Настрадаин Ходжа напълнил меха, но не можел да го вдигне. Хитър Петър не искал да каже, че не може да

вдигне меха – ще му падне авторитетът. Той казал: „Един кожен мех вода не ми стига, искам да докарам цялата чешма.“ Взел едно дърво да работи за това и през това време змеят вдигнал меха и го занесъл. Всичко се свършило благополучно. Змеят е силен, а пък Хитър Петър е умен. Между силните хора и умните хора има съответствие. Силният може да служи на умния само тогава, когато умният разбере, че не е най-силният и постъпва съобразно това. И в природата трябва да впрегнем известни сили. В някои работи трябва да отстъпим, за да извършат известни сили разумна работа. Онова във вас, което някога ви спъва, е следното: вие искате да запитате защо природата е създала живота така. Тези работи сега няма да се разрешат. По-важно е как трябва да се постъпи в дадения случай. Защо човек може да отпадне духом. Някой човек има чрезмерни желания за големи постижения. В дадения момент е невъзможно, но в следващия момент е възможно. В природата съществува едно нещо. В един момент само едно нещо е възможно. Ти не може едновременно, като ядеш, и да говориш. Ти казваш: „Аз, като ям, мога да говоря.“ Може да говориш докато дъвчеш, но като глътнеш храната ти ще млъкнеш и след това пак ще си свободен да говориш. Значи, като свършиш една работа, може да почнеш следващата работа. Две работи едновременно не може да вършиш. Всяка работа си има свое определено време. Някой от вас се оплаква, казва: „На мен никой не обръща внимание.“ За да ти обърнат внимание, трябва да имаш нещо. За какво трябва да ти обръщат внимание? За колко неща хората могат да обърнат внимание на човека? Първо, за какво? За неговия бой. Да кажем, че има ръст 2 метра.

На второ място, че може да вдигне 50 килограма. На трето място, че може да изяде цял овен. На четвърто място, че е голям борец. Всички, които среща, ги поваля на земята. На пето място, че е много учен. На какво основание трябва да ти обърнат внимание? Всеки човек иска да му обърнат внимание. Няма човек, няма същество, което да не иска да му обърнат внимание. Психологически желанието да ти обърнат внимание е право, но ти трябва да знаеш реално какво внимание искаш. Може би ти трябва да обърнеш най-първо внимание и после да ти обърнат внимание на тебе. Да ви приведа един пример. Отива една гражданка на село, сядат там на стол и чака да се завърнат хората от нивата. Като се върнали, селянинът ѝ казал: „И кога ще си ходиш? Тя чакала да ѝ даде да яде, но разбрала, че не е добре дошла. На другия ден иде друга гражданка, намира отворена вратата, взема ситото, замесва брашно, наточва баница, запалва огъня, шета и, като се върнали домашните от нивата, казали ѝ: „Нали ще останеш у нас дълго време? Искаме да останеш за по-дълго време у нас.“ Съобразителни са хората. Някога хората, когато усещат, че можем да им бъдем полезни, казват да им останем на гости. Иначе казват: „Кога ще си ходите?“ Та щом почне природата да те пита кога ще си ходиш, това какво значи? Аз да ви кажа. Щом почнеш да боледуваш, природата казва: „Кога ще си ходиш?“ На теб не ти се ходи, тогава трябва да измениш отношението си към природата. Щом измениш това отношение, веднага ще оздравееш. Много състояния, през които минавате, показват, че вие не постъпвате разумно, както трябва. Някой път ние не съзнаваме това. Всякога търсим причините извън нас. Аз съм съг-

ласен с това. Много условия се дължат на външния свят, но причините са вътре. Никога една причина не е външна. Всички причини за неуспех, за нашето нещастие са отвътре. А пък условията за нашето щастие са отвън. Помнете това. Никога не търсете причините за нещастията само отвън, а вътре. Условията са отвън. Например професорът може да те скъса, но причината е отвътре. Може да греши човек поради външни условия, но причината е отвътре. Това да го имате предвид, ако искате да прогресирате правилно. И това правило има навсякъде приложение. Ако не успеете в обществения живот, причината е у вас. Защото, в обществото има едновременно условия и за успеха, и за неуспеха, но причината е у вас. Причината да устоявате или да не устоявате не е в условията, а във вас и благодарете за това. В това сте господар. Искате да знаете, дали сте господар. Ако причините са във вас, тогава вие сте господар. Ако причините не са във вас, вие не можете да бъдете господар на условията. Например онзи, който е извършил едно престъпление, причината е в него, но не в мене. Аз мога да бъда само едно условие за неговото престъпление, но причината е в него, а не в мене. Аз мога да бъда само едно условие за неговото престъпление и той не може да каже, че причината съм аз. И аз не мога да кажа, че другите хора са причина за неговото престъпление. Те са били условия.

Когато дяволът влезе в градината, той беше само условие, а причината е вътре в самия човек. Сега вие искате да избягате от отговорност, но ако вие извадите причината извън себе си, тогава ще изпаднете в едно състояние, дето вашето положение не може да се подобри.

Ако хората са причина за вашите нещастия, вие

сами не може да ги премахнете. Дяволът беше едно условие за човека, но причината е в човека. Едновременно у човека има не само един вид причина, но има два вида причини: причини за неговото щастие и причини за неговото нещастие. Или това да го преведа. Вие казвате: Добро и зло. Това са причини. Доброто и злото в човека, това са причините. Вие вземате доброто като причина, която зависи от вас, за да направите едно добро. Но това не го вземате за зло – вие можете да турите едната или другата причина в действие. Вие сте напълно свободни в дадения случай. Имате в света злото като условие отвън, като изкушение. Досега вие мислехте, че причините са външни, че причината за злото е дяволът, нали така мислехте, а причината за доброто е Бог. Тогава питам: Когато дяволът съгреша, де беше причината? За човека казваме, че причината за злото е дяволът, а причината за доброто е Бог, но дяволът като съгреша, де беше причината? (Някой казва: „Пак в Бога.“) Човек, като дойде, не съзнава, че причината за съгрешението е вътре в него. То е една възможност в него да направи една погрешка, ако не внимава.

Къде е причината, за да обичате вие? – Вън от вас ли е? (Вътре в нас). Вие казвате, че не ви обичат. Къде е причината? (У нас.) Защо тогава я туряте вън от вас? Някой казва: Не ме обичат. Причината е в него. Вън са условията. Ако някой те обича, как може да измени една причина на безлюбие, за да тури в действие един резултат на Любовта. Ако някой не ви обича, вие тогава ще турите в действие причината на Любовта ви. Вие ще го обичате. Вие не мислите, дали той ви обича или не. Не дръжте това във вашия ум. Когато учите, вие не вземате

ни най-малко предвид дали учителят ще люби това или не, това е друг въпрос. Като учите, вие ще се ползвате. Вие трябва да изправите известни възгледи, които имате и които не са прави, и вследствие на това резултатите не са прави. Например условията за музиката не са във вас, те са вън, а пък причината за музиката е вътре във вас. Вие искате да пеете, вие съзнавате, че причината да пеете е във вас, а пък условията са вън, те съществуват. Кой ражда условията? Условията ли раждат причината или причината ражда условията? Там, дето има една причина, всякога има условия. (По някой път условията заставят човека да действа, както не иска.) Най-първо трябва да отграничим нещата. Психологически трябва да разрешим какво разбираме под думата условие. Да обясня. Вие сте земеделец, какви условия ви трябва? Най-първо ви трябва нива, земя, после ви трябва добитък, едно рало, познание. Трябва ви и семе. Това са външни условия. Причината къде е? Често имате едно дълбоко желание в себе си. Ако няма подтик, не може да работите земята. Къртовете и червеите, като са ровили земята, са я разработили. Условията са дадени вече отвън. Няма какво да създаваме волове. Аз не ги създавам, аз ги купувам, те съществуват вече. И ралото вече трябва да е направено. Аз мога да го направя. Хората правят и парите. Парите съществуват. Нивите съществуват. Воловете съществуват. А единственото нещо, което нося в себе си, е, че имам дълбокото желание да бъда земеделец, да използвам тези външни условия. Това е едно обяснение. Има и друго обяснение. Има и други дълбоки обяснения. Та, условия са дадени, ние не ги създаваме, но ние ги използваме. А пък ако има нещастни случаи в живота, това

си има обяснение. Например отивате на едно място, дето има богати условия. Но богати условия може да има тука за 4 – 5 – 10 души най-много, но ако дойдат 100 души, тогава ще се влошат условията, защото земята е малка, семе няма достатъчно, добитък няма достатъчно. Например хлебар сте, но има 100 фурни на същата улица, какво ще правите? Дигнете се, идете на друга някоя улица, дето няма хлебар. Преместете се някъде, дето няма хлебари. И ще ви тръгне. Да допуснем, че вие сте гада-тел, явяват се 100 души гадатели, не върви. Идете на друго място, дето няма никакъв гадател. Хората имат желание да им кажете нещо и ще ви тръгне напред. Под лоши условия се разбира, че в даденото поле, в тази област, дето сте вие, има мнозина, които вървят по същата линия, по същите пътища, по които вие вървите. Изменете тогава тези условия. Идете тогава при условия, които не са използвани, а пък тези условия, които другите използват, вие ги оставете настрана. Ясно ли е това? (Само че ако отвори фурна в крайните квартали, ще го завлекат тия хора.) А инак няма да спечели нищо. За предпочитане е да изгуби половината богатство, но да спечели.

Да се върнем към музиката. На тези музиканти що им трябваше да създават толкова гами. Защо не се задоволиха само с една гама? Кое им даде повод да създадат тези гами, миньорните и мажорните? (Наложени им са, защото съществуват в самата природа, а те просто ги откриха.) Това са вече условия. Това са външни условия, които те използват. Причините на пеенето са вътре, а пък условията се предават на ред поколения. И в най-старите времена все са разбирали музиката, но сега разбират малко повече. Не сте правили още опити над себе

си. Аз бих ви дал някой път известни упражнения. Всеки път, когато станете сутрин, вземете един тон какъвто и да е, и го проверете или на пианото, или на цигулката, или на друг инструмент, дали е верен. За да видите кой тон вземате най-вярно. Сутрин, без да мислите, вземете *до, ре, ми* и проверете дали тези тонове, които сте взели, са верни. Някой път *ми*-то може да вземеш като *ре*, или *ре* като *ми*, *сол* като *ла*, *ла* като *сол*. Нищо не значи това. Аз ви навеждам на това. Аз вземам това само за изяснение. Имате гамите *до* мажор и *до* минор. Ако вие сте в здравословно състояние, ако имате добро разположение на чувствата, *до* мажор ще вземете по-правилно. Щом имате болезнено състояние, неразположени сте духом, ще вземете *до* минор, ще вземете с половин тон понижение. Щом почнеш да пееш с понижение, гамите са изменени. Ти вървиш по обратен път. В органическата музика, когато си във възходяще положение, трябва да слизаш, за да се качиш. По една необходимост между два върха има една долина; едно минорно състояние е долина. След всеки подем пък трябва да слизаш, то е едно движение. Минорното е слизание, а мажорното е качване. Едното е растене, а пък другото дава известна дълбочина в организма или вътрешно развитие на организма. В скърбите при минорните гами, човек става по-силен, организмът е по-издръжлив. Децата, които са боледували в една възраст, ако са издържали, стават много здрави. Онези деца, които никога не са боледували, към 30 – 35 година заболяват от малка причина.

Та минорните гами или състояния помагат за заякчането на организма. Но не стой по-дълго в тази гама, отколкото гамата изисква. Аз не мога да ви говоря за

причините, но ако ти стоиш по-дълго в минорните гами, ще се спънеш. Или ако седиш по-дълго време при мажорните гами при сегашното си устройство, както сега сте устроени, пак ще се спънеш. Да кажем, че ти дойде известно скръбно чувство. Това неприятно състояние, ще те докара в едно възходящо състояние. След всяка скръб, идва една радост. И след всяка радост иде една скръб. Те се редуват. Скръбта и радостта не са произволни, те се редуват. Някой път следват две скърби и една радост, а пък някой път две радости и една скръб. Да ви кажа как. Минава един човек, носи 10 хиляди лева. Хващат го двама души разбойници, изваждат му парите, вземат 5 хиляди лева, а другите му ги дават. Онзи казва: „Слава Богу.“ Срещат го още двама души, вземат всичките му пари и той остава без пари. Сега започва другото. Той върви и плаче. Среща го един благочестив човек и го пита защо плаче. Той казва: „Взеха ми парите.“ – „Колко ти взеха?“ – „Пет хиляди лева. Жена имам, деца имам, какво ще прява?“ Онзи изважда и му дава пет хиляди. Дава му едно препоръчително писмо. Да спи при един приятел. Той се запознава с тези добри хора, взема им адреса, образува се вече връзка между този религиозен човек и него. Сприятелява се с човека. Онези разбойници го обрали. Защо? За да намери тези добри хора. Но, докато човек разбере тази тънка философия, главата му побелява. Единственото правило е: Олге, какво правило ще извадиш за себе си? (Трябва да помисля.) Причините за щастливия и нещастен живот са в самия човек, а условията са отвън. Тогава ние сме зависими от условията. Това е така. От причините не сме зависими, но сме зависими от външните условия. Всеки един човек отвън, вся-

ко едно живо същество е условие за вашия прогрес или регрес. Писанието казва: „Избирайте си приятели от хората“ Там, дето можете да прогресирате, там оставайте. Това са обикновени практически правила. Навсякъде, където и да сте, дали сте в света, или където и да е, във всички области на живота, трябва да бъдете умни, добри и силни. Във всяка една причина е скрит Бог в нас. В причините, в нас, е скрит Бог. Причините са мястото, дето Бог действа в нас. Трябва да благодарите , че е така, защото, ако причините не бяха вътре в нас, Бог не щеше да бъде вътре в нас. Причините за мъчнотиите са в самия човек. Ако причината за мъчнотиите е в ума, човек трябва да повиши чувствата. Ако причината на мъчнотиите е в чувствата, човек трябва да направи повишение в ума. Когато човек има едно понижено състояние, трябва да знае причината къде е: в ума, в чувствата или във волята. Двама търговци имат съдружие. Единият вложил 100 хиляди лева, другият вложил 200 хиляди лева. Вторият има обичай да играе на хазартни игри два пъти в седмицата. Той може да похарчи стотите хиляди лева, но когато дойде до другите пари, онзи ще му каже: „Или ще ликвидираш, или ще престанеш да играеш.“ Ти си в една среда. Докато не увреждаш интересите на Цялото, свободен си, но ако увредиш интересите на Цялото, на природата, или ще престанеш, или ще ликвидираш.

Когато видиш един човек, ще познаеш в коя гама е, миньорна или мажорна, по това, дали гледа нагоре или надолу.

„Отче наш“

7 лекция от Учителя,
държана на 23 ноември 1934 г., София, Изгрев.

КАЧЕСТВА НА РЕАЛНОТО

„Отче наш“

Прочете се резюмето от темата: „Ползата от богатството и сиромашията“.

Прочетоха се темите: „Най-малката и най-голямата спънка в живота“; „Отличителните черти на минералите и растенията“. За следващия път пишете върху темата: „Съществени качества на свободата“.

„Голямо и малко“. Каква е разликата между голямото и малкото? В геометрията кой е най-големият ъгъл? (360 градуса.) Има ли такъв ъгъл? (Да, то е цял кръг.) Да кажем, че имаме една плоскост. Тя е равна плоскост. Окръжността има 360 градуса. Значи една окръжност е създадена от колко ъгли? – (От четири прави ъгли.) Вземете змията, лицето ѝ е свързано с гръбначния стълб, няма никакъв ъгъл, сраснато е с гръбначния стълб. У кучето имаме 45 градуса ъгъл. У слона имаме 90 градуса. А у човека 180 градуса. Лицето на човека е успоредно с гръбначния стълб или на ъгъл 180 градуса. При 180 градуса имаме две паралелни линии. Лицето е успоредно на гръбначния стълб. Между две успоредни линии какъв ъгъл съществува? (Два прави ъгла.) Ако съберем 4 прави ъгла по 90 градуса правят 360 градуса. Един ъгъл от 360 градуса към кое измерение спада? На физическото поле, в света, в който живеем, начертайте такъв ъгъл от 360 градуса. Ъгъл от 90 градуса може да

начертаете, от 179 градуса може да начертаете, но щом дойде до 180 градуса, не може да начертаете, образува се една права линия повидимому. Двама души не си хармонират. Те съставят един ъгъл. Ъгълът се образува, когато един от двамата е на противоположната страна, има два възгледа, но има и една допирна точка и колкото противоречието е по-голямо, толкова ъгълът е по-голям, а при най-голямото противоречие, те образуват права линия; при най-малкото противоречие се образува права линия. Где се примиряват тогава? Где може да се прояви примирението? Где е най-голямото противоречие? Тук навлизаме в друга област. Какво отношение може да има между един ъгъл и противоречието? Вярно ли е, че двама души, които имат противоречие, образуват един ъгъл? Това аксиома ли е или предположение, което трябва да се докаже? Допуснете, че вие сте двама души и може да образувате един ъгъл. Хващате се за ръцете и си теглите краката настрани. Какво се образува в същото време между краката? Правили ли сте опити какъв ъгъл може да образувате? Някой път сте се хващали за ръцете, но не сте измервали какъв ъгъл може да се образува? (Остър ъгъл.) Ние живеем в един огънат свят. В света плоскости никъде няма. Целият свят е една огънатата площ, корубеста. Теоретиците казват, че успоредните линии се пресичат някъде във вечността. Щом се пресичат, това са линии, които вървят по огънатата площ. Има ли такава площ, която е безконечно дълга? Какво се разбира, когато в геометрията се казва, че успоредните линии някога ще се срещнат. Ако те са успоредни в цялата дължина, как ще се срещнат? (Този израз е извлечен от перспективата. Там две успоредни линии се

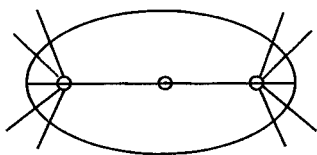
пресичат в безкрайността. В перспективата става това.) За пример да вземем най-големия човек и най-малкия човек. Кой ще бъде най-големият човек и кой ще бъде най-малкият човек. Най-малкият човек, който да наподобява човека, на когото удове да са така развити, както у големия човек. Колко сантиметра може да бъде такъв човек – един човек, когото природата е направила някъде? (35 см.) Един англичанин го носил в джоба си. (Вестниците пишат за едно джудже от 30 см.) Имате едно пространство, затворено между две линии, които имат един общ център, пресичат се някъде. Нали две линии трябва да се пресичат някъде, за да образуват ъгъл. Но ако две линии не се пресичат някъде, може ли да се образува ъгъл? – (Не може.) Значи, щом се образува един ъгъл между две линии, какво отношение се образува между тях? (За да имаме ъгъл, трябва да имаме две линии или общ елемент в пресечната им точка.) Две линии са граници на две плоскости. Плоскостите са граници на един куб. Осем куба са граници на един тесаракт. Под точка ние разбираме, че имаме две линии, които се пресичат. Съществува ли линията като реалност в света? (Не съществува.) Точката реално съществува ли? – (Също така не съществува.) Как така говорим за неща, които не съществуват? За пример звук съществува за един човек, който има слух, ухо. За един човек, който няма ухо, слух, съществува ли звук?

Сега минаваме на друга една страна. Някой път вие чувствате, че имате едно неразположение някъде си, но не знаете къде е. Някой път имате едно неразположение, чувствате го, но не знаете къде е. За пример, много пъти казвате, че скърбите. На кое място се намира скръбта?

Казвате: „Скръбно ми е.“ Но на кое място се намира специфично скръбта. Всички страдате, но аз бих искал да ме запознаете с мястото на вашата скръб, с жилището ѝ, на кое място живее тя? Щом съществува, трябва да живее някъде. (В слънчевото сплитане.) Тогава лесна работа е. Хващате я и я изваждате навън. А радостта къде е? (Пак в слънчевия възел.) Вие казвате, че е пак в слънчевия възел. Проверете у радостния човек, ще видите, че вратът му има по-голям диаметър, той е по-широк. Щом е скръбен, има различие вече в мярката, вратът му е по-тесен и ние отвън можем да измерим точно степента на неговата скръб и степента на неговата радост. Сега какво разбирате вие под думата скръб? Как я чувствувате? Какво нещо е скръб? Някой човек скърби. За какво скърби? Скърби, че няма пари. Какво отношение има между него и парите? Парите никак не скърбят, а пък той скърби за парите. Парите да са болни, не са. Глава да ги боли, не. Да са гладни, не са. Дърва да нямат, не. Всичко си имат, а пък при това скърбиш за парите. Питам сега, как може да скърбиш за този, който не скърби за тебе? Нали законът е: Ако те обича някой, и ти го обичаш. Тогава, ако скърби някой за тебе, и ти може да скърбиш за него. Майката може да скърби за сина си, че го е сполетяло нещо, но и той скърби за нея. Някой казва, че е скръбен, че е сиромас. Скърби за сиромашията, а пък сиромашията нито пет пари не дава. Среждали ли сте някъде сиромашията? (Има я някъде.) Къде е? (На Изгрева е доста голяма.) Аз съм срещал някои хора, тежат повече, а някои по-малко. Забелязал съм едно съвпадение, че тези, които са сиромаси, тежат по-малко, а които са богати, тежат повече. Но сиромас-

шията досега не съм я срещал, не съм я намерил, сиромаси хора, да, но сиромашията не. Откъде произтича тази дума сиромас, беден? – (Липса на условия.) Болният човек е резултат от липсата на здраве.

Имате семка, имате орех, нали така? Сега едно малко разсъждение. В този орех имате една възможност. Да кажем, че имате възможност да направите с този орех един обяд, но във вас се заражда идеята да посадите този орех. Този орех като го посадите в земята, той се поляризира и образува елипса, но това, което е за

Фиг. 1

ядене, няма го. Не е годно вече за ядене. Той се е поляризировал в две направления (фиг. 1). Два полюса е образувал. От единия полюс и от другия полюс излизат разклонения – едно нагоре, а другото надолу.

С този орех, който не може вече да се яде, какво е станало? – (Поникнал е.) Вие считате, че този орех е изгубен за езика. Можехте да го изядете, но се оказва, че този орех израства в едно дърво и вместо един орех може да имате 10, 20, 100 ореха. Сега да допуснем, че вие изгубите ореха, това е едно ваше страдание. Това страдание има ли място? Страдате, понеже не сте разбрали ореха, нали така? Питам сега: Като го изядете, щяхте ли да бъдете по-добри, или като го посадите. В този случай земята изяде ореха. Сега другата страна – възможно ли е да живеете, както е сега животът, без страдания? (Защото болките идват в човешкото съзнание.) Всякога може да се избавите от едно страдание, но трябва да раз-

бирате. Ако влезете в стълкновение с един силен човек, вие ще имате страдания, нали така? Ако се намерите в пътя на неговата посока, в която се движи той, и вие не се отклоните, той без церемонии ще ви бутне, ще имате страдание. Ако вървите зад гърба му, ако той върви напред и вие подире му, няма да имате никакви страдания и той няма да ви бутне. Тогава слабият пред силния ли трябва да бъде или подир силния? Силният човек трябва да бъде пред слабия човек, нали така? Дойде някой, че обиди силния, и му каже: „Един човек зад тебе едвам се движи като костена жаба, трябва да вървиш подир този, слабия човек.“ Какво ще почувствува силния човек, ако го туриш да върви полека-лека? Той ще почувствува едно страдание. Върви той ден, два, три, четири, пет, шест и почне да разсъждава, да философства. Той казва: „Какво ще добия?“ Колко начина има да се освободи от този, да не ходи подир онзи? Какво трябва да направи? Да го вземе на гърба си? (Може да го заобиколи.) Не може да го заобиколи, понеже няма място. (Може да го прескочи, а може да го тури и на гърба си.) Сега, законът за сравнението. Говорим за слабия и силния. Имате най-първо бащата. Родил се малкият син. Синът слуша баща си, понеже бащата е по-силен. Най-първо е по-умен. До известно време синът се подчинява на бащата, но дойде едно време, синът е ходил на училище, свършил е четири факултета, а бащата само един. Той вече се различава в своето разсъждение и почва да не се подчинява на баща си. Питам: Кое е онова, което ще измени отношенията между тях? Може ли синът да бъде повече от баща си? Как мислите? Нека да разсъждаваме. Ще вземем един пример. Представете си,

че имате една ябълка, едно ябълчно дърво. Посаждате сега едно семенце, което е излязло от ябълката, нали така? Това семе ще даде ли по-сладки от първите ябълки, от които е излязло. (Ако го гледат по-добре, ако го чистят и поливат. Казват, че дивите плодове са по-сладки, а облагородените са изгубили от своята сладчина.) Добили са по-голяма сочност.

Още едно сравнение. Може ли водата да излезе по-високо от своя източник? Може, ако има някакво изкуствено налягане, по естествен път не може. Значи ще излезе до същия уровень. По естествен ред синът не може да бъде по-високо от баща си. Това, което бащата знае, и синът ще го знае. (Христос беше по-високо от Йосифа, баща си.) Той не беше баща му. (Библейският Йосиф излезе по-умен от баща си Яков.) Не беше. Когато Яков дойде при фараона, той благослови синовете си, а Йосиф не благослови своите синове. Само силният, умният благославя. (Как Каин излезе от Адама?) От Адама не излезе. Всичко, каквото се пише и се говори за Слънцето, вярно ли е? Това са относителни работи. В някои отношения е вярно, привидно има нещо вярно. Има две неща. Не зная дали да го кажа на вас или не. Цялото никога не може да стане по-голямо от себе си. (Може да се надуе.) Щом го надуват, то не е цяло, а е част, и човек, който расте и се развива, той не е цяло. Цялото не седи в човешкото тяло. Не седи и в неговият ум, понеже и умът расте. Нещата, които растат, не са цели. И умът му не е цял, и сърцето му не е цяло. Противоположното на цялото кое е? (Частите.) Под най-малкото разбираме, че няма да има нещо, което да го измени. Питам: Тогава на какво е свойствено най-го-

лямото? – На цялото. То се нарича най-голямо, понеже по-голямо от него няма. И някои неща наричаме по-големи, понеже от тях по-големи няма. Най-малкото се нарича така, защото от него по-малко няма. (Пътят между най-малкото и цялото какъв е?) Пътят е път за най-малкото, да може да отиде при най-голямото. Към голямото има много пътища, а към малкото колко пътища има? Голямото и малкото се отличават по това, че за голямото има безброй пътища, а за малкото има само един път. Това, което има само един път, то е най-малкото. За да се отиде до него, има само един път, а това, към което има безброй, неизброими пътища, то е най-голямото. Как ще определите най-голямото? Да добиете конкретна идея. Безброй пътища има към голямото, а към малкото има само един път. Така аз мисля. Така определям. Кое е най-малкото, към което има само един път. Някой казва: „Човек трябва да върви по правия път.“ Къде е правият път? Всички говорят за прави пътища, но къде са те. На земята няма прав път. Нагоре да вървиш, не е към слънцето, не е към месечината. Но къде е правия път? (Пак е нагоре.) Под думата нагоре трябва да разбираме най-голямото, а пък когато говорим за надолу, то е най-малкото. Те се отличават по две свойства. Щом се качваш нагоре към най-голямото, ти се разширяваш нагоре. Щом отиваш към по-малкото, там се стесняваш. Това са метафизични работи. Метафизиката е една гимнастика на ума, която може да ви докаже, че три е равно на две и две е равно на три.

Нали знаете онази приказка за кокошката? Един син като се върнал от странство, искал да докаже на баща си, че две е равно на три. Той казал на баща си, че по

новото учение две кокошки са равни на три кокошки. Бащата се чудел. Той казал: „Синко, опит ще направим за това.“ И казал на жена си да заколи и да свари две кокошки. Тя като ги сложила на трапезата, бащата казал: „Едната кокошка е за майка ти, едната за мене, а третата за тебе. (Смях.) Това нищо не доказва. Това е един анекдот. Да допуснем сега, вие всички приемате, че има такива същества, които са завършили своето развитие и живеят някъде и те са, които ръководят съдбините на човечеството. Вие проповядвате това учение и казвате: „След като се помолих веднъж, отговори ми се.“ Някой път се молите и нищо не излиза.

Та казвам: Има неща случайни, но някой път има съчетания на условията, дето ние можем да мислим, че някои неща са станали точно заради нас. Например един селянин влиза в един град. Там направили арка, окичили града със знамена, за да посрещнат едно знаменито лице, което се връща в дома си. Селянинът казал: „Направили арка и целият град беше окичен със знамена. Те знаеха, че аз ще отида.“ Той си мислил, че тази арка и тези знамена са заради него. Вие пътувате някъде, дойде вятър, раздруса крушите, изпаднат крушите от дървото и ти кажеш: „Този вятър зе мене подуха, за да паднат крушите. Това е от Провидението.“ Това може да бъде толкова вярно, колкото мисълта на оня селянин, който влязъл в града и мислил, че арките и знамената са заради него. Той има право да мисли така. Този вятър хиляди дървета разклати и повечето круши окапах на земята. Тогава идва стопанинът, който има интерес; той не обича вятъра да му друса крушите. Ти минаваш и казваш: „Този вятър заради мене дойде.“ Онзи стопанин идва и

казва: „Разбирам вятъра да събори една круша, две круши, а той събори всичките круши. Ти защо накара вятъра да събори всичките круши?“ Хванат те и те държат отговорен. Какво трябва да направиш, какво трябва да кажеш, за да се избавиш от отговорност? Ти ще дойдеш да философствуваш и ще кажеш на стопанина: „Ако имаше много круши по дървото, нямаше да бъдат толкова сочни. Крушите може да са повече, отколкото дървото може да отгледа и вятърът като ги раздруса, събори ги, останаха по-малко.“ Такава една философия ще кажеш.

Сега едно същество, за да ти помогне, какво отношение трябва да има към тебе, трябва да е будно неговото съзнание. Ние започваме със себе си. Най-първо сме будни към себе си, следователно усещаме, че имаме известно задължение за себе си, към своето тяло, защото знаем, че то ще ни бъде полезно. Какви качества трябва да има едно същество, за да ти помогне? Ти искаш то да ти помага. Какви отношения трябва да има към тебе? Трябва да е будно неговото съзнание. Ние започваме със себе си. Най-първо сме будни към себе си, следователно усещаме, че имаме известни задължения към себе си, към своето тяло, защото знаем, че то ще ни бъде полезно. Какви качества трябва да има едно същество, за да ти помогне?

Ти искаш то да ти помага. Какви отношения трябва да имаш към него? Да дойдем не до отвлечените, а до реалните отношения. Най-първо изучаваме реалното. Кое е реалното? Реалното е това, което при всички условия не се мени, а си остава едно и също. То е реалното. То не се мени. Щом нещо се мени, то не е реално, то е променливо. Любовта за да бъде реалната, тя не

трябва да се мени. Силата, за да бъде реална, не трябва да се мени, здравето, за да бъде реално, не трябва да се мени. Щом се изменя това здраве, то не е реално. Питам тогава, скръбта реално нещо ли е? Не е реално. (Не е, понеже се изменя.) Здравето реално нещо ли е? То не е реално, понеже се изменя. Здравият става болен. Болният става здрав. Тогава нашето здраве ние го наричаме относително здраве. Скръбта ни е относителна скръб. Значи скръбта не е реална, а е относителна, понеже може да се изменя. Скръбта показва известни отношения само в дадения случай. Николай, как бихте изразили тези отношения в математиката? Когато двама души скърбят, как ги означаваме тия двама души в математиката, тия двама скърбящи? Един богат как ще го означат математически? (Той е растяща функция.) Какъв знак ще му турим? (Положителен знак.) А пък, който е сиромаш, който постоянно осиромашава? (Ще му турим положителен знак, но той е намаляваща функция.) Да дойдем до известен ред разсъждения. Да допуснем, че имате едно пълно шише с шампанско. То е богато, пълното шише е богато, но дойде един ваш приятел и вие му налеете една чаша, после втора, трета, четвърта. Какво става с шишето? Обедняло е. Но шишето не е загубило възможността да забогатее пак. Значи формата си остава същата. Може да отидете пак да го напълните с шампанско и пак е богато. После пак може да го изпразните. Това шише, което е забогатявало и осиромашавало, какво е придобило? Като е осиромашало, изгубило е известна тежест. Но тази тежест, която е придобило, съществена ли е за шишето? Това, което е изгубило, съществено ли е? Пак не е съществено. Шишето си остава в своята форма. За

шишето в дадения случай като че ли е безразлично. То казва: „Все ми е едно. Безразлично ми е кога съм пълно или празно.“ Учените хора казват, че когато шишето е празно от шампанско, в него има въздух. И като изтеглим въздуха пак има в шишето нещо, пак остава нещо в шишето.

Да допуснем сега друго едно сравнение. Пущат те в едно подземие, дето има каси и ти дават ключове, с които да манипулираш, да отваряш с тях тези каси и, каквото ти трябва, да си изваждаш. Но понеже тези ключове са цял сноп, едва може да ги смъкнеш. Даваш ги на друг човек да ги носи, а ти вървиш отпред, той отзад. Виждаш, че тоя човек е отишъл някъде, търсиш го, няма го никъде. Отиваш при затворените каси без ключовете. Какво ще придобиеш? Ще видиш касите, но всичко това е затворено. Богатство, пари има, но всичко е затворено с ключ. Онзи отива някъде и казва: „Тези ключове мога да ги продам някому, от един будала ги взех.“ И той се хвали на своя приятел с ключовете. Питам: Какво е придобил той? Онези, сиромасите са тези хора, които взеха ключовете на богатите. А пък богатите хора са богати, но без ключове, сиромасите са хора с ключове. Сиромасът има ключовете, а богатият касите. Имаме неразбиране помежду им. Богатият казва: „Аз да намеря ключовете.“ А пък сиромасът казва: „Да имам аз касите.“ Сиромасът може да работи. Това са ключовете. А пък богатият не може да работи. Той има касите. Какво трябва да прави сега? Разбиране трябва да има. Ще направиш съюз. Ти си сиромас, дойдеш при богатия, дадеш ключовете, той ти плати, дето си ги носил, и казва да си вървиш. Тогава какъв съюз може да стане? (Ще се

уговорят всички точки.) Този договор, кой ще го изпълнява? Направили мишките договор с котката. Котката подписа, че дава свободен ход на всичките мишки. (Някои мишки искали да закачат на котката звънец.) Само на умрелите котки. От ваше гледище какви искате да бъдете? Може да кажеш: „Аз искам да бъда учен, но нямам условия.“ Някой ще ти помогне. Между 100 и 200 души бедни хора всеки казва, че иска да бъде нещо. Сега коя е чертата, която е свойствена за сиромасите? Може ли да ми кажете една черта, която е свойствена за сиромасите, и една черта, която е свойствена за богатите. Във физическо отношение всички богати се групират, на едно място се групират, а пък бедните не може да се съберат на едно място. Богатия си има звънец отдалече ще говори. Търговецът говори със звънец. Сиромахът трябва сам да говори. Богатият от къщи ще дрънка и ще поръча да му донесат едно кило захар, две кила ориз, а пък бедният човек, който няма звънец, не може да дрънка, той ще иде на бакалницата. Богатият отдалече дрънка, а пък сиромахът – отблизо. Ако вие дрънкате отблизо, какъв сте? – Сиромах. Ако дрънкате отдалече, какъв сте? Оплаквате се, че нямате близки. За да ви бъде някой човек близък, той трябва да бъде сиромах. Тогава изваждам извода: Близък човек е само сиромахът, а пък богатият е далечен. Близък може да бъде само бедният, а пък богатият – далечен.

Кое е онова, което заставя хората да обичат богатството повече, отколкото сиромашията? Я кажи, Николай, ти си учен човек. (Богатството подразбира онези възможности, а пък човек се радва на възможностите, а пък сиромашията всякога подразбира ограничение.) Ху-

баво, съгласен съм. Да кажем, зимно време е. Как бихте желали: в една неограничена стая ли да живеете или в една ограничена? Вие сте прави, че лятно време е хубаво да се живее в безграничното. Хубаво е да бъдете богати лятно време, но зимно време – в сиромашия.

Един българин ходил на гости и се спрял в едно далечно село. Влязъл в една къща. Те варили голяма патка. Като влязъл той, те скрили патката. Той чакал да сложат патката да ядат. Те обаче сложили малко лук и хлебец. Вечерта като спали, той станал, взел патката, турил я в торбата и казал, че бърза, понеже има много работа. Той казал още: „Моите патки са много несръчни, могат да ми направят голяма беля, отивам да уредя тази беля. Ако остана тук ще имам голяма беля.“ Като си отишъл той, онези си казали: Хубаво, че се освободихме от него. Отиват и виждат, че патката я няма. Той уредил въпроса с патката. Онези, които създали този анекдот, какво са имали предвид? Като дойде гостенин, нагости го с патката, за да не отиде цялата патка. Какво се крие още в тази приказка? Тя разкрива две неща: че онзи, който идва, е нечестен и онези, които го приемат, са нечестни. Те са скържави, мислят за себе си. Но и онзи, който идва на гости, и той е нечестен. И двамата мислят за себе си. Тази приказка иска да покаже, че онзи е много умен. Оправил си работата. Българинът казва: „Най-първо задигна патката, уреди си работата.“ Онзи, който създал тази приказка иска да каже друго нещо. Този морал се изразява в друго направление. Например вие намирате пари по пътя, защо ще връщате парите. Намерите по пътя някоя кесия с пари. Това е сварената патка. Ще я върнете ли? Някой път онзи стопанин, който е из-

губил парите, е умрял и няма роднини. Казват, че трябва да върнеш кесията. Но казвам, че стопанинът е заминал за онзи свят и роднини няма. Какво трябва да се прави с парите? (Сегашните закони казват, че трябва да се върнат на властта, а тя ще ги предаде на правоимащия.) Представете си, че вас трябва да ви турят на едно изпитание, на едно изкушение, за да се покаже кой докъде е стигнал, какъв морал има. Трябва да ви турят на всевъзможни изпитания. Например някои от вас трябва да турят в богата стая, с богати яденета и да им кажат да не ги бутат. Три дена да не сте яли, ако ви гледат през малка дупка, какво ще правите? Най-първо ще се разхождате, но ще поглеждате наоколо и после ще погледнете яденетата. После какво ще направите?

Някой от вас ще турят в стаята пълна с каси, пълни със злато, пък ви трябва пари, трябва ви един апартамент. Искате да следвате в университета и си казвате: Еди-кой си моралист еди-какво си е казал. Мислете и погледнете касите. После пак кажете така и се разхождате. Все ще направите нещо: Хата олур. Могат да ви турят на ред други изпитания и някъде човек може да издържи, някъде не. Питам: Ако всинца ви прекарат на общо основание да минете през едно планинско място, дето има скъпоценни камъни, големи колкото кокоше яйце, колцина от вас ще минат, без да си вземат скъпоценни камъни. Най-малкото по два камъка ще влязат във вашите джобове за спомен, щом има много камъни, с вагони да ги носиш. Големият Господар, който е създавал света, се радва, когато някой пренася нещо от едно място на друго. Например пуснете едно българско дете в една градина. Нападали са ябълки в градината. Ще му

кажеш да не бута ябълките. Колко деца ще изпълнят това? Все ще имат в джобовите си по една-две ябълки. (Нападалите ябълки и без това са изложени на унищожение. Само децата да не късат.) Не, ние се лъжем, че са изложени на гниене. Например стопяват снега, разваля ли се той? Той се стопява, за да се прояви в друга, по-съвършена форма. Снегът, като се стопява, губи преди всичко своя цвят, а пък гниенето показва, че тази круша или ябълка ще стане годна, за да я яде човек. Земята и някои животни ядат изгнилото вещество. Но в прекия смисъл на думата вие сте прави – плодът ще стане негоден за човека. Първоначално плодовете са имали други качества, никак не гниели. Всякога си оставали пресни. Сега те са образували ред вторични качества, но първоначално не е било така. Например някой човек се ражда с първични дарби, които природата му е дала, но има и наследени от баща си, които също се проявяват. Желанието на човека да пие спиртни напитки не е от природата, наследено е да пиеш вино. Това не е природата. Това е вторичен навик, дошъл отпосле. Първоначално човек не е имал навик да събира, после се образувал навика да събира съкровища. У някои хора чувството за стяжение е по-силно развито, а у други хора е по-слабо развито. Вземете един кон или една кокошка, ако ѝ сипете една крина жито, тя, след като се наяде, ще почне да рови с краката си, ще остави житото и ще заmine. Ако оставите пред една катерица зрънца от царевица, след като се наяде, останалото ще го прибере и ще го складира някъде. Мравките, като намерят жито, ще го вземат и ще го скрият някъде. Кокошката е нехайна в това отношение. Тя, каквото намери, казва: Аллахкерим. Има вторични качества, които

отпосле са израснали, през течение на хилядите години на развитие. Нашите растения са се развили при различни условия. И малките организми, мухите, рибите, са се развивали при известни условия. Тях природата ги е впрегнала да работят при разни условия, за да родят нови форми. И богатството, и сиромашията, всичко това природата го употребява като импулс, като подтик. Защото богатството и сиромашията са средства, за да работи човек. Богатият е заставен да мисли в едно направление и сиромашът е заставен да мисли. Богатият мисли това, което е придобил как да го запази, а пък сиромашът мисли как да придобие нещо. Богатият е консерватор, а пък сиромашът е демократ. В една консервативна партия има нещо придобито. Тя мисли как да го запази. Искат да се образуват закони, за да се запази придобитото. А пък сиромашът няма нищо и търси начин да добие това, което няма. Да кажем имате един клас. Може да направите един малък опит с някои закони, които функционират. Да допуснем, че някой от вас е слаб, болен. Всеки от вас може да отдели малко количество енергия и да я предаде на болния. Да кажем в един клас от 100 души, ако дадат най-малко по сто единици енергия, то болният ще оздравее. Или ако разходите болния между здрави хора, то той ще вземе от здравите хора; или някой е болен, заведете го между растенията, да мисли за растенията и той ще оздравее. Единственото нещо, което вреди на болния, е мисълта, че тази болест е неизлечима. Някои болести се дължат на недоимък, а някои на излишък, на неупотребени вещества, които трябва да излязат от тялото. За пример вземете един нервен човек, неврастеник, който не може да търпи, какво му липсва? Малко коли-

чество вода. Той има малко количество вода в тялото, в съединение. Това количество вода трябва да се даде на организма и неговата неврастения изчезва. Има натрупване на чрезмерно електричество в него, което го суши. Трябва да дойде у него магнетическо състояние. И тогава той ще се почувства, че може да търпи. Нервен си, малко вода имаш. Трябва да знаеш как да внесеш водата. Сега може да се изяснят нещата. При неврастенията липсва първата вода. Трябва да се намери най-чистата вода. Водата е добър проводник на електричеството и следователно на нервният човек трябва да му се тури вода, за да протече в него това електричество и магнетизъм, да се образува магнетично течение в него. Той е имал подпушване на тези енергии в себе си.

А ако се събере в тялото повече вода отколкото трябва, то ще се образува флегматичен темперамент – трябва обратен процес. Трябва да я извадите навън. Много хора страдат от застояла вода, воднянка. Какво трябва за такъв човек? За него трябва изпарение. Имате едно дете, което обича да се гневи. Действувате с една мярка, с втора, трета, четвърта – по никой начин не може да го укротите. Завеждате го в гората. И тъкмо се разсърди, зададе се мечка. Вие изкуствено ще направите една мечка и какво ще стане, след като иде мечката? Гневът на човека веднага ще изчезне. Гневът на човека ще изчезне по две причини: от страх и от любов. А пък гневът може да се появи всякога при липса на любов и при липса на страх. Ако се гневите, значи малко се страхувате. Турете още малко страх, за да се отмахне гневът ви и няма да се нервирате. Или ще си турите друго положение. Ще вземете малко любов, но от коя доза? От колко елемента е

съставена любовта. От $+A$ и $-A$. Това ще стане щом плюсьт минава в минуса. Ще се яви светлина. Когато някой минава от положителния полюс в отрицателния, явява се светлина. Плюсьт може да мине в минус, но минусът може ли да мине в плюс? Кое се унищожава в дадения случай, силният или слабият? Минусът нали е по-слаб. (Във физиката, когато имаме един положителен и един отрицателен полюс, получава се искра.) Аз сега превеждам. Почвата е минус, имате едно зрънце. Това зрънце е плюс. От тях се раждат плодовете. Този плод пада при минуса. Плодовете падат на земята. Тя е минус. А слънцето е един плюс, но винаги плодовете ще падат при минус. Ако не бъдеш минус, не може да се ползуваш. Плюсьт е един закон, който действа в тебе, а пък условията, това е минусът. Винаги плодът ще стане и при минуса ще иде. A и B са двама души. Едното лице има да взема 1000 лева, а другото лице има да дава 1000 лева. Тогава какво става? Този, който има да взема, е минус. Помнете, той е имал 1000 лева и ги е дал; минус е онзи, който има да взема. Богатият става богат по причина на бедния.

$A - 1000 - 0$

$B - 1000 - \text{плюс}$

Всички богати хора са събрали парите и те имат да дават, те са големи длъжници. Богатите хора са длъжници и те трябва да платят дълговете, а пък сиромасите имат да вземат. Така работите ще се уравновесят. Добре, да допуснем по същия закон друго нещо. Единият обижда, а пък другият е обиден. Кой е богатият? Който обижда е богатият – той има да дава. Обиденият е, който има да взема. Следователно онзи, който е обиждал, е плюс, а

пък обиденият е минус. За да се уравни работите, за да прекратите процеса, какво трябва да стане? Плюсът трябва да се превърне в минус. Онзи, който ви е обидил, трябва да каже: Извинете ме, аз ви обидих! И въпросът ще се свърши.

„Отче наш“

8 лекция от Учителя,
държанана 30 ноември 1934 г., София, Изгрев.

ПОМНИ ГО

„Отче наш“

Прочете се резюмето от миналата лекция. Прочете се темата: „Съществените качества на свободата.“

Пишете върху темата: „Естествените размери на свободата.“

Ще ви прочита само няколко стиха от петата глава на Посланието към евреите, от петия стих до края. Какви качества туряте вие на свободата? По какво се познава свободата? Когато някой обяснява някой предмет, трябва да вземе силните постижения. Свободен е човек да ходи, когато може да пази равновесие и може да се изправи на краката си да ходи. Свободен е да работи физически, кога? Когато може да работи с ръцете, когато ръцете му са свободни. Значи тогава човек може да извърши това, което иска. Свободен е, кога? Когато може да мисли, това, което му е необходимо, или свободен е по сърце, когато може да чувства това, което е хубаво, което е добро. Някой път може да има известни чувствувания, които идват от един посторонен свят, не от неговата свобода. Яви се някоя болка, тогава ти чувствуваш. Но тези чувствувания не идат по онези закони на вътрешната хармония. Ти носиш нещо не по законите на свободата или някой път може да извършиш нещо не по свободата. Запример слуга си някъде и ти заповядват да извършиш нещо. Стражар си и ти заповядват да биеш

някаго. Но това не е станало по онези вътрешни пътища, по които свободата се проявява. Сега всички хора искат да бъдат свободни, да не бъдат ограничени от никакви вътрешни и външни условия. Кое е ограничението на свободата? В органическия свят ограничения са болестите. Но във външния свят, в обществото, кое е ограничението на свободата? И кое дава свобода? Има свобода на богатството, на парите – всички искат да бъдат богати. Тогава кое дава свобода на човека да мисли? Вие разглеждате свободата, но може ли да защитавате вашата тема, практически да я поставите на опит и да видите дали сте свободни. Онзи, който не може да яде, свободен ли е? Онзи, който не може да диша, свободен ли е? Онзи, който не може да вижда, свободен ли е? Най-първо свободата се познава по това, каквото може да направиш. Два вида свобода има: една свобода има в това, което може да направиш в дадения случай, а другата свобода седи в това, което в дадения случай не може да направиш. Да допуснем, че в дадения случай ти си беден. Ще вземем един обикновен студент, комуто бащата праща по две хиляди лева. Казваме: Той е свободен да следва в университета, има средства. Представете си, че той събере своите другари, даде им увеселение една вечер и похарчва всичките си пари. Той има свобода. След тази свобода какво има? В първия ден на месеца той ще бъде свободен. Като него няма. След това кое е онова, което го опорочава? Та значи първия ден беше свободен, втория ден, третия ден, а в останалите дни той не е свободен. Да допуснем сега, че ти искаш да учиш, имаш пари. В тебе се загнездил някой голям цирей и те подува. Или по хълбока, или по рамото, или по гърба ти. Ти не може

да учиш, вземеш книгата и постоянно за цирея мислиш. Пари имаш, но не можеш да ядеш. Като речеш да ядеш, този цирей те разтърси и ти се отказваш от яденето. В дадения случай можеш да хванеш този цирей и да се освободиш от него както пехливанина, но никого не виждам да се освободи. Ще му турят това, онова, ще го нагостят и ще му кажат: „Този студент има да учи. Ще изгуби семестъра.“ И дълго време ще го увещават да напусне работата. Лекарят ще дойде със своите въоръжени помощници, ще го атакуват и ще му направят един разрез. Някой път може да мине цял месец. Може би студентът след един-два месеца ще се освободи от цирея. Тази свобода пълна ли е? На какво се дължи тази свобода? Циреят е свободен, но студентът не е свободен.

Та казвам: Вие трябва да имате най-първо правилни схващания за живота. Какво може да стане от вас в дадения случай? Както е направен човек, какво ще стане от тебе. Представете си, че вие има да избирате между професиите – да бъдете или художник, или музикант, или ковач или лекар. Още каква друга професия може да имате? Да кажем, вие искате да бъдете художник. В какво се състои художничеството? Един художник трябва да знае чертиците, трябва да бъде отличен геометрик. Око-то му трябва да схваща, за да може да рисува предметите на природата и на книга да ги поставя. Или в какво седи изкуството на музиканта? При музиката окото е вътре. Художеството зависи от зрението, от окото. Музикалността зависи от човешкото ухо. Ако си музикант, трябва да знаеш къде да поставиш тези музикални звукове, трябва да имаш това направление. Да кажем, че се пее нещо, да можеш да определиш тона. Когато човек

плаче, с кой тон плаче? Отде започва плачът. Някой плаче, но не се е потрудил да подведе плача в музикално отношение. Има много правилен плач. – Кой е основният тон? Или имате радостно състояние. – Кое е основното състояние на радостта? Или здрав сте, ходите. Когато сте здрав, говорите по известен начин, а когато сте болен, в гласа ви има нещо мекичко, не сте остър в гласа. Когато човек е здрав, има нещо особено в говора му.

Аз не говоря за статическа музика. Имате, да кажем, числата 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9. Онези, които създадоха числата от 1 до 9, какви бяха техните понятия? Каква беше основната им идея? Най-първо те са имали една практическа основа. Те са мислили. Може би, някой е имал дървета и е искал да знае колко дървета има. Децата са броили пръстите си. Един музикант има 7 тона: *до, ре, ми, фа, сол, ла, си*. Тогава каква е разликата между онези, които смятат, и онези, които пеят? Ти ще пееш едно, но ще имаш най-първо идеята за едно. Какво означава едното? Може да е една река, може да е една книга, може да е ябълка, може да е семка. Добре, да кажем, че вие казвате *до*. В музиката вие имате известен камертон, който е най-ниският тон, който човек може да схване. Колко трептения му дават физиците? Според физиците колко трептения има най-ниският тон?(Някои турят 16, някои 32.) Ако е с 16 трептения, деленията са по-големи, пък ако е с 32 трептения, деленията са по-малки. В органическия свят може да произнесеш *до* правилно, когато знаеш как да ядеш. То е тон на храносмилането, на питателността. Затова онзи, който иска стомашната му система да бъде в изправно положение, трябва да пее добре тона *до*. Щом не може да пее, той

ще има недобро разположение при яденето. Той е основният тон на храносмилането. Пълните хора по-лесно възприемат тона на храносмилателната система, а пък сухите хора – по-мъчно.

Всеки човек има 7 системи за управление. Има една система за хранене, система за кръвообръщение. Всяка система си има основен тон. Природата говори музикално на човека. Най-първо тя говори музикално. Ако разбираш музикалния език, ти си свободен. Щом не разбираш нейния музикален език, тя пристъпва към минорните гами с понижение. Деликатно пристъпва. Щом не вървиш по обикновената музика, тогава ще понижи тона си. Някои във физическия свят повишават тона си, а пък природата когато иска да покаже, че не вървиш в правия път, тя понижава тоновете си. И ние в практическия живот, когато не сме разположени спрямо някого, понижаваме тона си. Външно го повишаваме, а вътрешно го понижаваме. Като понижиш тона, ти даваш по-малко; когато го обичаш, ти си готов да дадеш повече. А пък, когато го обичаш по-малко, ти си наклонен да му дадеш по-малко. Когато съвсем не го обичаш, тогава му казваш: „Аз за тебе нищо не мога да направя.“

При смятането имаме 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9. В обикновените изчисления природата е поставила цифрите. Тези цифри тя ги е поставила. Ако вземете арабската система, как се е образувала цифрата 2? Защо се пише по този начин? А не са го писали по друг начин? Питали ли сте се, кои са тия съображения? В цялата днешна култура така пишат 2 по арабски. А пък в латинското броење пишат така – II. Коя система има по-голямо преимущество – арабската или латинската? Латинската е по-

аристократическа, а пък арабската е демократична. Когато някои имат големи пасаж турят латинската система, а пък за по-малките турят арабската. Простият човек няма ни най-малко да се спира върху цифрата 2. В природата това число 2 е тръгнало по един път, направило цял един кръг и след това има едно завъртване. Процесът в двете започва от центъра. Да вземем как се е

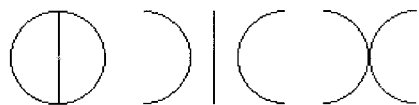
Фиг. 1

проявила единицата в центъра. Вземете един кръг (фиг. 1). Най-първо в единицата се заражда едно направление, после това число се превръща. Имаме два момента на превръщане.

Когато човек върви и се връща, има единица. Значи трябва да знае само посоката от центъра към периферията; стигаш до известно ограничение и оттам пак ще се връщаш назад. Единицата значи се поляризира. Ти си се раздвоил при единицата. Два полюса имате. Полюсът *A* и полюсът *B* – излизане от общия център, после поляризиране. Това е единицата в съзнанието, вътрешната страна. Функциите на тези два полюса означават две. Онзи, който разбира закона, той ще знае какви са сега функциите на двете. Тази работа е така неясна за вас, както когато някой вземе една цигулка, свири нещо и казва, че това е Бетовеновата соната, но каква е тази соната това не е ясно за вас. Може да сте свършили университета, той свири, свири и във вашия ум ще има ли идеята, както в неговия ум? Той се възхищава и казва: „Особен е този пасаж“, а пък за вас почти всичките пасаж са еднообразни. Той ви говори, че това място е особено, има едно особено *ми*, *ла* или *сол*. Музикантът намира това качество в тона, което ние намира-

ме в своя тон. Например ти вземаш тона *до*. (Учителя пее тона *до*.) Право ли е това *до*? (Учителя се обръща към сестра Еленка Григорова.) Е, по методите на вашия учител Тричков?) Вие сега се намирате в особено състояние. И го пеете малко по-високо. Когато човек е по-разположен, го взема по-високо, когато е по-неразположен, го взема по-ниско (Учителя пее тона *до*). Донякъде съм близо. Това не е още тона, който е в природата. (Учителя изпя тоновете *до*, *ми*, *сол*, *до*.) Когато изучавате числата в статическо състояние, само количеството, вие знаете, че две е два пъти по-голямо от единицата. Три е три пъти по-голямо, четири е четири пъти по-голямо и т. н. до 9.

Кое се дели? Дели се цялото. Вие питате цялото и единицата едно и също ли са? Единицата е единствена-та естествена граница в цялото. Цялото има само една функция, че има една граница и неговата граница това е единицата. Цялото има само една функция. Това е еди-

Фиг. 2

ницата, която разделя цялото на две части. Имате това положение: (фиг. 2) Да допуснем сега, че ти се намираш в известно трудно положение. Трябва да разбираш законите, по които

може да го отстраниш. Имаш известно състояние на ума си. Може би една мъчнотия да е резултат на твоя ум или мъчнотията може да е резултат на твоите чувства или на твоята воля. Ако е резултат на твоята воля, мъчнотията ще бъде външна. Ако е резултат на твоите чувства, мъчнотията ще бъде в стомаха, а ако е резултат на твоя

ум, мъчнотията ще бъде горе, в мозъчната система. Ако е в мозъчната система, как ще отмахнеш мъчнотията. Имаш една идея, която те мъчи; мисълта е невидима сама по себе си. Някакъв предмет постоянно те занимава, така както един англичанин, който чел, че има големи змии в Индия, които идвали, влизали в къщите и спели при хората. И много хора са пострадали. Един ден той отива в Индия и вечерта, по една своя погрешка турил бастуна си на леглото и забравил да го остави настрани. И във време на спането пипнал бастуна си, събудил се и казал: „Змия е дошла.“ Той си мисли, че тя е някаква отровна змия и мислил по кой начин да се освободи от нея. В ума му седи идеята, че е змия, а пък реалността е един бастун, който е оставен на леглото. Помислил да скочи от леглото, но мислил, че тя може да го ухапе или, да не би да се събуди змията и тогава да го ухапе или да се увие около него. Той мислил, мислил и, след като мислил дълго, подскочил, вдигнал шум и си казал: „Боже, ужасно е тук, човек не може да спи от змии“, и като слязъл, вижда, че бастунът е турен на неговото легло. Сега вие може да се смеете на този човек, може би ще кажете: „Колко е бил глупав.“ Но по някой път бастунът е турен и на вашето легло. Някой път бръмбар е влязъл в ума ти и после виждаш, че това, което ти считаш за голямо страдание, кой знае за какво, то е само един бастун. А ти го считаш за голямо препятствие в живота си.

На първо време трябва да изучавате основните закони на природата и трябва да имате една ясна представа за света. За света сегашните хора имат три понятия. Едни схващат, че светът е нещо разумно. Значи основата

на света е умствена. Умът е основа на всички явления. В съвременната наука казват, че материя не съществува, че съществува само по-комплицирана енергия, която се взема като материя; или че материята е сбор от безброй количества енергия, по-комплицирана, или че материята не е нещо цяло. Най-реалното в света това е разумното. Има две схващания. Има една реалност, както Бог схваща нещата. Това е абсолютната реалност, а има една относителна реалност, както най-разумните хора схващат света. Както капацитетите на цялото човечество схващат света, това е относителна реалност. Според разните схващания светът може да има материален, умствен или енергетичен характер. Ако вие схващате, че светът е материален, какви ще бъдат резултатите? Или пък, ако вие схващате, че мисълта е, която господарува в света, ако схващате, че разумното е, което господарува в света, какви ще бъдат резултатите? Ако разбирате, че материята, или силата, или разумното господствува, каква ще бъде разликата между тия три схващания? Първият възглед аз го наричам материален възглед – на стомаха. Вторият възглед – енергетичният възглед е на дихателната система, а пък третият възглед – разумният, е на мозъчната система. Та всичко в света е разумно. Между тези три системи има една вътрешна връзка. Мозъчната система се подкрепя от функциите на стомаха, а пък функциите на стомаха се подкрепят от функциите на дихателната система. Ако стомахът и дробовите не функционират правилно, то и мозъкът не може да се проявява, както той иска. Да кажем, че човек е свободен да се проявява, както иска, но ако няма удове, органи, то как ще се проявява външно, както той иска? Значи проектирането

на мисълта ставе чрез удове. За да бъде човек свободен, удове му трябва да бъдат под контрола на неговата разумност. Тогава може да имате една идея, която е минала вече от умствения свят и е слязла в стомашния свят. Вие най-първо не може да му влияете. Например вие не може да влияете със своята мисъл на камъка, да го задържите над водата със своята мисъл. Или да кажем, че имате един къс желязо, но това късче желязо не можете да го задържите със своята мисъл над водата. Ако сте учен човек, ще го задържите над водата. Ако му дадете една голяма повърхност, вие може да го направите да остане над водата отгоре, зависи от вашия ум.

По същия начин имате едно тяло в света. Трябва да изучавате първо естеството му – дали е от желязо. Да допуснем, че имате един малък микроб, който влиза във вашия организъм и ви причинява болест. Представете си, че този бацил на чумата влезе във вас, вие сте учен човек и след 24 часа ви лишава от живота. Силата на размножаването на този малък микроб е толкова голяма, че за 24 часа се размножава с милиарди. Човек какво трябва да прави? Ще ограничите плодовитостта на този микроб изведнъж в себе си, ще го поставите на глад, да не може да се размножава. Микробите не трябва да се размножават. Ако някои хора страдат в света, страдат от излишни идеи, които са се размножили повече като микробите и са безполезни. Например в твоя ум се е размножила идеята да бъдеш богат, после в ума ти съществуват палати, автомобили и всякакви грандиозни работи. Хубави са те сами по себе си. Да кажем, че вие имате хиляди или някой от вас може да има един милион. Защо идеята за един милион е по-приятна, отколкото за хиля-

да милиона? Защото е по-лесно постижима. Схващате, че един милион по-лесно може да го придобиете, отколкото хиляда милиона. И не само това – като си помислите за тези хиляда милиона, схващате, че в това има нещо непостижимо. Казвате си: „Чрезмерно е. Колко много са те, какво ще ги правя?“ Ако имате 1000 милиона, ще си намерите беля на главата. Ако сте в Америка, с хиляда милиона трябва да имате десет пазители, да не ви отвлечат. Ще дадете един милион, за да се освободите. При едно отвлечане един милион ще дадете. Ако в годината ви отвлечат по веднъж, и ще плащате за всеки път по един милион, значи 1000 години вие може да живеете в Америка. Обаче става и друго. Апашите, като отвлечат един богат, те прогресират. Първия път, като го хванат, ще искат един милион, а пък втория път, като го хванат, ще искат два милиона, третия път ще искат три милиона и след години ще увеличават сумата и вие ще се намерите в чудо.

Какво отношение може да се образува между тези апаша и богатия човек? Представете си, че апашлъкът е занаят. Представете си, че един апаш открадне 100 килограма жито, търсят го, а той отива на една разорана нива, засява го и отгоре туря пръст – ни лук ял, ни лук мирисал, а на другата година то покълнало, израснало. Какво ще прави сега? Ще видите, че този апаш, който е скрил житото, почва да го жъне. Ще го завърже на снопи, ще го тури на хармана, ще го чука и неговото жито е дало вече лихва. Ако всяко зърно даде по 30 зърна, то всеки един килограм ще даде 30 килограма. Добре, какво трябва да прави богатият, когато апашите го хванат? Ако вас ви хванат американските апаша, какво бих-

те направили? Я, Тодоре, кажи? (Не хващат сиромаша, а богатия.) Представи си че си богат. (Турците казват: Дай, че се спаси.) Те са вашите приятели, ще ви отдадат почести, с автомобил ще ви вземат, ще ви дадат апартамент, ще ви държат като писано яйце. Малко ще ви ограничат. Апашите са като влюбените моми. За пример един момък се влюби в някоя мома, гледа да не откраднат момата, пази я от апашите. Сега, ако ви отвлекат апашите, какво ще им отговорите? Коя ще бъде първата дума, с която ще започнете речта си към апашите. Представете си, че са ви хванали, представете си, че сте в ръцете на апашите. Ти си милионер. Коя е основната идея, с която трябва да започнеш при апашите? Представете си, че работата е сериозна. Един актьор представя на сцената пиеса от Шекспир, например „Хамлет“. Каква е основната идея на пиесата? Как започва Хамлет? Играли ли сте Хамлет? (Не съм.) Учителя се обръща към един брат: Играли ли сте в пиесата „Българската Геновева“? (Не съм играл.) Един баща обичал да казва на сина си: „Синко, от тебе човек няма да стане.“ Той говори по български. Казва му: „Няма да станеш човек, ти си нехранимайко. Човек от тебе няма да стане.“ В сина се заражда желание да покаже, че от него човек ще стане. Отишъл той в странство, издържал изпити, завършил, върнал се в България, станал управител и тогава праща двама души стражари да повикат баща му. Той се уплашил, като видял стражарите, които му казват: „Вика те управителят.“ Той казва: „Щом е управителят, ще дойда. Досега не са ме карали стражари. – Кой се е оплакал от мене?“ И си мисли: „Каква беля дойде до главата ми? Аз съм честен човек.“ Той отива и, като влиза при сина си,

сина му казва: „Човек няма да стана, а!“ Бащата казва: „Защо ме уплаши бе, така ли трябваше! Трябваше да пратиш един автомобил или един файтон, а пък сега ме уплаши. Сърцето ми щеше да изскочи.“ Природата някой път постъпва като този български син. Ти казваш: Аз не мога това да направя, онова да направя. Тя иска да ти покаже, че може да направиш много работи. Уплашва те и някой път със стражари те вика. Ти казваш, че природата е неразумна, че не зависи от нея, а пък тя ще те повика със стражари и ти казва: „Не мога ли да направя?“ Вие какво ще кажете на природата? И българинът, който създал този анекдот, не го е разбрал психологически, той е дал едно неразумно решение на въпроса. Няма никаква психология, синът е нера разумен и бащата е постъпил неразумно. Той казал: „Няма човек да стане от тебе.“ Но когато бащата е казал, че от него човек няма да стане, той е мислил следното: „Дано събудя амбиция у него, та да стане човек.“ Но това са неестествени положения – говориш едно, а пък разбираш друго.

Когато природата прати при тебе един стражар, какво ще правиш? (Може да кажеш: „Предавам се.“) Това не решава въпроса. Това не е разрешение. Ти излизаш на дъската, не знаеш урока си и казваш: „Предавам се; теслим¹, не зная нищо.“ Така не се разрешава въпроса. Учителят е казал: „Не, не такива работи, теслим не искам. Трябва да се знае урока.“ Между апаша и учителя има голяма разлика. Ще ви приведа друг един анекдот: В Америка апашите хващат една млада американка, милионерка, но била отлична певица. Като я хванали, тя им

¹ Предавам се (тур.) (б. р.).

изпяла една песен. Те ѝ казали: „Ще ни извиниш!“ И я пуснали свободно. Като изпяла една песен, пуснали я и ѝ казали: „Направили сме една погрешка, че сме задигнали тебе.“ Има една магическа сила в нея, тя пее. Значи веднага тя става идеал за всички тези апашки. И те си мислят: „И ние искаме да бъдем като нея.“ Цяла апашка банда ѝ идва на гости, идва да я посети. Казват: „Благодарим, че се освободихме от един лош занаят. Сега искаме да живеем честно.“ Тя е пияла такава една песен, че е трогнала сърцата им. Те са неща, небивалици. Те са от „Хиляда и една нощ“. Едно нещо в света само веднъж може да се случи. Втори път не може да се случи, не може да се случи така. Имате една чаша вода от 100 или 250 грама. В тази чаша от 100 грама може да се разтопи една бучка захар, но в стоте грама вода, 200 бучки захар не може да разтопите. Значи някои неща са определени. Някой път не могат да станат така, както искате, понеже нямат тази възможност. Сто бучки захар са близо кило. Колко грама има една бучка захар? (Повече от 5 грама.)

Случва ви се нещо и мислите, че това всякога се случва. Една опитност, която ви се случва, втори път не може да ви се случи. Може да се случи в друга форма. За пример една мисъл, която ви измъчва, втори път ще се яви в друга форма. Всяка мисъл, която прониква в човешкото съзнание, има известно предназначение. Също така и всяко желание, и всяко чувство. Ако вие го разбирате добре. Но някой път не го разбирате. Желанията имат смисъл, вие трябва да знаете техния смисъл. За пример, вие срещате един човек, втори, трети, четвърти, но с много малко хора може да се запознаете. Някой път те укри-

ват своите сили. И вие се укривате. Някой път, за да се запознаеш с един човек, отгдето трябва да започнеш? Аз ще ви покажа естествения път. За да се запозная с една бучка захар, трябва да имам слюнка в устата си. Трябва да взема нещо от захарта и да ѝ дам нещо. Ставаме съквартиранти. Захарта идва да живее в мен и аз в нея. Когато се запознавате с някого, трябва да знаете, дали ще живее той във вас или не, или вие трябва да живеете в него. Сега кое бихте обичали най-много: захарта ли да живее във вас или вие да живеете в захарта? Захарта във вашият ум ли да живее или във вашия стомах? (По хубаво е в стомаха, понеже по-лесно ще усвои соковете ѝ.)

Представете си, че имате известна идея във вашия ум. Ако тази идея стои като едно умствено понятие, като една концепция във вашия ум, трябва да я изнесете, трябва да я облечете. Тази идея трябва да я свалите в по-нисък свят. За тази цел мисълата трябва да слезе в света на чувствуванията, а пък всяко чувство, за да се реализира, трябва да слезе в света на волята, да стане ваше желание и да се реализира. Как ще познаете, че сте станали добър певец. Най-първо вие седите пред вашия учител по пение, и един ден се съберат 1000 души да ви слушат. Вие им пеете тези тонове с пермутации и хиляди хора могат да се възхищават от вашето пение. Но за да стане един човек певец, той трябва да има един отличен ум, една добра мисъл, която може да се реализира, едно отлично желание, което може да се реализира и една отлична постъпка, която може да се реализира. Три неща трябва да дойдат в съприкосновение за един добър певец. Този закон важи и за научните изследователи. Законът е същият, но има различно приложение. Да

допуснем сега, че някои от вас сте неразположени. Да кажем, че съм студент, и да кажем, че мисля да напусна следването, а не трябва да напускам. Какво ще правя? Най-първо аз трябва да мисля, че съм даровит певец, че отивам при виден професор и почвам да изучавам пение. После давам концерт и всички хора се занимават с мене. За мене пишат вестниците. Аз съм бил неразположен, но като си представя това, моето състояние се изменя. Някой ще каже, че това е илюзия. Един живот на земята е в относителната реалност. Реални са само свършените работи. Например нощем вие сънувате, че сте в някой палат, наоколо слуги, вие сте цар, вие сте на един трон и сте уважавани. Но звънецът издрънка, събудите се и виждате, че не сте цар. Имаше един Наполеон, който беше прост офицер и стана император, но от това състояние той се пробуди на остров Света Елена и не можѐ да разбере как отиде на остров Света Елена. В съзнанието си той си каза: „Работата започна добре, но свърши зле.“ А пък имаш друг човек, който започва много зле и свършва много добре. Христос започна на остров Света Елена и свърши със славата. А пък Наполеон започна със славата и свърши с остров Света Елена. Това са пътища, които може да избирате. Кой е правият път, който човек трябва да избере? В природата съществува един закон. Човек трябва да започне от пътя на най-малкото съпротивление, с най-малките несполуки, за да дойде до сполуката. Ако започнете с несполуките, нещастията, ще влезете в областта на щастieto. Нищо не може да разбере от това. Богатият, който започва с богатството, ще свърши със сиромашията. Онзи, който е започнал със сиромашията, ще свърши с богатството. Със статистика

може да се докаже това. Статистиката е една отвличена наука. Всяка година има статистически данни, че толкоз параходи потъват, че толкоз хора трябва да умрат, че известно число хора трябва да се родят. Защо, не се знае. Толкоз къщи трябва да изгорят всяка година. Известно количество параходи потъват всяка година. Вземете един голям параход. Вземете Титаник. Считаха, че е невъзможно потъването на Титаник. Считаха, че всичко може да стане, но Титаник не може да потъне. След това някои астролози казаха, че времето на неговото пускане не е било благоприятно, понеже тогава имало лоши планетни влияния. Съчетанието на планетите било такова, било писано Титаник да потъне. Тогава лесна работа. Щом се построи един кораб, да повикат астролог да види от хороскопа каква ще бъде съдбата му. Ако астрологът каже, че ще потъне, трябва да обясни при какви условия ще стане това. Астрологът казва, че ще стане нещо, ще потъне параходът. Може би в някоя мъгла ще се сблъска с някоя ледена планина и някои взрив ще стане отвътре.

Какъв е изходът за онзи, който започва добре и свършва зле? Всички умни хора започват добре и свършват добре. А пък всички глупави хора започват добре и свършват зле. Статистиката показва това. Тогава глупавият човек трябва да стане умен. Всеки, който започва добре, трябва да знае, че е глупав, трябва му знание. Той, като има богатство, трябва да отиде да се учи. Онзи, който е богат, трябва да раздава богатството. Трябва да стане филантроп и да раздава. Ако не раздава, нещастieto му ще дойде изведнъж. Апашите ще го хванат и ще го вържат както в турско време. Един богат закопавал златото в земята и дошъл турчина. Казва: „Стоянчо, дай парите.“

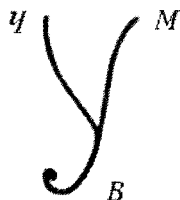
Богатият казал: „Нямам, нямам.“ Онзи запалил голям огън, нажежил веригата и тя светнала. Богатият казал: „Чакай, чакай, има едно гърне.“ А после показал още няколко гърнета. Като нажежил веригата, извадил всичките гърнета, защо? Защо ти ще чакаш този апаш да дойде с веригата и да те кара да дадеш парите? Ти ги дай изнапред. Значи, викай крадците и им дай. И тогава те ще казват: „Той е добър човек, не му правете зло.“ Аз така решавам. Как вие ще разрешите, то е друг въпрос. Богатият трябва да стане филантроп. Не трябва да разчита на своето богатство, ако иска да се избави от този огън. Но ние влизаме в една отвличена област, в областта на неща, които по-рядко се случват. За всички, които сега ме слушате, няма опасност от това. Вие не сте от щастливите, не сте от богатите. Понеже глупавите са от богатите, то считам, че не сте от глупавите, понеже започвате със сиромашията. Сега, една погрешка намирам във вас – вие сте недоволни от вашата сиромашия. Казано другояче, считам, че в сиромашията са най-добрите професори. Те ви преподават, а вие се занимавате с богатство. Може да сте силни за това богатство. Например един студент, който е сиромаш, представя си, че е пръв министър в България, събужда се и вижда, че не е пръв министър. Не се става така министър. Като средство за лекуване може да станеш пръв министър, но като реалност не го желай. Като лекарство го приеми, не като подарък. Като лекарство може да го приемете за изпитание, но като подарък не го приемайте. Ако ми дадат богатство за едно изпитание, изпитанието ще го приема, но като подарък ще го откажа. Ако ми дадат богатството като идея, ще се откажа от него. Да ви направя моята

идея малко по-ясна. Допуснете, че аз съм един певец, отличен, пръв певец в света. При всяка моя песен, като пея, дърветата израстват, къщите се съграждат, мъртвите възкръсват. Но има друго едно пеене, при което, като запееш, дърветата изсъхват, къщите се събарят и хората умират. Ако ви дадат първото пеене, приемете го, но ако ви дадат второто пеене, какво ще правите с него? (Ще го откажем.) Като цяр ще го вземете. С това ще отидете в един свят където хората са лоши и ще им пеете. Като отидете при един затвор, ще изпеете една песен и той ще се разруши. Бият се хората, но като им запеят една песен, ще престане битката. Крадат хората, но ще изпееш една песен и ще се поправят. Човек трябва да бъде умен. Добрата поезия е за добрите хора, а пък лошата поезия е за лошите хора – това, което разрушава, е за лошите, това което съгражда, е за добрите. Това е метод на природата. Природата като намери, че вие сте готов, че това, което ви е поверено да изпълните, ще го изпълните, тя ще ви запее песента на доброто. А пък ако види, че не изпълнявате, тя ще ви пее другата песен и, като ви изпее арията, всичко ще изгубите, нищо няма да остане.

Сега по практическата страна. Това, което искам да остане във вашия ум, е следното: Вие имате тяло, имате всичко и сте недоволни от себе си. Може да имате право да сте недоволни, но трябва да имате предвид, че изворът на реалното в света, това, което наричаме Бог, Той ви е дал всичко и досега нищо не сте направили за Него. Въздух е дал, всички условия в света ви се дават и при всички тези подаръци, които ви се дават, вие сте едно същество на недоволството. Има нещо, което ви безпокои. Някой път казвате: „Не си струва човек да живее.“ Най-

първото нещо за придобиване на характер: да бъдем толкова щедри, колкото е този, който ни поддържа.

Та какво богатство искате вие? Като видите изгрева на слънцето, онова хубаво чувствуване, което може да изпитате, тогава вие сте в рая. Някой иска да отиде в рая. Че когато изгрее слънцето аз съм в рая. Когато вляза в природата между дърветата и чувствам аромата на цветята, аз съм в рая. Когато чувам най-хубавите неща, които се пеят някъде, аз съм в рая. А ние чакаме като умрем, да влезем в рая. *У М И Р А*. λ Това състояние е у египтяните, които бяха философски народ. Това състояние е слизане. Тук се върви по един инволюционен път. А пък *У*-то, това е еволюционен път. Това *У* (фиг. 3) показва еволюция. Тук имате човешката мисъл, имате и човешките чувства, имате и човешката воля. После имате *М*, което показва онези благоприятни физически условия, при които вашата мисъл може да се прояви – условия за вашите мисли. Вие имате градини, полета, ниви, които обработвате. *И* – показва условия на влагата. *И* – показва пътя, по който животът може да дойде. Това е законът на влагата, на водата. *Р* – показва силата на слънцето, това, на което човек дължи силата си. *А* – значи, че ти си бременен с известна идея. Сегашната еволюция показва, че човек е бременен с известна идея. Но на тази идея трябва да се даде нова форма. Това е идеята: да разбереш естеството на своите мисли, чувства и воля. За старото трябва да умреш, да ликвидираш. *М* – показва реалните условия, които трябва да намериш. Някой казва: „Искам да ум-

Фиг. 3

ра.“ Той казва така, но не знае каква идея се крие тук. Да умреш, за да изгрее слънцето – Ра. Като умре, да дойде Ра – това, което държиш в ръката си, тази идея, която е бременна в тебе. Ра значи изгрев на Божественото, на разумното в тебе. Ние казваме: Разум. *РА З У М – У М*. У българите имате тази дума ум. У индусите е ом. *УМ – ОМ*. В индуската философия това е тяхна свещена дума. Означава това, което съдържа всичките богатства, които са в природата. Човешкият ум, качествата, дарбите, с които човек е роден това е *ОМ*. Трябва да бъдете много внимателни, когато произнасяте думите. Всеки ден трябва да се спреш и да кажеш „ум“. Да изпиташ желание това, което е вложено в тебе, да се прояви. И само когато човешкият ум започне да действа, да работи в човека, тогава всичко е постижимо. Мисълта всякога подразбира онова състояние на ума, което може да те извади от най-неблагоприятните условия и да те постави в благоприятни условия или да те изкара от неблагоприятния път и да те вкара в друг път, благоприятен. Това, което ти показва истинския път, това е умът. А пък това, което не ти показва истинския път, то не е човешкият ум. Когато си мислиш за ума ще знаеш, че умът е онова, което е турено в душата и което при всички условия може да ти показва изходния път. *МУ УМ ОМ*. Знаете ли сега какъв е тонът на ума? Тонът на ума е еволюцията. Умът не се занимава с бъдещето. Умът на човека се занимава с миналите работи. Това, което индусите наричат карма. Човек мисли за своята карма, как да подобри положението. Някой път у вас седи една идея. Вие мислите, че не сте щастливи. Какво разбирате сега под думата щастие. Така, както вие схващате дума-

та щастие, първата буква означава щастието на земята, материалните блага. За да бъдете щастливи, трябва да имате най-първо отличен организъм. Отлични бели дробове, ръце, стомах, крака. Щастието на човека е много конкретно нещо. Щастливият човек трябва да има условията на щастието. Ако ти нямаш тия условия отвътре и ако нямаш слънцето и други условия отвън, ти не можеш да бъдеш щастлив. Щастието е едно съчетание. Всеки човек е щастлив, но не оценява своето щастие. За да бъдеш щастлив, трябва да бъдеш умен, трябва да бъдеш добър и трябва да бъдеш силен. Силата аз поставям във волята, добротата – в сърцето, а пък разумността – в ума. Тези три качества който има, той всякога може да има щастие. Защото доброто е ключ, с който човек може да разреши всички мъчнотии. Щастливия човек не е в статическо положение. Той, дето и да е, ще се справи с условията. Добрият човек всякога си създава приятели, а пък неговите приятели няма да бъдат бедни, а богати. Те ще му помогнат. Добрият човек не може да бъде самотен и силният не може да бъде самотен. И ако вие нямате приятели, това значи, че не сте проявили ума си. Ако се считате самотни, вашата доброта не сте проявили. Ако сте самотни, вашата сила не сте проявили. Тогава казвам: Проявете вашата сила, доброта и ум. Има хиляди методи. Това е един психологичен път. В Индия от хиляди години изучават това. Така се идва до благоденствие. Англичаните го наричат prosperity – prospérité – на български благуване – благоденствие.

На вас ще кажа: Молете се на Онзи, който ви обича и когото още не познавате. Вие търсите едно, вие обичате някого. Намерете Онзи, който досега е първият,

който ви обича и когото не познавате. И всичко, което имате, го дължите на Онзи, който ви обича и когото не познавате. За Него не сте мислили. Вие досега не сте мислили за Онзи, Който ви обича. Вие мислите за баща си, за майка си, но това не е реалното. Един ден баща ти и майка ти умират, имаш един брат и той умира. Всички умират и ти оставаш сам. И казваш: Колко нещастен е животът. Не че баща ви е лош, но трябва да се запознаете с абсолютната реалност, с Онзи, Първият, Който ви обича. Ако се запознаете с Него, баща ви, майка ви, брат ви никога няма да умрат на земята, никога няма да загубите братята си.

Но в моя ум седи друга една идея. Тя е следната: Вие искате благото. Представете си, че се влюбите в снега, най-хубавия сняг. Зимно време снегът си седи, но пролетно време казвате: Дано да се стопли времето. Но не знаете, че топлината ще произведе най-голямото нещастие за снега. Тя, като дойде, ще го стопи и ще се окаляш. Вие искате да се стопли времето и снегът да остане. Питам: Това може ли да стане? Че това е същата идея. Снегът, това е богатството. Ако вашето богатство не се стопи, времето не се подобрява. Когато човек изгуби своето богатство, аз казвам, че е настанала една промяна в неговия живот и са настанали благоприятни условия за неговото развитие и за неговата работа. Сега се изисква една разумна работа. Като се стопи снегът, привидно могат да дойдат големи пакости – кал и друго, но след топенето на снега се създават условия за голямото щастие. Та, когато дойдат големи кризи във вашия живот, на вашите планини нищо няма да остане. Ще има пороища, че ще се чудите. Когато почне да се

стопява вашият сняг, какво трябва да правите? Вие ходили ли сте на екскурзия на планината, когато снегът се топи? Преди няколко години ходихме на Мусала зимно време (21, 22, 23 февруари 1926 г.). От Чам-кория ходихме 4 – 5 часа до мостчето, но нямахме ракети и, като стъпвахме, краката затъваха и мъчно се изтегляха. Най-после се върнахме. Та казвам: Когато дойдат щастливи дни, човек не може да ходи горе, нависоко. Той трябва да се върне и да чака да се стопи снегът, да се отвори път. Иначе може да си създаде голямо нещастие. Щастieto седи върху гърба на нещастieto, а пък нещастieto се подхранва от щастieto. Най-добрият слуга е нещастieto. И най-после ще каже: „Толкоз години съм ти слугувал, какво ще платиш?“ Като дойде нещастieto, то е един слуга, който иска да му платим. И някой път вие трябва да учите езика на вашият слуга – нещастieto. Той като дойде, тегли ви една сметка, която му дължите. Сега да оставим тези метафизични работи. Колко души от вас има нещастни? При колко души е дошъл вашият слуга? Как ще разрешите въпроса? Как е на френски нещастие? – *malheur*. Как е на немски? – *unglück*. Българинът казва: „Не е щастieto, което носи живота.“ Ами кой го носи? И казва: „Нещастieto.“ То казва: „Не, щастieto.“ Кой прави живота щастлив. Аз казвам: Неразбраното нещастие докарва щастие. А пък разбраното щастие докарва щастие на човека. Ние сега живеем, за да разберем нещата. Вие не търсете щастieto. А търсете благото. Помнете това. Вашето щастие е нещо външно, то е външна страна. Щастieto е нещо, което не може да се разбере. А пък вътрешното съдържание на щастieto е важно. Ние търсим щастieto заради благото, което се

крие в него. Външната опаковка на ореха е щастието, черупката. А пък благо то е съдържанието. Защото, ако щастието е в обвивката, не може да се яде.

Думите благо и щастие са силни думи. *ЩА РА-ДИШ. БЛА....* – Тези три букви показват пътя, по който благо то идва. В дадения случай *Б*-то показва, че умът трябва да работи, *Л*-то показва, че сърцето трябва да е в нормално състояние. А пък *А*-то – това е човекът като разумна воля. Като произнесеш думата благо, ще видиш, че *Б*-то е умът, който трябва да работи. *Л*-то е сърцето, което трябва да работи, *А*-то е волята, която трябва да работи. Това е *БЛА*. После иде вече законът *ГО*. *Г*-то е символ от египетските иероглифи. *Г*-то в египетските иероглифи значи натоварена камила. *О* означава благоприятни условия отвън, които Вечното Начало носи. Значи благо то се връща към онова вечно начало, в което това благо е скрито (Учителя пее сричката *бла* най-първо ниско, после на октава по-горе.) Вашата работа, както ви гледам, прилича на следното. Един казва: Какво да се прави, как да се подобрят условията?“ А пък другият му казва: „Дето ще ме учиш как да се боядисвам, по-хубаво ми дай пари.“ Боядисването е дълга работа. Да се учиш, то е цял бояджилък.

Георги, колко неща сте записали? (Да мислим за Онзи, който винаги ни обича.) Не сме Го виждали, но всичко досега на Него се дължи. Ние за всичко мислим, а Него сме оставили на заден план.

Разправяше ми една българка: „Майка ми е по-стара от мене 30 години, а изглежда по-млада. Лицето ѝ е по-светло. Аз съм по-младата, а съм остаряла. Защо е така?“ Казах ѝ: Майка ти не се безпокои. Тя уповава на

Бога. А пък ти искаш да хванеш света от четирите краища. Единият край като хванеш, стига. Вие не правете тази погрешка. Отива един на фурната и казва: „Дай ми един хляб.“ Дават му. Но той казва: „Дай ми още един за брат ми, после за баща ми, за майка ми.“ Взел ги той под мишница и не е бил свободен, не могъл да върви свободно. А пък другият отива и взема само един хляб и върви свободно. У първия има неразбиране. От твоя хляб, който носиш, дай на баща си. Не ти трябва под мишницата да носиш четири хляба. Та мнозина носите по четири хляба в ръката си. В природата за онзи, който носи един хляб, едното винаги се увеличава. А пък четирите създава мъчнотии на човека. Вие сега искате да ви докажа това. Ти си сам. Турците казват: Едната глава не тегли, но двете глави ще теглят. Ти искаш да бъдеш щастлив. Ожениш се, имаш четири деца. И на всяко едно от тях трябва по четири хиляди да свърши университет. Трябват ти два милиона лева, отде ще ги изкараш? Ти като родиш една идея, туриш ѝ един апанаж¹ от 500 лв. Колко трябва на една идея? Идеите в света почти не се нуждаят от никаква помощ. Една идея, като дойде до тебе, ти я остави да шета. Не шетай ти, но остави на нея, тя да работи заради тебе. Под идея аз разбирам следното: Разбирам нещата така, както Бог ги схваща в ума си. Както Бог схваща една идея, тази идея я остави да работи в тебе. Не се меси в нейната работа. Ти искаш тази идея така да направи, иначе да направи. Ти не се меси. Ти само наблюдавай. Върви по нейните пътища, ще успееш. Не ѝ давай директиви. Идеята е една реалност,

¹ Суми или доходи определени за издържане на царско семейство (лат.) (б. р.).

която е пренесена в тебе. Божествена реалност е. Под думата идея какво трябва да разбирате? Гърците взеха тази дума от Египет. Адептите разбират под това, реалното, на което всякога може да се разчита. Ако някой има идея, той не може да е нещастен човек. Някой казва: „Аз имам идея и съм нещастен.“ Човек, който има идея, той не може да е нещастен. Щом имаш идея за света, за човешкия живот, то самата идея вече има едно Божествено направление, не ѝ давай директиви. Ти ще се оставиш на нея, както, когато се качиш на един параход. Не давай директиви на парахода. То не е твоя работа. Имаш един капитан и прислужници, всичко е предвидено. Ти ще си платиш билета, параходът ще пристигне на мястото, ще слезеш на брега и въпросът ще се свърши.

„Отче наш“

19 лекция от Учителя,
държана на 7 декември 1934 г., София, Изгрев.

СЪДЪРЖАНИЕ

Силни и слаби степени.....	3
Орехът и орехчето. Вода и пара.	
Слизане, хлъзгане и падане.....	13
Правият ъгъл отвътре.....	36
Законът на Любовта.....	52
Живият квадрат на човешките отношения.....	69
Променчиви виличини.....	88
Причини и условия.....	108
Качества на реалното.....	128
Помни го.....	148

Бейнса Дуно – Учителя Петър Дънов

**СИЛНИ И СЛАБИ
СТЕПЕНИ**
(първо издание)

Редактор *Вихра Рускова*

© Художник *Георги Куртев*

Худ. редактор *Валентин Проданов*

Компютърно оформление *Павел Желязков*

Формат 60/84/16. Печатни коли 22.

Цена 2,50 лв.

Издателска къща „АЛФА-ДАР“ – София
Печат – „СТАНДАРТИЗАЦИЯ-ПРИНТ“ ЕООД

ISBN 954-8785-46-3